

CARL SMITH

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

PEARL HARBOR 1941

bestseller
campanii & bătălii

carl smith

AL DOILEARĂZBOIMONDIAL

pearl harbor

1941

bestseller

campanii & bătălii

Campaign-Pearl Harbor 1941
Carl Smith
Copyright © 1999 Osprey Publishing Ltd
All rights reserved
Publicat inițial în Marea Britanie în 1999
de Osprey Publishing Ltd,
o divizie a Bloomsbury Publishing Plc,
Kemp House, Chawley Park,
Cumnor Hill, Oxford, OX2 9PH

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Al Doilea Război Mondial – Pearl Harbor 1941
Carl Smith
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Grael Soft

Editor: Vidrașcuși fiii
Serie coordonată de Ilieș Câmpeanu
Redactori: Georgiana Harghel, Ilieș Câmpeanu
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Bogdan Mitea
Concepție grafică, tehnoredactare
și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Al Doilea Război Mondial. – București: Litera, 2015
10 vol.
ISBN 978-606-741-541-4
ISBN EPUB 978-606-33-5876-0
Vol. 2: Pearl Harbor / Carl Smith; trad.: Graal Soft;
il.: Jim Laurier, Adam Hook. – ISBN 978-606-741-543-8

I. Smith, Carl B
II. Laurier, Jim (il.)
III. Hook, Adam (il.)
94(100) "1939/1945"

carl smith

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

pearl harbor

1941

Ziua infamiei

ilustrații de JIM LAURIER și ADAM HOOK
anexe de DAVID AIKEN

Carl Smith a fost dintotdeauna fascinat de istoria militară a Statelor Unite. Scriitor specializat, cu mulți ani de experiență, a lucrat pentru mai multe reviste militare cunoscute. A scris mai multe volume despre bătăliile hotărâtoare din Războiul Civil American, publicate la Editura Osprey. Trăiește și lucrează în Virginia, SUA.

David Aiken a fost pasionat de Pearl Harbor încă de la vârsta de nouă ani. A lucrat ca director pentru Pearl Harbor History Associates, Inc. – un grup de studiu nonprofit fondat de membrii Asociației Supraviețuitorilor de la Pearl Harbor. Baza de date despre aviația japoneză și Pearl Harbor a lui David Aiken a fost folosită de mulți studenți, cercetători, artiști, autori, istorici și de numeroase muzee, iar expertiza lui de specialitate este menționată în multe lucrări.

Jim Laurier s-a născut în New Hampshire. Este membru al Societății Americane a Artiștilor Aviației, al Societății Ilustratorilor din New York și al Asociației Așilor Americani ai Avioanelor de Luptă.

Adam Hook a studiat design grafic și a început să lucreze ca ilustrator în 1983. S-a specializat în reconstrucții istorice detaliate și a ilustrat titluri cu subiecte diverse, cum ar fi aztecii, grecii antici, tacticile de luptă romane, mai multe lucrări despre America secolului XIX, armata chineză modernă. Lucrările lui sunt prezente în expoziții și în publicații din toată lumea.

LEGENDĂ SIMBOLURI MILITARE

 GRUP DE ARMATE	 ARMATĂ	 CORP	 DIVIZIE	 BRIGADĂ
 REGIMENT	 BATALION	 COMPANIE	 INFANTERIE	 CAVALERIE
 ARTILERIE	 BLINDATE	 MOTORIZATE	 AEROPURTATE	 FORȚESPECIALE

Legendă abrevierilor gradelor militare

Am. = Amiral
Vam. = Viceamiral
Cam. = Contraamiral
Cmd. = Comandant
Gen. = General
Lt. = Locotenent
Cpt. = Căpitan

CUPRINS

INTRODUCERE

CONTEXT POLITIC

COMANDANȚI

CRONOLOGIE

PLANUL JAPONEZ

MUTĂRI DE DESCHIDERE

OPERAȚIUNEA HAWAII

PREGĂTIRI

„URCĂ PE MUNTELE NIIKATA“

PRIMUL VAL

AL DOILEA VAL

CONSECINȚE

EVALUĂRI JAPONEZE ALE DEZASTRULUI

ADEVĂRATELE PAGUBE

VASE AMERICANE DISTRUSE

AVIOANE AMERICANE DISTRUSE

PIERDERI JAPONEZE

PEARL HARBOR, ASTĂZI

CUM AJUNGEȚI

CENTRUL PENTRU VIZITATORI

INFORMAȚII

ANEXE

FORMAȚIUNEA DE ATAC JAPONEZĂ DIN PRIMUL VAL

FORMAȚIUNEA DE ATAC JAPONEZĂ DIN AL DOILEA VAL

ORGANIZAREA JAPONEZĂ

ORGANIZAREA SUA

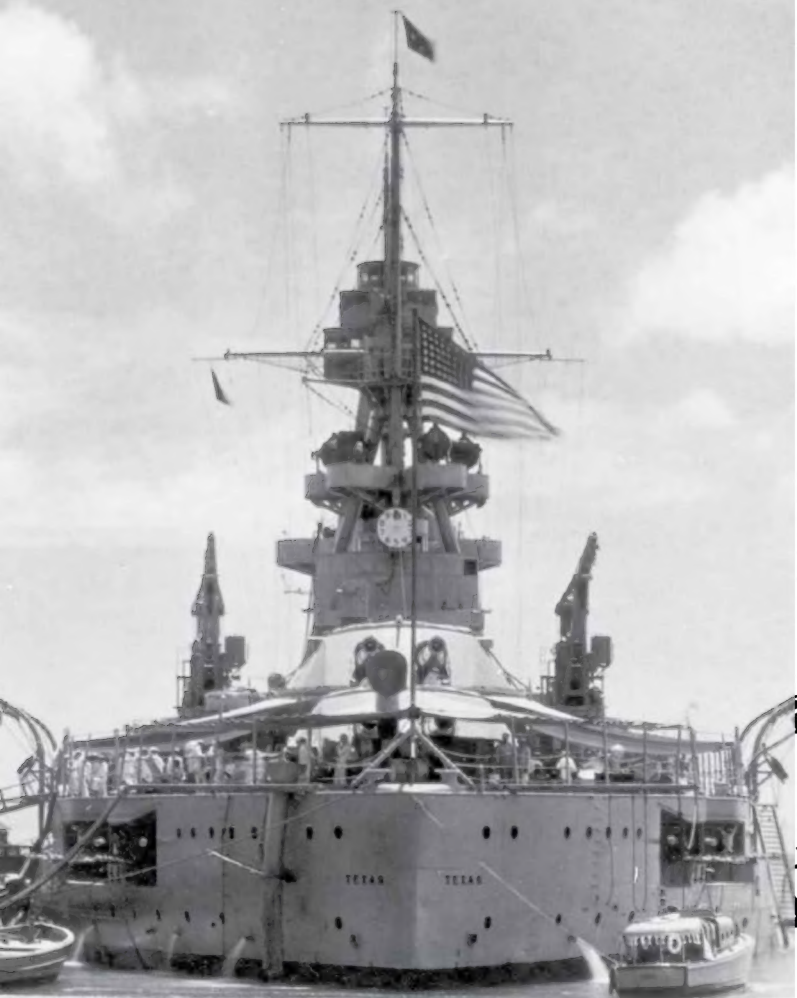
DEPARTAMENTUL MARINEI SUA

COMANDAMENTUL ARMATEI HAWAIIENE

FLOTA PACIFICULUI A SUA

BIBLIOGRAFIE

INTRODUCERE

Dedesubt, nori groși și pufoși acopereau cerul albastru. Locotenentul Mitsuo Matsuzaki împinse maneta și își coborî avionul Nakajima B5N2 Tip 97 (Kate – forțele americane foloseau nume proprii pentru identificare rapidă) AI-301 sub ei, pe un cer și mai albastru, orizontul fiind brusc întrerupt de întinderea înverzită de pământ de dedesubt, de care se apropia acum. Observatorul său, comandorul Mitsuo Fuchida, comandantul misiunii, era vigilent. Insulele Hawaii erau verzi și ciudat de tăcute. Scrută orizontul. Părea prea frumos să fie adevărat; nu se vedea nici un alt avion în afară de avioanele lui. După mulți ani, Fuchida avea să-și amintească cât de liniștit păruse totul.

Era ora locală 7.30 în Hawaii; data, 7 decembrie 1941. Destinația lui Fuchida era baza Flotei Pacificului la Statele Unite – Pearl Harbor. Flota și trei portavioane ancorate acolo erau țintele principale. O informare prin care SUA erau anunțate că li se declarase război fusese programată să fie trimisă la Washington cu o oră mai devreme. Această lovitură aeriană avea să fie primul act al războiului dintre Japonia imperială și Statele Unite.

Toată planificarea, exercițiile nesfârșite și repetițiile aveau să determine succesul acestui atac. Unii strategii considerau că acțiunea va afecta grav flota americană; alții sperau că îi va speria pe americani, iar aceștia se vor liniști; însă cei mai mulți simțeau că va atrage Japonia într-un război cu Statele Unite. Dacă rezultatul avea să fie un război, spusese unii, atunci să înceapă aici, căci singura

Pearl era un port natural folosit de peste un secol. Printre primii vizitatori s-a numărat nava de luptă americană *Texas* fotografiată aici cu prelate pe puntea de la prora. În 1940, Flota Pacificului a fost transferată în California, îngrijorându-și strategii militari japonezi, care vedeau în astoa amenințare la adresa securității lor. *Texas* servea în Atlantic în momentul atacului japonez.

speranță a Japoniei de a câștiga un conflict cu gigantul occidental era să lovească prima și să afecteze decisiv Marina SUA. Forțele japoneze ar fi avut atunci mână liberă să acționeze în lunile următoare și să își extindă teritoriile cucerite. Pentru comandorul Fuchida, toate acestea erau fără însemnătate, căci era un ofițer de carieră cu o misiune precisă: să bombardeze Pearl Harbor.

CONTEXT POLITIC

Insulele Hawaii se află în mijlocul Oceanului Pacific, la vest-sud-vest de Statele Unite, fiind prima porțiune de uscat situată la vest de continent, poziționată la 150°–170° longitudine (chiar la est de Linia Internațională de Schimbarea Datei) și între 18° și 29° nord de ecuator. Kauai, Niihau, Oahu, Molokai, Maui, Kahoolawe, Lanai și Hawaii reprezintă insulele principale ale arhipelagului, denumite inițial Insulele Sandwich. Extremitatea nordică se află la aproximativ aceeași latitudine cu orașul Los Angeles, oferind Insulelor Hawaii o temperatură anuală uniformă, blândă, de aproximativ 24°C, și un climat tropical, cu brize oceanice răcoroase, păduri tropicale umede și întinderi spectaculoase de plajă la poalele unor munți și vulcani majestuoși. Aceste insule, situate între Japonia și Statele Unite, constituie o bază

militară perfectă, mai întâi pentru atacuri navale, apoi pentru supremația aeriană.

Hawaii au fost descoperite de europeni la jumătatea anilor 1700. Conduse inițial de o monarhie, în 1900 au devenit teritoriu SUA, însă au căpătat statutul de stat abia în 1959. Solul este fertil, iar plajele, când sunt

A SOLDAT'S PRAYER

Now I lay me down to sleep,
I pray the Lord my soul to keep;
Grant no other soldier to take
My shoes and socks before I wake.

Try and guard me in my sleep
And keep my bunk upon its feet,
And in the morning let me wake
Breathing whiffs of air from stakes

Please protect me in my dreams
And make it better than it seems;
Grant the time may swiftly fly
When I myself may rest "or try".
In a snowy feather bed,
With a pillow beneath my head.

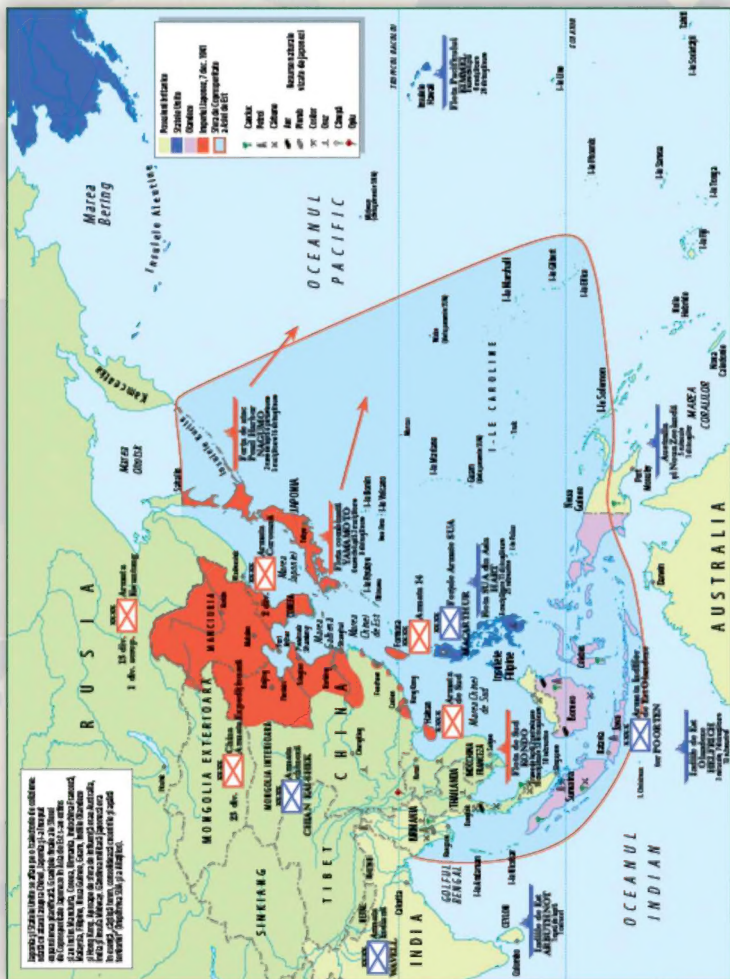
Far away from all these scenes,
From the smell of hash and beans;
Oh treat me to some RAIN AND SNOW
Or a stack of MOTHER'S HOTCAKES;

"Who who knowed all my woes,
Feed me in my dingy shoes,
Take me back and I promise thee,
Never more to cross the sea!"

Soldășii plictisiți din Hawaii se plîngeau permanent de condițiile de trai saucriticau hrana și viața din cazarmă. Rugăciunea unui soldat circula în unitățile militare hawaiiene chiar înainte de atac.

După 7 decembrie, plictiseala a fost uitată.

Sferade Coprosperitatæ Asiæide Est

cultivate corespunzător, furnizează, „recolte” considerabile de turiști americani, japonezi și internaționali. În anii 1930, populația Insulelor Hawaii era alcătuită în principal din americani și asiatici, populația autohtonă fiind în scădere.

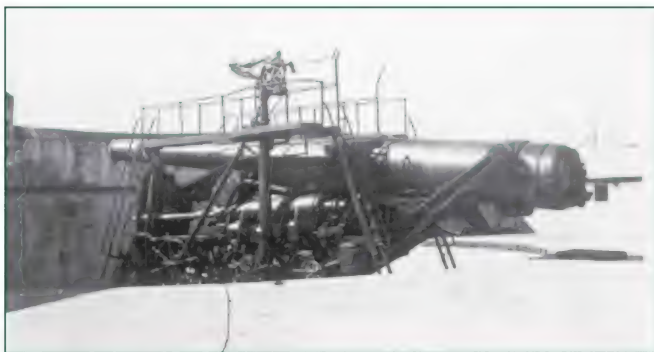
Japonia a văzut în aceste insule o amenințare potențială la adresa expansiunii sale. Încă de dinainte de Războiul Ruso-Japonez, Japonia fusese în plin proces de modernizare, consolidându-și și înnoindu-și armata. Odată cu aceste schimbări a venit și o cerere tot mai mare de resurse naturale (oțel, petrol, gaze naturale, materii prime și minereuri), privirea japonezilor îndreptându-se către est, spre China, Indochina și insulele din Pacific. Cu toate că, în mod tradițional, Rusia fusese considerată o amenințare la adresa expansiunii japoneze și a influenței în Asia, prezența americană și europeană devenea tot mai importantă.

Japonezii simțeau că puterile europene limitau dezvoltarea imperiului: pe măsură ce Japonia se extindea, rezistența europeană creștea, sporind teama japoneză de o posibilă intervenție împotriva ei și de o limitarea expansiunii sale. Congresul SUA a impus restricții

asupra afacerilor cu Japonia, apoi cea mai mare parte a Flotei Pacificului a SUA s-a instalat la Pearl Harbor. Reală sau imaginară, flota SUA reprezenta o amenințare, iar Japonia privea Insulele Hawaii cu un interes special.

În ciuda războiului din Europa în 1941 armata SUA nu era pregătită să poarte un război „modern”. Cu toate că aveau echipamente de infanterie din 1936, acești soldați aflau la manevre ar fi potrivit mai degrabă în tranșeele franceze din urmă cu un sfert de secol. Se observă moletierele, pălăriile de campanie și măștile de gaz rămase din Primul Război Mondial.

Pearl Harbor era primul punct de oprire în apele Pacificului. Pentru că atacul aerian era doar o perspectivă eoretică, fortificațiile de la Pearl se bazau, în mare parte, pe tunuri amplasate pe coastă, în poziții dificile pentru apărare împotriva bombardamentelor navale.

Situația s-a înrăutățit pe măsură ce Japonia s-a simțit sugrumată și asediată. Când a izbucnit războiul în Europa, iar Statele Unite nu au intervenit când Franța și Marea Britanie au fost prinse în conflictul cu Germania și Italia, Japonia nu a pierdut prilejul să remarce acest lucru. Se părea că America dorea neutralitate: poate că aveau să treacă cu vederea expansiunea niponă în Asia.

Poate că europenii aveau să fie nevoiți să ducă războiul pe două fronturi, însă era evident că Europa rămânea teatrul principal, în timp ce Pacificul ocupa un loc secundar. Flota Pacificului reprezenta un obstacol. Sferele de influență japoneză și americană creșteau și amenințau să plesnească la încheieturi. Japonia și Statele Unite s-au deplasat pe un curs care avea să ducă la coliziune: prima avea nevoie să se dezvolte, ultima dorea să păstreze starea de fapt. Relațiile s-au înrăutățit, iar neîncrederea naționalistă a prins aripi.

Pe 7 decembrie 1941, la ora 7.50, situația a explodat. În doar câteva ore, Statele Unite aveau să renunțe la neutralitate.

COMANDANȚI

AMIRALUL HUSBAND E. KIMMEL

Amiralul Husband (Hubby) E. Kimmel (1882–1968) era comandant naval la Pearl Harbor în 1941. Născut în Henderson, Kentucky, fiu al unui maior de armată, a absolvit Academia de Marină în 1904. În februarie 1941 a fost ales dintre 32 de alți ofițeri pentru a fi promovat în funcția de comandant-șef al Flotei din Pacific (CinCPAC), devenind amiral de marină. Amiralul Harold R. Stark, șeful operațiunilor navale (CNO) de la Washington, avea încredere deplină în capacitatea lui Kimmel.

În calitate de CinCPAC, Kimmel s-a mutat la Pearl Harbor, unde se afla Flota Pacificului. Generalul George C. Marshall l-a informat pe generalul-locotenent Walter C. Short că Kimmel era un om rezonabil și răspundea bine dacă „i se vorbea pe șleau”. Kimmel nu era prea mulțumit de dispozitivele defensive din Hawaii și de la Pearl Harbor. Responsabilitatea pentru acestea era împărțită: armata de uscat era responsabilă pentru apărarea terestră și aeriană, iar marina pentru șantierul naval propriu-zis. Marina era responsabilă cu misiunile de recunoaștere, însă armata de uscat controla stațiile radar, apărarea aeriană, dar și pe cea de pe țărm în caz de invazie. Kimmel și-a exprimat dezacordul net față de această rețea încurcată de responsabilități.

Armata SUA nu era foarte puternică și se mulțumea cu starea actuală de lucruri, fiind rămasă în urmă în ce privește forța aeriană navală și avioanele Corpului Aerian al Armatei, și trăia din amintirile ultimului război. Armamentul, muniția și efectivele militare erau pe deplin disponibile, însă mentalitatea dominantă era că proviziile trebuiau păstrate, nu consumate. Kimmel s-a plâns la Washington despre aceste nedreptăți.

Amiralul Kimmel (centru) și doi membri ai statului său major, ofițerul său de operațiuni, căpitanul Delaney (stânga) și șeful său adjuncțat, căpitanul Smith (dreapta). Cu toate că era agresiv și mereu vigilent, Kimmel a împărțit responsabilitate pentru Pearl Harbor cu generalul-locotenent Short. Amândoi au fost surprinși de îndrăzneala loviturii japoneze asupra unei insule pe care aproape toți o considerau prea bine apărată ca să constituie o țintă.

Fără provizii și materiale, personalul în serviciu nu își putea face treaba corespunzător. Mai mult, armata de uscat și marina se întreceau pentru alocății și fiecare avea propriul „teritoriu” de apărare. Nu era o rivalitate deschisă, însă, în mod clar, armata de uscat nu dorea să intre pe teritoriul marinei și invers, prin urmare Kimmel și Short au cooperat. Însă în această cooperare interarmelor exista o concurență și o lipsă generală de dorință de a transmite orice informații de interes comun. Kimmel era în relații de prietenie cu Short, însă fiecare dintre ei era stăpân pe un teritoriu.

Kimmel nu aproba politica americană de a consolida Flota Atlanticului în detrimentul Flotei Pacificului. Marina SUA era

Unități de artilerie americane de pe insula Oahu, detașate regulat pentru manevre și jocuri de război. Deși era o fortăreață puternică, mulți simțeau că adevărata amenințare pentru Oahu ar fi un bombardament naval urmat de o invazie, nu un atac aerian.

impresionantă, însă transferarea navelor și a oamenilor din Pacific în Atlantic afecta mai mult decât comanda acestora – afecta securitatea Statelor Unite. Totuși, era ofițer de carieră și, după ce și-a exprimat obiecțiile, a respectat ordinele.

După evenimentele de la Pearl Harbor au fost realizate opt anchete separate asupra atacului. Kimmel s-a retras din armată în martie 1942, dar a continuat să lucreze în calitate de consultant pentru un contract guvernamental la proiectul navelor secrete. Însă opinia publică americană furioasă cerea un țap ispășitor, iar Kimmel și Short au fost trași la răspundere cel puțin pentru că nu reușiseră să se coordoneze și să coopereze mai bine pentru a apăra Hawaii. Ei se aflaseră în posturile de comandă când atacaseră japonezii, iar pentru mulți americani erau răspunzători.

Există un termen de prescripție de doi ani la curtea marțială și atât Kimmel, cât și Short au cerut un proces pentru a-și reabilita numele, oferindu-se să renunțe la termenul de prescripție în acest

sens. Un proces la curtea marțială înainte de sfârșitul războiului era imposibil, în parte din cauza dificultății de a aduna toți martorii și în parte din cauza dorinței de a păstra secret faptul că SUA spărseseră codul MAGIC.

Kimmel a simțit, pe bună dreptate, că fusese transformat în țap ispășitor și în cele din urmă investigațiile de la Pearl Harbor au dezvăluit că, dacă Kimmel chiar era vinovat de ceva, atunci acel ceva era doar o eroare de judecată pentru care mulți alții, care ocupau funcții mai înalte, puteau fi acuzați la fel de bine. Totuși, în ochii multora, Kimmel rămânea vinovat până la dovedirea nevinovăției lui. La început așteptase cu nerăbdare un proces în fața curții marțiale, căci, declara el, îi fuseseră ascunse informații, lucru care putea fi considerat o circumstanță atenuantă. Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul, a devenit tot mai pesimist și s-a simțit trădat, iar când i s-a oferit, în cele din urmă, șansa de a apărea în fața curții marțiale în august 1945, a refuzat, preferând să aștepte până la terminarea investigației Congresului. Raportul final a decis că fusese vinovat de o eroare de judecată, însă nu că nu și-ar fi făcut datoria. Sursa vinei să afla la Washington și în Hawaii. Kimmel s-a simțit răzbunat, însă era nemulțumit că totul durase atâția ani. A murit pe 14 mai 1968, în Groton, Connecticut.

Schofield era cazarmă principală a armatei americane în Pearl Harbor. Securitatea acesteia ajunsa nivelul maxim abia după atacul japonez. Observați posturile de gardă de pe ambele părți ale barierei pe care scrie „Închis“.

GENERALUL-LOCOTENENT WALTERC. SHORT

Generalul-locotenent Walter C. Short (1880–1949) a fost comandantul armatei de uscat de la Pearl Harbor. Născut pe 30 martie 1880, în Fillmore, Illinois, fiu al unui doctor, a absolvit Universitatea din Illinois și a acceptat un post în armată în 1901. Ofițer de instrucție în Franța în timpul Primului Război Mondial, ulterior a ajuns la Fort Benning, în calitate de comandant adjunct, și a fost promovat la gradul de general de brigadă în 1936. I s-a încredințat comanda Diviziei 1 Infanterie și, la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, cea a Corpului 1. Pe 8 februarie 1941 a fost înaintat la gradul de general-locotenent și a primit comanda Departamentului Hawaian.

Short era tăcut, demn și un organizator priceput. Oamenii lui erau bine instruiți, însă comandanții unităților aflate în subordinea lui urmăreau cu atenție folosirea muniției și a consumabilelor. Short își urma ordinele la virgulă, însă nu reușea să citească printre rânduri. A fost surprins când japonezii au atacat Pearl Harbor. La zece zile după atac a fost chemat la Washington și înlocuit de generalul Emmons. O anchetă a armatei l-a considerat pe Short vinovat că nu și-a condus corespunzător statul major. Generalul a tăcut, considerând că, după ce ostilitățile aveau să se încheie și se puteau dezvălui toate informațiile, un proces în fața curții marțiale avea să îi dovedească nevinovăția.

A revenit la gradul de general-maior și s-a retras din armată la sfârșitul lui februarie 1942. A acceptat postul de manager de trafic la uzina Ford din Dallas, care producea mașini și bunuri pentru efortul de război. Cu toate că era o persoană discretă și nu vorbea cu străinii, dorea să i se dovedească nevinovăția. În timpul investigației finale, Short a declarat că nu primise avertismente adecvate de la Washington și că suferise din cauza lipsei resurselor. Ancheta a dezvăluit că atât comandanții de la Washington, cât și cei din Hawaii fuseseră de vină. Short a solicitat proces în fața curții marțiale, însă i s-a refuzat cererea. A murit pe 3 septembrie 1949, la Dallas.

În anii 1930, tancușor „tractor special” era echipamentul american tipic. A fost conceput după tancul Renault și avea prea multe suprafețe în unghicare mai degrabă captau focul de artilerie în loc să îl devieze. Observați plăcile grele, care ulterior au fost înlocuite de șenile.

AMIRALUL HAROLD R. STARK

Harold (Betty) R. Stark s-a născut pe 12 noiembrie 1880, în Wilkes-Barre, Pennsylvania, și a absolvit la Annapolis, în 1903. S-a împrietenit cu Franklin Delano Roosevelt (FDR) și a primit DSM (Distinguished Service Medal) în Primul Război Mondial.

În 1939, Stark a devenit șef al Operațiunilor Navale (CNO) și a depășit curentul puternic izolaționist, începând construirea unor vase și a unor baze navale moderne. A consolidat Flota Pacificului la Pearl și, cu ajutorul informațiilor primite cu codul MAGIC, a știut că relațiile japonezo-americane se deteriorau rapid, apropiindu-se de starea de război. Le-a dat avertismente comandanților, însă, pentru că avea impresia că Pearl Harbor era bine apărat, a crezut că japonezii vor ataca în altă parte. Când mesajul ambasadorului japonez

Cu toate că erau uzate moral și aveau lipsă de eficiență demonstrată prin comparația cu avioanele moderne inspirate de avioanele sportive ale anilor 1930, în 1941 marina folosea câte vabiplane ca avioane de recunoaștere.

Nomura a fost tradus cu MAGIC, pe 7 decembrie 1941, a dorit să trimită un mesaj la Pearl Harbor, însă Marshall l-a asigurat că poate fi transmis la fel de repede și prin comunicațiile armatei. Mesajul a ajuns după ce începuse raidul aerian. Stark a fost înlăturat din funcția de CNO pe 7 martie 1942, însă Marshall a rămas în post.

Pe 1 octombrie 1943, Stark a preluat comanda Flotei 12 ca să pregătească Forțele Navale ale SUA pentru invazia din Normandia; el era omul de legătură cu Amiralitatea și cu Churchill. A fost chemat ca martor în audierile pentru Pearl Harbor și s-a retras din armată pe 1 aprilie 1946. A murit pe 20 august 1972, în casa lui din Washington, DC.

GENERALUL GEORGE C. MARSHALL

Originar din Kentucky, dintr-o familie al cărei arbore genealogic ajunge până la Revoluția Americană, George C. Marshall s-a născut pe 31 decembrie 1880, în Allentown. Promovat la gradul de locotenent-colonel, a mers în Franța cu AEF, devenind șef de operațiuni

și de instrucție pentru Armata 1. A modernizat regimentul de instrucție pentru ofițeri al armatei, a implementat programul „CCC” al lui Roosevelt cu ajutorul armatei, în statele sudice, și a fost promovat în funcția de șef al planificării de război și, în final, a ajuns adjunct al șefului de stat major al armatei.

FDR l-a numit pe Marshall șef de stat major pe 1 septembrie 1939 și i-a acordat patristea. Marshall a susținut conceptul formării unui corp aerian independent al armatei, iar unii cred că a neglijat celelalte ramuri, dezvoltând această nouă categorie pe socoteala lor. Era șeful statului major când japonezii au atacat Pearl Harbor, însă, spre deosebire de alții, nu a fost învinuit pentru dezastru.

Marshall a sprijinit fără rezerve conceptul „întâi trebuie învinsă Germania” și, în privința duratei îndelungate a războiului din Pacific, mulți dau vina pe abordarea precăută în planificarea și implementarea planurilor de război. După război a devenit secretar de stat și rămâne cunoscut în istorie mai ales în calitate de autor al Planului Marshall care a dus la reconstrucția Europei. A primit Premiul Nobel pentru pace și a murit pe 16 octombrie 1959.

CORDELL HULL

Înalt și slab, născut într-o casă construită din lemn în Tennessee, pe 2 octombrie 1871, la douăzeci de ani Cordell Hull devenise deja judecător, dând dovadă de forță de muncă susținută și de perseverență.

În 1933 a ajuns secretar de stat sub FDR. El și Roosevelt erau prieteni apropiați și, cu

Blazonul unei unități de artilerie staționate pe insula Oahu în 1941. Cu toate că avea ca motto „La arme” (Take arms) în general armata se baza mai mult pe măsură anti-sabotați reactive decât pe o conștientizare proactivă.

toate că de multe ori Roosevelt se purta ca propriul său secretar de stat, Hull a fost un subordonat bun și a avut o mare influență în problemele de politică externă.

Hull s-a întâlnit cu Nomura pe 7 decembrie 1941: cu toate că, probabil, credea cu adevărat că ambasadorul japonez aflase doar foarte târziu de mesajul în 14 părți, Hull a denunțat vehement atacul japonezilor despre care fusese informat prin lanțul său de comandă.

Hull a demisionat pe 21 noiembrie 1944. A primit Premiul Nobel pentru pace în 1945 și a murit în 1955.

PREȘEDINTELE FRANKLIN DELANO ROOSEVELT

Roosevelt, cunoscut, mai simplu, ca FDR, este singurul președinte american cu patru mandate consecutive, din 1933 până la moartea sa din 1945. Văr îndepărtat al lui Teddy Roosevelt, a absolvit la Harvard fără vreo distincție. În 1910 a fost numit secretar al Marinei. În august 1921, în timp ce se afla în vacanță la Campobello, s-a îmbolnăvit de poliomielită, care l-a făcut să paralizeze de la brâu în jos, deși ulterior își va folosi cât de cât picioarele.

În 1928, Roosevelt a fost ales guvernator al statului New York: patru ani mai târziu, a fost ales pentru primul său mandat de președinte. A elaborat pachetul legislativ New Deal („Noua Orientare”), cuprinzând legi economice gândite pentru a ajuta economia americană aflată în criză și, astfel, s-a remarcat drept apărător al omului simplu.

Cu toate că America a rămas neutră la declanșarea războiului în Europa, Roosevelt

Președintele Franklin Delano Roosevelt a zădărniciat deja de acord cu Marea Britanie ca SUA să respecte politica „întâi trebuie învinsă Germania” în cazul în care SUA vor intra în război. Atacul de la Pearl Harbor avea să pună la încercare hotărârea americanilor.

remarca într-o discuție pe 1 septembrie 1939 că nu le putea ceretuturor americanilor să rămână neutri cu gândul. Când Pearl Harbor a fost bombardat, a denunțat acțiunea într-un discurs în care numește data de 7 decembrie „o zi ce va dăinui în infamie”.

A condus SUA în perioada cea mai grea a celui de-al Doilea Război Mondial și toate acestea l-au copleșit; a murit pe 12 aprilie 1945, la Warm Springs, Georgia. Amprenta pe care a lăsat-o asupra gândirii politice americane este vizibilă și astăzi.

AMIRALUL ISOROKU YAMAMOTO

Al șaptelea fiu al unui profesor, Yamamoto s-a născut pe 4 aprilie 1884. Isoroku înseamnă „56”, adică vârsta pe care o avea tatăl lui atunci când s-a născut. A locuit lângă Nagaoka, s-a înscris la școala de marină la 16 ani și a absolvit al șaptelea din clasa lui. A fost sublocotenent pe un crucișător în timpul bătăliei de la Tsushima, în Războiul Ruso-Japonez din 1905, unde și-a pierdut două degete de la mâna stângă. A fost adoptat de familia Yamamoto și a primit numele acesteia. Yamamoto a fost promovat comandant și transferat la cartierul general naval din Tokyo, unde s-a căsătorit: însă a fost trimis la Harvard să studieze economia și acolo a învățat și despre țigări. În timpul Primului Război Mondial a descoperit utilizarea în scop militar a aviației. Îi plăcea să joace *go* și *shogi* și, ca oaspete la multe dineuri, a învățat poker și bridge.

În 1923, căpitanul Yamamoto era comandantul bazei de instrucție aeriană de la Kasumigaura și a devenit atașat naval la Washington. La conferința navală de la Londra, i-a convins pe toți participanții că raportul 5:5:3 nu mai era acceptabil, iar acesta a fost abandonat. S-a întors în Japonia ca un erou al diplomației și a devenit vice-ministru al Marinei.

Yamamoto a favorizat forța aeriană și a retrogradat flota clasică pe o poziție secundară, opunându-se construirii navelor de luptă *Yamato* și *Musashi*, pe care le considera depășite tehnologic, spunând: „Astea... vor fi la fel de utile... ca sabia unui samurai”. A insistat în

Comandantul suprem al Flotei Combinata, amiralul Isoroku Yamamoto era susținătorul mai fervent al puterii aeriene navale în Japonia și nu dorea un război prelungit cu SUA. Simțea că Japonia nu putea învinge, însă, odată ce Japonia intră în război, a luptat din toate puterile pentru patria sa. Yamamoto a fost forțat din spatele Operațiunii Hawaii.

favoarea portavioanelor noi, s-a opus intrării Japoniei în Pactul Tripartit în 1939, s-a opus celor care doreau război și a recunoscut că, deși putea rezista de la șase luni până la un an, nu era prea încrezător că, ulterior, Japonia va mai avea capacitatea de a câștiga un război naval.

La mijlocul lui august 1939 a fost promovat, devenind comandant-șef al Flotei Combinata. Pentru oamenii din subordinea lui a devenit o personalitate asemănătoare lui Rommel, inspirându-i să facă eforturi și mai mari prin încrederea sa, și a îmbunătățit capacitatea de luptă și valoarea marinei japoneze prin manevre pe orice fel de vreme, fie zi, fie noapte.

Yamamoto nu dorea să intre în război cu SUA, însă, odată ce decizia guvernului a fost luată, s-a dedicat în totalitate misiunii de a-i aduce Japoniei victoria. A hotărât că Pearl Harbor putea fi cucerit cu forța aeriană, nu cu navele de război. Planul pentru atacul de la Pearl Harbor i-a aparținut.

După succesul de la Pearl Harbor, Yamamoto a suferit o înfrângere la Midway: situația a fost comparată cu succesul de început al lui Lee, la Chancellorsville, urmat de înfrângerea de la Gettysburg. Unii sunt de părere că a fost mult prea încrezător. În timpul bătăliei de la Guadalcanal, s-a hotărât să își viziteze oamenii ca să îi îmbărbăteze și să le ridice moralul. Avionul său a fost doborât pe 18 aprilie 1943 de avioane de luptă americane.

Moartea lui a privat armata japoneză nu doar de un lider curajos și intuitiv, ci și de un militar profesionist adevărat, care lupta dorindu-și pacea. Dacă ar fi trăit, probabil că rezultatul războiului ar fi fost același: însă poate că eforturile și calitățile lui ar fi dus la reducerea perioadei de conflict.

COMANDANTUL MITSUO FUCHIDA

Născut în prefectura Nara pe 2 decembrie 1902, în Anul Tigrului, Mitsuo Fuchida era inteligent, deschis și lipsit de teamă. În 1921 a intrat la Academia Navală și, la scurtă vreme, s-a împrietenit cu Minoru Genda, după ce își descoperiseră pasiunea comună pentru zbor. Prietenia și respectul reciproc aveau să dureze mulți ani și, din multe puncte de vedere, au contribuit la conturarea conceptului de război aerian și a atacului de la Pearl Harbor. Cum va ironic, la un moment dat l-a caracterizat pe prietenul său Genda drept „nesăbuit“.

La începutul lui 1941 problema echipamentului armatei era mult mai puțin importantă față de cum urma să fie cinci ani mai târziu. Puștile Springfield, măștile de gaze vechi și căștile „castron“ aveau să fie înlocuite odată cu creșterea producției de război.

Specializat inițial în bombardamentul orizontal, Fuchida a căpătat o asemenea îndemânare încât a fost numit instructor. Curând după aceea, a fost promovat locotenent-comandant și acceptat în Colegiul Statului Major Naval. Acolo a fost cucerit definitiv de puterea aeriană navală.

În 1939 s-a alăturat echipajului de pe *Akagi*, în calitate de comandant de zbor. În timpul exercițiilor pe mare l-a cunoscut pe amiralul Yamamoto, care și-a exprimat interesul pentru aviația navală. Fuchida a ajuns să îl respecte pe Yamamoto și a devenit un susținător devotat al amiralului. După o ședere scurtă pe *Ryūhō*, s-a întors pe *Akagi*, cu peste 3 000 de ore de zbor acumulate. În China a învățat arta bombardamentului cu torpile și și-a câștigat renumele de as al torpilelor în rândurile Marinei Imperiale Japoneze (MIJ).

Fuchida a fost un ofițer inflexibil care apăra cu tenacitate o idee până când aceasta se dovedea de nesusținut; abia apoi făcea compromisul. Avea un simț al umorului bine dezvoltat, își apăra subordonații, iar, în viața particulară, era un om blând și amabil, însă avea spirit de războinic. Poreclit „Buddha” de către pri-

teti pentru jovialitatea sa, era un ofițer care planifica totul până la cel mai mic detaliu, era intuitiv în situațiile tactice și strategice și era curajos și respectat de oamenii săi. L-a un moment dat, Genda a spus despre el:

„A fost... cel mai bun coordonator al nostru de zbor... cu mintea limpede. Succesul atacului de

În 1941, unitățile de artilerie aflate la manevre (în imagine cu terierul mascotă al unității) se desfășurau și se instalau pe poziții folosind camuflajul, crezând că vor fi nevoite să lupte împotriva unor invadatori veniți de pe mare.

la Pearl Harbor depindea de caracterul și de abilitatea coordonatorului de zbor și, din acest considerent, ... Fuchida a fost ales pentru această misiune.“

A coordonat toate pregătirile pentru atacul de la Pearl Harbor și a condus personal primul val, zburând ca observator împreună cu locotenentul Mitsuo Matsuzaki. Ar fi dorit să mai conducă și un al treilea atac asupra Pearl Harbor, însă Nagumo a decis că se descurcaseră suficient de bine și a întors la bază forțele de atac.

Fuchida l-a întâlnit pe împărat și i-a furnizat detalii despre asaltul de la Pearl Harbor: ulterior avea să mărturisească faptul că i-a fost mai ușor să intre în luptă decât să se prezinte la acea întâlnire. Rămas pe tușă în bătălia de la Midway din cauza unei apendicite, Fuchida s-a întors curând la datorie și a rămas activ pe toată durata războiului. Ulterior s-a convertit la creștinism, a devenit ministru și a scris despre atacul de la Pearl Harbor. A murit în 1976.

COMANDANTUL MINORU GENDA

Născut în 1904, Genda a mers la școală de instrucție navală și, curând după aceea, l-a cunoscut pe Mitsuo Fuchida. Genda a servit în cea mai veche escadrilă de avioane de luptă japoneze, Grupul Aerian Yokosuka, sub comanda locotenentului Kobayashi. Acrobațiile lor aeriene i-a adus grupului porecla de „Cercul lui Genda“. A fost recunoscut pilot expert pe avioane de luptă și ofițer de operațiuni aeriene.

Contraamiralul Onishi i-a cerut lui Genda să scrie un studiu de fezabilitate pentru un posibil atac al japonezilor asupra bazei Pearl Harbor. Comandantul Genda a realizat studiul și a construit o strategie cu zece puncte principale, majoritatea fiind incluse în planul final. A dezvoltat programul de torpile pentru Grupul Aerian întâi și a propus un al doilea atac asupra Pearl Harbor, la câteva zile după primul, din dorința de a anihila flota americană. A rămas la bordul navei *Akagi* în calitate de consilier pe probleme aeriene al lui Nagumo și s-a aflat pe punte pentru a întâmpina cu bucurie zborul de întoarcere al lui Fuchida.

În dimineața de duminică 7 decembrie 1941, insula Ford părea la fel de liniștită ca în această fotografie făcută cu doar patru săptămâni înainte. Observați portavionul *Lexington* (CV-2), în partea de vest a insulei (partea de sus a imaginii), și șirul în care se plasa năvel de război în partea de est (partea de jos a imaginii). Serviciile de informații japoneze studiau regulat zărele pentru a afla despre plecările și sosirile năvelor.

Genda a jucat un rol important în atacurile de la Midway, luându-i locul lui Fuchida în escadrilă, deoarece acesta se afla în convalescență după operație. Ulterior a fost promovat la gradul de căpitan și numit ofițer responsabil cu aviația navală în cadrul Statului Major General. Când a fost înființat Grupul Aerian 343, în decembrie 1944, Genda a fost transferat de la Statul Major General și a devenit comandantul acestuia. A pus accentul pe lupta în formație, pe comunicații aeriene îmbunătățite și pe informații secrete detaliate despre formațiunile aeriene inamice. A condus grupul în bătălia de la Okinawa și a comandat Grupul Aerian 343 până la sfârșitul războiului.

VICEAMIRALUL CHUICHI NAGUMO

Chuichi Nagumo s-a născut în 1887. Cu un temperament năvalnic, cariera sa de ofițer naval a fost una de expert în războiul cu torpile. Stratagemele sale militare erau, de cele mai multe ori, agresive, însă neinspirate și uneori necugetate.

Viceamiralul Nagumo a fost numit comandant al Kido Butai, Flota Aeriană 1, în ciuda faptului că nu era familiarizat cu aviația navală și că îi lipsea experiența. A comandat Flota Aeriană 1 la Pearl Harbor de pe puntea navei sale amiral Akagi. Au fost planificate două valuri de atacuri, iar rezultatele arătau că o a treia lovitură nu ar aduce vreun rezultat suplimentar. Acum americanii erau relativ pregătiți și, probabil, ar fi provocat pierderi disproporționate în rândurile forței de atac. Evenimentele ulterioare au arătat că atacarea facilităților din port ar fi redus și mai mult posibilitatea americanilor de a riposta.

Apoi a condus Flota Aeriană 1 în Indiile de Est Olandeze, în Oceanul Indian și la Midway, unde a pierdut Akagi, Kaga, Hiryu și Soryu, patru dintre cele mai bune portavioane ale Japoniei, din cauza abilităților sale tactice reduse și a ghinionului. Dimensiunile acestei pierderi l-au tulburat și și-a pierdut motivația și orice urmă de eficiență în calitate de comandant. Ca subordonat al amiralului Kondo, a contribuit la victoria tactică a japonezilor (care însă a fost o înfrângere strategică) de la Santa Cruz.

La Saipan, în 1944, a comandat o flotă formată din șalupe, bărci de patrulă și elemente de infanterie. Când rezultatul inevitabil al războiului era deja clar, s-a sinucis, pe 6 iulie 1944.

AMBASADORUL KICHISABU NOMURA

Amiralul Kichisaburo Nomura era ambasadorul japonez la Washington în momentul atacului de la Pearl Harbor și, fără să vrea, se va trezi în rolul personajului negativ.

Născut în 1877, a rămas orfan și a fost adoptat de Masatane Nomura, căruia i-a luat numele. În 1898 a absolvit Academia Navală

cu onoruri imperiale pentru bursă. A comandat Flota 3 în timpul Incidentului de la Shanghai, din 1932, ieșind neatins din conflict, însă și-a pierdut ochiul drept în urma unui atac terorist cu bombă, la câteva săptămâni după aceea.

Nomura s-a retras din serviciul activ, însă a fost ministru de Externe în guvern între 23 septembrie 1939 și 14 ianuarie 1940. A fost adeptul reținerii și al precauției, încurajând soluțiile diplomatice.

În februarie 1941, Nomura a fost trimis în Statele Unite ca ambasador la Washington. Întrucât se opunea militaristilor japonezi, a fost întâmpinat cu bucurie și i s-a acordat încredere când a încercat să reconcilieze diferențele americano-japoneze cu Cordell Hull.

Atât împăratul Hirohito, cât și amiralul Yamamoto au insistat ca SUA să primească un avertisment cu cel puțin 30 de minute înainte de izbucnirea ostilităților de la Pearl Harbor. Nomura a primit un mesaj: acest lucru i-a transmis lui Hull, la ora unu, ora Washingtonului. Mesajul trimis avea 14 părți și a fost decodat pe măsură ce era primit. Din cauza nivelului de secretizare a mesajului, Nomura nu a avut la dispoziție un dactilograf cu autorizațiile necesare. Persoana selectată era înceată, iar Nomura a fost nevoit să amâne întâlnirea până la ora 14.00. Americanii spărseseră deja codul, însă nu înțelegeau prea bine scopul mesajului, întrucât nici nu se declară război, nici nu se oferea o speranță de pace prin negocieri ulterioare.

Nomura s-a întâlnit cu Hull la ora 14.20 și i-a transmis mesajul. Hull a fost tensionat și laconic în timpul întâlnirii. Curând, Nomura a aflat motivul pentru care Hull se purtase astfel: baza de la Pearl Harbor fusese atacată de Japonia. Imediat după aceea, Hull va declara în fața presei că nu văzuse niciodată un mesaj atât de „plin de falsuri și de distorsionări... la o scară atât de uriașă, încât nu mi-aș fi imaginat vreodată că... vreun guvern... ar fi capabil să le rostească”. Nomura a fost zguduit de vestea că Japonia atacase SUA și, cu umerii lăsați, a părăsit biroul lui Hull.

Nomura a fost închis împreună cu personalul său și eliberat în 1942, când a fost repatriat. După război a devenit președinte al Japan Victor Company și membru al Camerei Consilierilor. A murit în 1964.

CRONOLOGIE

1936

2 decembrie– Am. Yamamoto începe transformarea armeei aeriene navale într-o armă modernă.

1939

10 februarie– Japonia ocupă insula chineză Hainan.

August– Am. Isoroku Yamamoto este numit comandant-șef al Marinei Imperiale Japoneze.

4 septembrie– Yamamoto îi scrie Vam. Shimata pentru a-i mărturi că este neliniștit în privința „relațiilor Japoniei cu Germania și Italia, pe fondul schimbărilor care se petrec acum în Europa”.

1940

Primăvara– Flota americană este transferată la Pearl Harbor, care devine baza permanentă a acestora: pentru japonezi, este o amenințare prost mascată. Yamamoto se folosește de eveniment pentru a insista în privința extinderii puterii aeriene navale. Yamamoto începe să creadă că ar fi mai bine să pornească războiul cu Marina SUA decât să aștepte ca acestea să aleagă momentul și locul bătăliei.

Iulie – Roosevelt pune embargo Japoniei pe combustibilul de aviație, pe oțel și pe fier vechi.

August– Locotenent-colonelul Friedman, criptograf, sparge Codul Purpuri japonez (MAGIC).

3 septembrie– Roosevelt oferă Marii Britanii 50 de distrugătoare vechi în schimbul dreptului de a înființa baze navale americane pe teritoriile britanice.

4 septembrie– SUA avertizează Japonia să nu atace Indochina Franceză.

11 septembrie– Ojiro Okuda este numit consul general în exercițiu în Hawaii. Are misiunea de a raporta mișcările vaselor americane în port, multe dintre acestea fiind prezentate și în ziarele americane. Kohichi Seki studiază anuarul *Jane's Fighting Ships* și călătorește în toată insula, studiind baza și aerodromurile, însă fără să intre în zona proprietate a guvernului SUA.

27 septembrie– Japonia se alătură Pactului Tripartit. Yamamoto îi spune lui Konoye: „Sper că vei... evita un război americano-japonez”.

12 noiembrie– Bombardierele torpiloare britanice atacă flota italiană la Taranto, scoțând din funcțiune jumătate din flota din Mediterana a Italiei.

10 decembrie– Yamamoto îi scrie lui Shimada: „Probabilitatea

esteridicată... este aproape sigur că operațiunile noastre împotriva Indiilor Olandeze se vor transforma într-un război cu America, Marea Britanie și Olanda, înainte ca aceste operațiuni să fi ajuns la jumătate. Prin urmare, nu trebuie să lansăm... operațiunea sudică decât dacă suntem pregătiți... și echipați corespunzător”.

30 decembrie— Contraamiralul Bloch trimite un memorandum: „Toate avioanele care ar putea ataca Pearl Harbor vor... fi transportate cu portavioanele”.

1941

1 ianuarie— În Japonia, ambasadorul american Grew scrie în jurnalul său: „Japonia... s-a angajat pe calea războiului... Dacă... americanii... ar putea citi... articolele liderilor de opinie japonezi... și-ar... da seama de inutilitatea absolută a unei politici de împăciuire”.

6 ianuarie— Președintele Roosevelt declară Statele Unite „arsenal al democrației”.

7 ianuarie— Yamamoto îi scrie contraamiralului Takijiru Oikawa, spunând: „Un conflict cu Statele Unite... este inevitabil”. Marina japoneză ar trebui să „distrugă flota americană principală la începutul războiului”. Continuă afirmând că Marina japoneză trebuie să lovească astfel încât să „decidă soarta războiului încă din prima zi”. Planul său este să găsească Marina americană la „Pearl Harbor

[și] să o atacăm puternic cu forțele noastre aeriene”. În încheiere, afirmă că, dacă Marina americană nu s-ar afla la Pearl Harbor, ar trebui găsită oriunde ar fi. Diviziile I și II Portavioane japoneze trebuie să lanseze un „atac surpriză, cu toată puterea aeriană, riscând totul într-o noapte cu lună sau în zori”. Petrolierele erau necesare pentru alimentarea pe mare, distrugătoare erau să ia supraviețuitorii ale căror avioane sau nave erau distruse, iar submarinele să atace vasele care se retrăgeau de la Pearl Harbor și să încerce să scufunde vasele Alianților la intrarea în port și astfel să o blocheze. Un atac în „Filipine și Singapore ar trebui lansat aproape în același timp cu cel... din Hawaii”. La final, Yamamoto solicită: „Doresc sincer... să comand eu însumi acea forță de atac”.

24 ianuarie— Prințul Fumimaro Konoye, prim-ministrul japonez, afirmă că „stabilirea fermă a unei Sfere de Prosperitate Reciprocă în Asia de Est este... necesară pentru continuarea existenței acestei țări”. Yamamoto presupune că, în cazul în care izbucnește războiul „între Japonia și Statele Unite, nu va fi suficient să cucerim Guam și Filipine și nici măcar Hawaii și San Francisco. Trebuie să... dictăm termenii păcii la Casa Albă. Mă întreb dacă politicienii noștri... sunt pregătiți să facă sacrificiile necesare”.

PrivelișteasupraportuluiHonolulu,depepunteade observațiea Turnului Aloha,orientatsprenord-vest.Cheiul21 seafliă în extremadreaptă,iar margineainsuleiSandestevizibilă în parteastângăa bazinuluiKapalama. Cele douădealuri joaseaflate la jumătateadistanței suntmuchiavestică și esticăa crateruluiAliamanu,Pearl Harbor aflându-săchiar în spate.

27 ianuarie— În cadrul unor convorbiri secretecu Marea Britanie, SUA decid ca, în cazul în care Japonia intră în război de partea Germaniei și dacă SUA intră în război, mai întâi trebuie învinsă Germania, apoi Japonia. Ambasadorul Grew esteavertizat în Japoniade către omologul său peruan că îl auzise pe un funcționar japonez de la ambasada lui spunând că, dacă ar fi izbucnit războiul, „armata japoneză... [va] încerca un atac surpriză masiv asupra bazei Pearl Harbor, folosindu-și toate facilitățile militare”. La Washington, serviciile de informații militare sunt surprinse doar pentru că Grew dă crezare surseiraportului și nu ipotezelor enunțate în raport. În Japonia, ministrul de ExterneYosuke

Matsuoka spune că „Trebuie să controlăm vestul Pacificului” și că SUA ar trebui să își reconsidere acțiunile de până atunci: dacă SUA nu fac acestlucru, nu mai există „nici o speranță pentru relațiile japonezo-americane”. La bordul vasului *Nagato*, Yamamoto discută despre fezabilitatea logică și tehnică a unui atac asupra Pearl Harbor. După această întâlnire, Onishi îi pune lui Maeda (ofițerul său superior de stat major) următoarea întrebare: dacă vasele cele mai importante ale SUA sunt „ancorate în jurul insulei Ford, ar putea fi lansat un atac eficient cu torpile împotriva lor?” Maeda spune că nu, întrucât apa este prea puțin adâncă pentru ca torpilele să fie eficiente. Însă, dacă torpilele ar fi fost modificate...

1 februarie— Kimmel îl înlocuiește pe Richardson la CinCPAC; Short este promovat și devine comandantul Departamentului Hawaiian.

5 februarie— Kimmel primește de la secretarul Knox o scrisoare în care se menționează: „În eventualitatea unui război cu Japonia... ostilitățile... vor începe... cu un atac surpriză asupra Pearl Harbor”. În scrisoarei se solicită lui Kimmel să „crească disponibilitatea combinată a armatei de uscat și marinei de a face față unui raid”. Spune că formele probabile de atac sunt bombardamentele, atacurile cu torpile sau ambele. Congresmenul de Pennsylvania, Faddis, afirmă: „Japonezii nu vor risca o luptă... în care să înfrunte Marina americană într-o bătălie deschisă. Flota lor nu e suficient de puternică”.

12 februarie— Nomura îi prezintă lui Cordell Hull scrisorile de acreditare prin care este numit ambasador la Washington.

15 februarie— Kimmel prezintă o scrisoare la Conferința Flotei Pacificului, în care menționează că aceastase confruntă cu posibilitatea unui atac surpriză asupra navelor de la Pearl Harbor.

Jumătatea de februarie— Onishi trimite după comandorul Minoru Genda și îi prezintă planul lui Yamamoto, menționând că Yamamoto îl gândise ca pe o misiune cu sens unic (*katamechi kogami*) pentru a mări distanța de lovire la peste 800 km. Genda

se opune utilizării avioanelor ca materiale de unică folosință: „O astfel de operațiune... ar fi o pierdere de oameni și de avioane”. Consideră că Yamamoto trebuie să includă în atac bombardiere în picaj și bombardiere de mare altitudine, dar și torpiloare. „Pentru a obține cele mai bune rezultate, toate portavioanele trebuie să se apropie cât mai mult de Pearl Harbor.” Ultimul său argument este: „Ținta noastră principală trebuie să fie portavioanele SUA”. Onishi îi cere lui Genda să pregătească un raport de fezabilitate despre forțele componente și modul de execuție, pe care să îl prezinte în zece zile.

Sfârșitul lui februarie— Genda îi prezintă lui Onishi un raport care conține zece propuneri principale. Trebuie să fie un atac surpriză; portavioanele SUA sunt obiectivele principale ale acestuia; avioanele SUA din Oahu se numără printre obiective; și toate portavioanele japoneze disponibile trebuie să ia parte la operațiune. Mai mult, trebuie folosite toate tipurile de avioane de atac, iar avioanele de luptă japoneze trebuie să joace un rol activ în atac; atacul trebuie să fie lansat dimineața devreme; scoaterea vaselor de alimentare pe mare este necesară pentru succes; și toată planificarea trebuie să fie ultrasecretă. A zecea propunere vizează o invazie la scară completă, cu care Onishi nu este de acord, din cauză că nu ar putea păstra liniile de aprovizionare

atât de departe de bazele actuale. Yamamoto dorește să slăbească Marina SUA, în timp ce Genda simte că trebuie să o anihileze.

27 februarie– Okuda raportează: „Flota iese pe mare o săptămână și stă în Pearl Harbor altă săptămână. În fiecare miercuri, vasele de pe mare fac schimb de locuri cu cele din port”.

5 martie– Ministerul de Externe japonez îi trimite lui Nomura

o telegramă pentru a-l înștiința că sunt aproape siguri că americanii „vă citesc mesajele codate”.

10 martie– Onishi îi dă lui Yamamoto o schiță a planului său de atac, derivat din planul lui Genda, însă cu unele modificări.

11–12 martie– Congresul SUA aprobă Lend Lease Act (Legea de împrumut și închiriere), prin care li se oferă ajutoare materiale guvernelor care luptă împotriva Axei.

Pe 31 octombrie 1941, insula Ford (centru), depozitul de rezervoare de combustibil de la Southeast Loch (centru stânga în fața insulei Ford) și aerodromul Hickam (stânga sus) și derulau activitatea zilnică. Războiul se desfășură în Europa sau în China.

14 martie – Kita este numit consul general în Hawaii.

20 martie – Nomura răspunde Ministerului de Externe: „Am descoperit că Statele Unite citesc unele dintre codurile noastre, însă nu știu exact pe care”. Nomura îi informează că le va transmite detaliile printr-o metodă „sigură”. Însă nu schimbă Codul Purpuriu. Este posibil ca lui Matsuoka să-i fi stărnit bănuiele avertismentul lui Nomura, simțind că fusese transmis din nesiguranță.

27 martie – Takeo Yoshikawa, ofițer de contrainformații, sosește la Pearl Harbor și își dă seama că navele de război sunt ancorate în perechi și că nava de lângă țarm este protejată de atacurile cu torpilă de către cea din exterior.

30 martie – Roosevelt dă ordin Gărzii de Coastă să captureze, în porturile americane, două nave germane, 28 italiene și 35 daneze.

1 aprilie – Serviciul de informații al Marinei de la Washington îi avertizează pe comandanții de district asupra faptului că „Puterile Axei, de obicei, ... [atacă] sâmbăta și duminica sau de sărbători naționale” și că toți comandanții trebuie să „ia măsuri de pază și precauție...”

10 aprilie – MIJ se reorganizează în Flota Aeriană 1, alcătuită din Divizia I Portavioane (*Kaga* și *Akagi* și patru distrugătoare), Divizia II Portavioane (*Hiryu* și *Soryu* și patru distrugătoare) și Divizia IV Portavioane (*Ryuho* și două distrugătoare).

13 aprilie – Japonia și Rusia semnează un pact de neutralitate care îi oferă Japoniei mână liberă pentru expansiunea în sud.

15 aprilie – SUA încep să trimită către China bunuri în baza Legii de împrumut și închiriere.

21 aprilie – Ofițerii americani, englezi și olandezi coordonează rolurile propuse ale fiecăruia în apărarea militară împotriva Japoniei, în cazul unui atac japonez în Singapore.

23 aprilie – Marshall se împotrivește deciziei lui Roosevelt de a menține flota americană în Hawaii pe motiv că „bombardierele noastre grele și ... avioanele de urmărire... pot să ofere o apărare atât de bună, încât japonezii nu ar îndrăzni să atace Hawaii”.

28 aprilie – Când sunt întrebați în privința deciziei americanilor de a întârzi Flota Atlanticului aducând vase din Pacific, britanicii răspund că „reducerea numărului... nu va încuraja pestemăsură Japonia”. *New Mexico*, *Mississippi*, *Idaho*, *Yorktown*, patru crucișătoare ușoare, 17 distrugătoare, trei petroliere, trei nave de transport și trei nave auxiliare sunt transferate până la sfârșitul verii.

20 mai – Nomura confirmă către Tokyo: „Americani ne citesc unele coduri”.

26 mai – Yoshikawa raportează că trei nave de război și trei crucișătoare ușoare au dispărut de la Pearl Harbor. Kimmel întocmește imediat un memorandum de 11 pagini,

În momentul atacului de la Pearl Harbor, Forțele Aerieneale Armatei aveau câteva avioane OA-8 și OA-9 pe aerodromul Wheeler, acestea fiind avioane amfibii remotorizate.

menționând că 72% din ofițerii noi pentru Atlantic veneau din Flota Pacificului și că nevoile Flotei Pacificului sunt subordonate celor ale Marii Britanii și Flotei Atlanticului.

27 mai – Roosevelt declară SUA în stare de urgență națională pe perioadă nelimitată.

14 iunie – SUA îngheață activele germane și italiene.

16 iunie – Consulatele germane din SUA sunt închise.

17 iunie – Germania ia măsuri împotriva proprietăților americane din Germania.

20 iunie – SUA opresc livrările de petrol din porturile din golful Mexic și de pe Coasta de Est către toate destinațiile, cu excepția Americii Latine și a Marii Britanii.

22 iunie – Consulatele italiene din SUA sunt închise.

26 iunie – Guvernul francez de la Vichy îi permite Japoniei să ocupe Indochina Franceză. SUA pun sechestru pe creditele japoneze din SUA. Roosevelt naționalizează armata filipineză.

17 iulie – Se formează un nou guvern japonez.

28 iulie – SUA pun embargo pe vânzările de petrol, îngheață activele și închid porturile pentru vasele japoneze.

18 august – Un amendament la Legea Serviciului Militar Selectiv, din 1940, extinde durata serviciului militar pentru recruții americani de la un an la doi ani și jumătate.

24 septembrie – Un mesaj trimis de la Tokyo către Consatul

General îl instruieste pe spion să raporteze situația vaselor americane din Pearl Harbor.

16 octombrie– Kono demisionează, iar gen. Tojo formează un guvern nou, el fiind prim-ministru. Stark îl avertizează pe Kimmel în privința unor posibile activități japoneze.

5 noiembrie– Yamamoto emite Ordinul Strict Secret nr. 1 către Flota Combinată, detaliind planul pentru atacul de la Pearl Harbor.

7 noiembrie– Congresul SUA anulează acele secțiuni ale Legii de Neutralitate referitoare la înarmarea cargonavelor americane și transportul de bunuri de război către națiunile aflate în conflict.

10 noiembrie– Marea Britanie declară că, dacă Japonia intra în război cu SUA, atunci va declara război Japoniei „în interval de o oră”.

22 noiembrie– SUA interceptează un mesaj prin care lui Nomura i se transmite faptul că termenul limită de 22 noiembrie este extins până la 25 noiembrie 1941.

25 noiembrie– Nu se ajunge la nici un acord americano-japonez: prin urmare, grupul operativ al lui Nagumo ridică ancora din Insulele Kurile.

27 noiembrie– Argentina hotărăște să nu vândă tungsten Japoniei. Kimmel și Short sunt anunțați că negocierile americano-japoneze

au eșuat și că trebuie să fie pregătiți pentru orice eventualitate. Kimmel primește ordin să deplaseze 25 de avioane în insulele Wake și Midway.

2 decembrie– Nagumo primește undă verde. SUA interceptează un mesaj către ambasada japoneză în care i se cere să distrugă toate codurile.

6 decembrie– Roosevelt primește mesajul în 14 părți, descifrat parțial. Instrucțiunile specifică faptul că acesta urma să îi fie transmis lui Hull abia la ora 13.00, ora Washingtonului, pe 7 decembrie.

7 decembrie– Marina japoneză atacă Pearl Harbor.

8 decembrie– Roosevelt numește atacul de la Pearl Harbor o zi care „va dăinui în infamie”, iar Congresul declară război Japoniei. Armata 25 a gen.

Yamashita debarcă aproape de granițele Thailandei și Malaysiei și începe bătălia pentru Singapore.

11 decembrie– Italia și Germania declară război Statelor Unite.

12 decembrie– Forțele japoneze ocupă Guamul.

23 decembrie– Forțele japoneze cuceresc insula Wake.

25 decembrie– Hong Kong cade în mâinile japonezilor.

1942

15 februarie– Singapore se predă.

PLANUL JAPONEZ

Japonia și-a început expansiunea în Asia. Relațiile americano-japoneze s-au înrăutățit, iar embargoul asupra produselor japoneze a aruncat în aer eforturile diplomatice. Nomura a fost numit ambasador, oficialii sperând să repare o prietenie deja fragilizată.

Guvernul japonez dorea să controleze resursele naturale ale Asiei prin ceea ce a rămas cunoscut drept Zona Sudică de Resurse. Tratatul cu Rusia proteja Japonia de înaintarea pe acel front: la jumătatea lui 1941 controla deja Manciuria, Coreea, treimea estică a Mongoliei, Shanghai, Formosa (Taiwan) și Indochina Franceză; iar, acum, Europa era incapabilă de o intervenție eficientă. Zona aflată sub control japonez a fost numită Sfera de Coproșperitate a Asiei de Est. Generalul Hideki Tojo a format un nou guvern în octombrie 1941, el fiind prim-ministru, și a trecut efectivele militare (în principal, armata de uscat) sub controlul său.

Ambasadorul Nomura s-a întâlnit de mai multe ori cu Cordell Hull, încercând să găsească o soluție. Japonia nu se mulțumea cu altceva decât cu Sfera de Coproșperitate, iar negocierile au ajuns într-un punct mort. Deși neutre, SUA au respins orice încercare japoneză de a-și extinde influența asiatică. Cu un guvern controlat de susținători ai războiului, Japonia ar putea negocia cu SUA, însă, dacă nu, atunci ar porni un război-fulger, iar, când lucrurile se vor liniști, avea să controleze teritoriile dorite. Cu puterile europene deja ocupate, războiul din Asia ar fi fost un al doilea front nedorit. Nomura avea un termen limită pentru succesul diplomatic, care era și termenul limită pentru începutul unei ofensive în Pacific. Planurile japoneze de intervenție urmau să fie aplicate dacă negocierile cu Statele Unite eșuau. Japonezii urmăreau extinderea Pearl Harbor cu interes și cu o grijă considerabilă.

Japonezii aveau o teorie a unui „Mare Război Total” cu Marina SUA. Rădăcinile acestei teorii aproape mitice se aflau în marile

lor victorii de la Port Arthur și Tsushima, unde Marina japoneză înfrânsese flota rusă. Conform acestei teorii, nave de război conduse de nave de luptă aveau să se înfrunte într-o bătălie pe mare, nemaîntîlnită de la Trafalgar încoace. Navele de război japoneze fuseseră proiectate cu grijă pentru a le întrece pe cele americane fie cu un tun suplimentar, fie printr-o viteză mai mare, fie prin mai multe țevi pentru torpile sau prin orice altceva i-ar fi putut oferi unei nave superioritate față de cea a adversarului. Marina japoneză s-a instruit în ideea că America era cea mai mare amenințare cu care se confrunta și că, după ce fumul bătăliei avea să se risipească, Soarele Răsare urma să iasă victorios.

În Marina japoneză apăruse o ruptură între amiralii de pe vasele de luptă și amiralii din mai tânăra aviație: primii erau adepții teoriei Marelui Război Total, în timp ce ultimii își dădeau seama că succesul britanicilor de la Taranto prefațase viitorul războiului naval. Yamamoto își instruia tinerii ofițeri din Marina japoneză pentru război aerian.

Japonezii au sperat să prindă portavioanele americane *Lexington* (în imagine), *Saratoga* și *Enterprise* la Pearl Harbor. *Saratoga* se afla la San Diego, *Enterprise* divra avioane în insula Wake, iar *Lexington* era în Midway când s-a declanșat atacul japonez.

Atacul japonez a fost bine planificat, iar țintele marcate. Această copie a unei hărți din acea vreme a fost recuperată de pe un submarin japonez pitic, comandat de lt. Kazuo Sakamaki. Acest pilot a un submarin HA-19, eşuat pe plaja de la aerodromul Bellows.

La începutul anului 1941, Yamamoto a dat startul pentru pregătirile pentru Operațiunea Sudică, adică planul japonez de a cuceri zonele bogate în resurse ale Asiei. Una dintre componentele operațiunii, Operațiunea Hawaii, includea atacul de la Pearl Harbor. Planul era clar: dacă până pe 23 noiembrie 1941 negocierile nu reușeau, avea să se aplice soluția militară. A fost pus la punct un cod care folosea termeni de prognoză meteo și au fost înștiințate legațiile. Dacă prognoza meteo anunța „vânt dinspre est și ploaie“, asta însemna că negocierile americano-japonezeze întrerupseseră, iar mașinile de coduri din Statele Unite trebuiau distruse în pregătirea războiului. De asemenea, acel mesaj dădea grupului pentru Operațiunea Hawaii undă verde pentru atac.

Marina japoneză a avut detalii despre Pearl Harbor. Pentru că portul era ușor de văzut din oraș, iar vizitatorii puteau face excursii cu avionul deasupra bazinului naval și pe lângă cele mai multe posturi militare, spionajul însemna doar observarea atentă, înregistrarea și urmărirea traficului naval, și nu implica încercarea de a pătrunde pe nesimțite în unități militare. În câteva luni, un spion de la ambasada japoneză a întocmit un dosar complet despre toate vasele staționate la Pearl, despre programul acestora, despre vasele care erau în reparații, care erau în misiune pe mare și despre dispunerea avioanelor. Spionul a trimis aceste informații la Tokyo.

Alertați de Washington, Kimmel și Short au transmis ordinul de vigilență sporită pe 27 noiembrie. Serviciul militar în Hawaii era

Lângă docuri puteau ancora distrugătoare și vase mai mici, precum crucișătorul german *Emden* aflat în vizită în acel moment, ancorat lângă Cheiul 15 din Honolulu Harbor. În depărtare se observă Turnul Aloha.

unul ușor și, dacă ar fi să fim sinceri, cumva plictisitor, așa cum se întâmplă în cele mai multe dintre bazele militare pe timp de pace. Soldații se plângeau de mâncare, de vreme, de ziua de soldă, de registrul de sarcini și așa mai departe. Războiul părea departe de Hawaii.

Totuși, generalul-locotenent Short era îngrijorat de posibile sabotaje și a dat ordin ca toate avioanele armatei să fie aduse la un loc pentru a fi păzite mai bine: însă astea le făcea ținte sigure în cazul unui atac aerian. A dat ordin ca muniția să fie pusă la loc sigur, artileria de coastă să fie în alertă și stațiile de radar să fie închise la ora 7.00. Amiralul Kimmel a început să trimită și să aducă portavioanele prin rotație în port și să alcătuiască patrule navale și de aviație navală. Vasele erau în alertă pentru amenințarea cu submarine. Portavionul *Lexington* a primit ordin să ducă în Midway avioanele de care Kimmel avea mare nevoie la Pearl. În ciuda măsurilor de precauție, nimeni nu se gândea la un atac aerian. La nave de război, da; la sabotaj și la o posibilă invazie, da; însă atac aerian? Nimeni nu se gândea la o asemenea posibilitate.

Criptografi guvernului SUA monitorizau transmisiunile japoneze. Washingtonul, cu toate că încă era neutru, a fost de acord cu Londra ca Aliații să se concentreze mai întâi pe înfrângerea Germaniei. Londra a primit trei decodoare MAGIC ultrascrete, însă Pearl Harbor nu a primit nici unul. Mai mult, din cauza mentalității „întâi să învingem Germania“, oamenii și echipamentele care ar fi putut consolida

operațiunile din Pacific au fost trimise către Atlantic. Prin Legea de împrumut și închiriere, cincizeci de distrugătoare pe care Marina SUA le-ar fi putut folosi imediat au fost trimise în străinătate.

În ciuda amenințării războiului, viața la Pearl Harbor decurgea normal. În general, vasele aflate la manevre se întorceau la timp pentru a-și petrece weekendul în docurile din port. Cu toate că, teoretic, o treime din flotă era plecată în același timp, uneori sosirile și plecările se suprapuneau. Pearl Harbor era baza cea mai puternică din Pacific și primul loc de escală între America și Orient. Artileria proteja linia de coastă și, cu toate că acolo se aflau câteva avioane mai vechi, douăsprezece avioane B-17 sporeau capacitatea militară a insulei Oahu. Japonia a considerat Pearl Harbor amenințarea principală la adresa securității sale.

Oahu reprezintă prima etapă a traseului pentru China Clipper (operat de Pan American Airways). Ca multe nave amfibii și hidroavioane militare, Clipper era ancorat în apele puțin adânci lângă țărm. ANZAC Clipper se afla la aproximativ 350 de kilometri est de Oahu, când a început atacul, și a fost redirecționat spre Hilo, Hawaii.

MUTĂRI DE DESCHIDERE

Cu toate că nu cunoștea semnificația datei, lui Nomura i s-a spus să finalizeze negocierile până cel târziu pe 22 noiembrie. Acesta a solicitat o prelungire de la Tojo, care i-a răspuns: „Există motive care îți depășesc abilitatea de a ghici pentru care dorim stabilirea cadrului relațiilor japonezo-americane până cel târziu pe 25”. Mesajul garanta o prelungire până pe 29 noiembrie, afirmând că acest termen limită „nu poate fi schimbat sub nici o formă. După această dată, se vor întâmpla automat unele lucruri”. Nomura nu avea de unde să știe că termenul limită coincidea cu plecarea grupului operativ pentru Operațiunea Sucidă. Aducea cu el umbra războiului tot mai probabil, pe măsură ce posibilitatea de a aduce pacea se spulbera.

Navele japoneze au ridicat ancora în formațiuni de câte două sau trei, către punctul de întâlnire din golful Hitokappu, în Etorofu (Insulele Kurile) pe 22 noiembrie 1941. Apoi urmau să plece mai departe pe 26 noiembrie, pe o rută de nord pentru a evita să fie zărite din greșeală de vase și avioane care operau pe ruta sudică. Distrugătoarele urmau să fie alimentate zilnic, iar navele mai mari o dată la patru zile. În timpul iernii, apele erau dificile și nu exista un trafic prea intens atât de departe la nord de ecuator; totuși, distrugătorul de recunoaștere care mergea în față avea ordin să scufunde orice vas și să păstreze cu orice preț secretul prezenței lor. Odată aflată la drum, flota trebuia să păstreze

tăcerea radio, iar transmisiunile false din apropierea țărmului japonez urmau să mențină, pentru posturile de ascultare aliaste, iluzia că grupul operativ se afla în continuare în apele japoneze.

OPERAȚIUNEA HAWAII

Planul militar japonez a avut trei faze. Prima fază presupunea să ia prin surprindere baza Pearl Harbor, să neutralizeze flota americană și să extindă perimetrul, pentru a include insula Wake, Insulele Gilbert, Insulele Solomon de Nord, cea mai mare parte din Noua Guinee (o amenințare pentru Australia), Java, Sumatra, Malaysia, Birmania (la est de granița indiană), Thailanda, Filipine și Borneo. Faza a doua însemna consolidarea prezenței militare în noul perimetru. Faza a treia era una defensivă: să protejeze perimetrul și să distrugă orice incursiune din exterior.

Atacuri simultane ale armatei de uscat și ale marinei urmau să zdrobească Pearl Harbor, Filipine și Malaysia. Armata de uscat urma să debarce pe ultimele două și să înainteze spre Java. Insula Wake, Thailanda, Guam și Hong Kong urmau, de asemenea, să fie ocupate de armata de uscat. Două distrugătoare, *Ushio* și *Sazanami*, trebuiau să bombardeze Midway, iar portavioanele care se întorceau de la Pearl Harbor urmau să finalizeze procesul de anihilare a forțelor defensive de pe insula Wake. Cu toate că nu exista un comandament unic, atacurile armatei de uscat și ale marinei urmau să aibă loc simultan: o lovitură rapidă și fructele coapte ale Pacificului urmau să cadă în mâinile japonezilor.

PREGĂTIRI

Planul necesita un asalt concentrat cu bombardiere în picaj, bombardiere de mare altitudine și atacuri cu torpile. Bombardierele au început sesiunile de exerciții, atât pe cele de mare altitudine, cât și pe cele în picaj. Rezultatele piloților s-au îmbunătățit constant,

Portavionul Akagi și-a lansat toate avioanele împotriva Pearl Harbor. Aici, Mitsubishi A6M2 tip 0 (Zero) numărul AI-108 decolează. Fiecare avion avea un număr de identificare distinct, care indica portavionul de origine: AI, Akagi; All, Kaga; BI, Soryu; BII, Hiryu; EI, Shokaku și EII, Zuikaku

iar procentul de atingere a țintei a crescut foarte mult. Torpiloarele au început la rândul lor exercițiile, însă cu rezultate mai puțin impresionante, cu toate că Genda a făcut tot ce i-a stat în putință, exista o barieră pe care oamenii săi nu o puteau depăși, indiferent cât de mult se antrenau. Portul avea apă cu o adâncime prea mică pentru torpilele convenționale folosite la acea vreme.

SUA știau de atacul cu torpile reușit al britanicilor la Taranto, însă nu au instalat plase împotriva torpilelor la Pearl Harbor: era nevoie de foarte mult timp pentru a fi montate, iar părerea generală era că portul avea apă prea mică pentru ca torpilele convenționale să dea rezultate. Acest sentiment de falsă siguranță era sporit de apărarea aparent de nepătruns de la Pearl, care făcea ca un bombardament pe mare să fie puțin probabil.

Bazându-se pe succesul britanicilor de la Taranto, Japonia a identificat atacurile cu bombardier drept metoda cea mai eficientă de a distruge navele flotei americane. Cu toate acestea, problema

cea mai importantă era că torpilele japoneze de tip 91 Model 2 intrau prea adânc în apă și, astfel, rămâneau înfipite în nămolul de pe fundul portului.

Fuchida, Genda și Murata au insistat ca atacurile cu torpile în ape cu adâncime de până la zece metri să se îmbunătățească. În general, atacatorii aruncau torpile care se duceau până la o adâncime de aproximativ 20 de metri. Prin exercițiu, piloții și-au îmbunătățit rezultatele, însă nu puteau atinge limita de zece metri. Aproape ajunși la disperare, aceștia au studiat situația și, în cele din urmă, au găsit o soluție inovatoare – folosirea unor torpile cărora li se adăugau aripii din lemn. Acestea creștea stabilitatea și ofereau flotabilitate sporită, suficientă cât să lovească ținta și la mică adâncime. Torpilele se scufundau în medie doar la 12 metri, însă urmau un curs drept și îngust – o îmbunătățire dublă. Odată ce au început să monteze aripii de lemn și să facă exerciții cu acestea, procentul țintelor atinse la manevre a crescut spectaculos până la 70% și chiar mai mult, pe vasele în staționare. (În 1944, după doi ani de pierderi de piloți de torpiloare, scorurile ajung abia la 15–18%.)

Yamamoto avea acum torpile care să funcționeze în apele puțin adânci de la Pearl Harbor și, cu toate că livrarea acestora era planificată pentru sfârșitul lui noiembrie, reușiseră să depășească obstacolul cel mai important. În urma unui efort concentrat, torpilele funcționau satisfăcător la jumătatea lui noiembrie, iar livrarea acestora către nave era garantată. Astfel, planul unui atac cu torpile s-a transformat din teorie în realitate.

Inițial de doar 10%, procentul de reușită a bombardamentelor japoneze a urcat până la 80% după ce pilotul, dar și bombardierul au fost făcuți responsabili de lovitură. (În 1944, uzura piloților scăzuse la 11%.)

Pentru a fi identificat mai ușor, japonezii împărțiseră Pearl Harbor în districte: A (între insula Ford și șantierul naval); B (zona de nord-vest a insulei Ford); C (East Loch); D (Middle Loch) și E (West Loch). Districtul A, la rândul lui, era împărțit în cinci zone: docurile de la nord-vest de șantierul naval; zona stâlpilor de ancorare; zona docului de reparații a șantierului naval; docurile; și restul

districtului. Și-au pregătit atacurile exersând pe o țintă construită pentru a imita Pearl Harbor.

De pe 3 decembrie, japonezii au știu că *Oklahoma*, *Nevada*, *Enterprise*, două crucișătoare grele și 12 distrugătoare plecaseră de la Pearl Harbor, iar cinci nave de luptă, trei crucișătoare grele, trei crucișătoare ușoare, 12 distrugătoare și un portavion sosiseră. Nu părea să existe vreo activitate neobișnuită care să sugereze că americanii se pregăteau de un atac, iar permișiile pe țarm se acordau ca de obicei. Pe 4 decembrie, navele erau dispuse în același

Un montaj fotografic realizat înainte de război înfățișând avioane suprapuse aleasupra portavionului american *Enterprise* în octombrie 1941. Pe 7 decembrie, *Enterprise* se afla la circa 350 de kilometri vest de Oahu, întorcându-se după ce livrase avioane în insula Wake.

Avionul de luptă Mitsubishi A6M2

Tip 0 Model 21 (Zero sau Zeke)

Bombardierul în picaj Aichi D3A1

Tip 91 Model 11 (Val)

AICHI D3A1 TIP 91 MODEL 11 (VAL)

Scop: bombardier în picaj cu două locuri, cu bază pe portavion sau la sol

Specificații:

Motor: Mitsubishi Kinsei 43 de 1 000 cp sau Mitsubishi Kinsei 44 de 1070 cp

Viteză maximă: 430 km/h

Viteză de urcare: 3 000 de metri în 5 min 48 sec

Rază: 1 464 km, 795 mile marine (1 milă marină = 1 852 m)

Armament: două mitraliere de 7,7 mm cu tragere frontală, o mitralieră flexibilă de 7,7 mm cu tragere în spate. Prevăzut pentru o încărcătură externă cu bombe de 370 kg

Dimensiuni: învergura aripii – 14,37 m. Lungime – 10,2 m. Înălțime – 3,847 m.

Greutate maximă la decolare: 3 650 kg

Nakajima B5N2 Tip 97 (Kate)

NAKAJIMA B5N2 TIP 97 (KATE)

Scop: bombardier torpilor și la sol, cu trei locuri, cu bază pe portavion sau la sol

Specificații:

Motor: motor radial Nakajima Sakae 21 de 1 115 cp

Viteză maximă: 368 km/h

Viteză de urcare: 3 000 de metri în 7 min 40 sec

Rază: 980 km

Armament: mitralieră Tip 89 de 7,7 mm în carlingă.

Încărcătură externă cu bombă variabilă sau o torpilă, până la un maxim de 800 kg

Dimensiuni: învergura aripii – 15,52 m. Lungime – 10,3 m.

Înălțime – 3,7 m.

Greutate maximă la decolare: 3 700 kg

MITSUBISHI A6M2 TIP 0 MODEL 21 (ZERO SAU ZEKE)

Scop: avion de luptă cu rază lungă, cu bază pe portavion sau la sol, și cu motor unic

Specificații:

Motor: Nakajima NK1C Sakae 12

Viteză maximă: 532 km/h

Viteză de urcare: 3 000 de metri în 9 min 30 sec

Rază: 3 101 km, 1 675 mile marine

Armament: două tunuri de 20 mm și două mitraliere de 7,7 mm, prevăzut cu spațiu pentru două bombe de 60 kg

Dimensiuni: învergura aripii – 12 m. Lungime – 9,06 m.

Înălțime – 3,05 m.

Greutate maximă la decolare: 2 410 kg

1 – CASCĂ DE ZBOR

Komachi poartă o cască de zbor model Tip 30 mai nou. Este realizată din piele de vacă de calitate, căptușită complet cu blană de iepure. Depozitele Marinei japoneze subcontractau companii civile japoneze private, precum Takashimaya-Iidasau Nagata Shoten, pentru a fabrica aceste obiecte pentru efortul de război.

2 – OCHELARI DE ZBOR

Ochelarii de zbor au rame de aluminiu maro, cusute de mână pe o pernă de dăltă. Lentilele de sticlă, în forma ochilor de pisică, sunt duble, separate de un strat subțire de plastic. Plasticul din centru îl protejează pe purtător de cioburile de sticlă, în cazul în care ochelarii s-ar sparge. Ramele de aluminiu sunt imprimate, în partea de sus a ambelor colțuri, cu sigla „MAN” sub o jumătate de soare-răsare (Asahi), care arată că fuseseră făcute la Depozitul Naval din Manciuria.

3 – FULAR

Fularul este o eșarfă croșetată din lână, cusută sub forma unui tub circular pentru a ține mai bine de cald. Fularele din lână erau de culoare bej, kaki sau bleumarin. Piloții din Marina purtau și un fular din mătase, croit din parașute de mătase coasă din uz, legați cu o cravată. Spre deosebire de piloții din armata de uscat, cei din marină nu purtau foca (o cagă sau glugă din lână, cu o tăietură ovală croită în dreptul feței).

4 – COSTUM DE ZBOR

Costumul de zbor este unul de iarnă, dintr-o singură bucată. Este realizat din gabardină de culoare maro-închis sau kaki, cu un fermuar de îmbinare și un șir de nasturi. În partea de sus stânga, pe piept, se află un buzunar în formă de semicerc cu nasture, în care încapă un pistol. O bucată exterioară de material de 2,54 cm x 5,08 cm, de culoare kaki, este cusută deasupra buzunărului, acolo fiind trecut un nume sau numărul unității. Căptușeala este din material negru, vâltuit, iar gulerul este căptușit cu blană de iepure. Costumul de zbor nu este nici ignifug, nici impermeabil – foștii piloți remarcă, de multe ori, că absorbă multă apă, ceea ce făcea dificil înotul.

5 – ÎNSEMNE DE ZBOR

Pe costumul de zbor se află o emblema formată dintr-o cunună de lauri din fetru roșu, cu un singur avion fixat pe o bucată rotundă din țesătură de lână de culoare bleumarin. Această emblema de început (1930–1939) desemnează anul de subofier clasa 3-a, atașat ramurii Aviație, și este purtată pe mâneca stângă. Deși această emblema a fost folosită pe tot parcursul războiului în această formă, după 1940 a fost retrasă și înlocuită cu ancora și cununa de lauri galbene, cusute pe o bucată de pânză de bumbac neagră. Această emblema servea, în principal, la identificarea gradului, fără a dezvălui specialitatea în care se instruiseră purtătorii. Contrar punctelor de vedere comune, Marina japoneză nu a folosit steagurice simbolul *hinomaru* (al Soarelui Răsare) pe costumele de zbor în timpul campaniei de la Pearl Harbor.

6 – MÂNUȘI

Mânușile erau din piele de căprioară de calitate superioară, în zona degetelor, și din piele de vacă în dublu strat în zona manșetei. Această este prinsă de încheietura mâinii cu o clemă. Mânușa putea fi model de iarnă sau de vară; cel de iarnă avea în plus doar căptușeala de blană de iepure sau din piele de capră. Fiecare mânușă avea o bucată de material kaki de 2,54 cm x 5,08 cm cusută pe exteriorul manșetei, unde purtătorul își putea scrie numele.

7 – VESTĂ DE SALVARE

Vestă suplimentară, sau de salvare, este alcătuită dintr-un material de bumbac țesut strâns, sub forma a 22 de compartimente independente, în formă de tub. Pe spațiile ocupate de compartimente verticale mari, iar pe fața are șapte compartimente mici și medii, pe dreapta și pe stânga. Fiecare este umplut cu capoc. Vestă de salvare este prinsă de purtător cu două legături mici la piept, o legătură mare de jur împrejurul taliei și o chingă în zona vințelor, care se întinde de la Țesătura în față. Vestă de salvare Ținea și de cald, însă adevăratul sentiment fals de protecție.

8 – PARAȘUȘI HAM

Komachi poartă setul format din parașută și ham Tip 97. Primele chingi (înainte de 1942) ale hamului, din bumbac verde-închis, aveau atașat în centru un dispozitiv de prindere din oțel greu placat cu nichel, cu inele în formă de „D”. Toate sunt gravate cu ancora ștamperilor de control. După 1942, componentele din metal au fost înlocuite cu dispozitive ușoare din aluminiu. Partea din spatele hamului are o pernă din pânză de bumbac verde, care sporește confortul purtătorului. Pachetul parașutei de marină are aceeași culoare verde-închis, cu margini portocalii. Pachetul parașutei putea fi atașat la ham, pur și simplu, prinzând cărigele din dreapta și din stânga ale pachetului de două inele în formă de „D”, din dreapta și din stânga hamului, aproape de partea inferioară a cutiei toracice.

Pilot din Marina Imperială Japoneză Sadamu Komachi, pilot de marină și subofier clasa 3-a, care a servit pe portavionul japonez *Shokaku* 1941–1942

9 – CIZME DE ZBOR

Primele cizme de zbor ale Marinei japoneze, dintre 1936 și 1939, erau făcute din piele de vacă maro-închis, perechile de culoare neagră apar în anii 1940 și au fost produse până la sfârșitul anului 1944. Partea de jos a cizmei este complet rotunjită deasupra degetelor, unde jumătățile din stânga și din dreapta sunt unite cu o cusătură centrală, care se extinde până în partea de sus a cizmei. Cizmele aveau o etichetă cusută în exterior, unde purtătorul își putea scrie numele, iar tălpile din cauciuc aveau un model în formă de romburi.

10 – PORTHART

Komachi Ține un porthart cu creion, posibil o achiziție personală. Într-un interviu din decembrie 1998, Komachi își amintea că folosea o planșetă de navigație Tip 2 din lemn și un calculator de zbor Tip 4, prins deasupra gulerului cu ajutorul unor dispozitive fixe de benzi elastice. Calculatorul Tip 4 are un compartiment pentru creion și o clămă din aluminiu pentru a prinde hârlile sau documentele de zbor importante.

Gary Nila

mod și nu s-a remarcat un trafic aerian neobișnuit. Pe 5 decembrie, *Oklahoma* și *Nevada* au sosit în port, iar *Lexington* și cinci crucișătoare au plecat: totalul raportat al navelor din port a fost de opt nave de luptă, trei crucișătoare ușoare, 16 distrugătoare și patru crucișătoare ușoare clasa Honolulu, plus cinci distrugătoare. *Utah* și un portavion au reintrat în port. Mai mult, raportul a arătat că nu se ridicaseră baloane defensive, nu se impusese vreun camuflaj, nu se instalaseră plase antitorpile și nu se identificaseră zboruri de patrulare. *Enterprise* era pe mare la manevre. Viața la Pearl Harbor își urma ritmul tihnit, ca și când nu ar fi existat nici cel mai mic semn care să indice iminența unui atac japonez.

Fiecare componentă a grupului operativ Pearl Harbor era responsabilă cu anumite zone și ținte: Grupul de Atac Aerian (portavioanele *Akagi*, *Kaga*, *Hiryu*, *Soryu*, *Shokaku* și *Zuikaku*), Flota 1 Aeriană, atacuri aeriene; Escadrila 1 Distrugătoare (Divizia 17 Distrugătoare, nava-amiral *Nagara* și Divizia 18 Distrugătoare, nava-amiral *Akiguma*), recunoaștere și escortă; Divizia 3 Nave de Luptă (Divizia 3 BB și Divizia 8 Crucişătoare), recunoaștere și asistență; Divizia 2 Submarine (nava-amiral *I-17*, *I-21* și *I-23*), patrulă; Divizia 7 Distrugătoare, atac asupra bazei aeriene de la Midway; Unitatea 1 Aprovizionare (nava-amiral *Kyokuto Maru*, *Kenyo Maru*, *Kokuyo Maru* și *Shikoku Maru*) și Unitatea 2 Aprovizionare (nava-amiral *Tohu Maru*, *Toei Maru* și *Nippon Maru*), alimentare zilnică.

„URCĂ PE MUNTELE NIITAKA“

Grupul operativ Pearl Harbor a ridicat ancora pe 26 noiembrie, cu destinația Pearl Harbor, operatorii radio ascultând și păstrând tăcerea radio. Yamamoto i-a trimis lui Nagumo un mesaj codat: „*Niitaka yama nobore*“ („Urcă pe muntele Niitaka“), care însemna că atacurile trebuiau să decurgă conform planurilor. Amiralul Nagumo a primit pe 2 decembrie 1941, ora 17.00, o telegramă în care i se spunea să deschidă un plic strict secret. În interiora găsit mesajul fatidic: „Imperiul nostru a hotărât să pornească războiul împotriva Statelor Unite,

Marii Britanii și Olandei, la începutul lunii decembrie“.Mesajul stabilirea ca dată 8 decembrie(7 decembrie,după ora de la Pearl Harbor). Nagumo le-a spus ofițerilor săi că atacul urma să aibă loc.

În timp ce grupul operativ își continua drumul, mărele învolburate ale iernii păreau să simbolizeze agitația mondială vestită de aceste evenimente. În următoarele cinci zile, japonezii au așteptat o schimbare, îngrijorați în privința unei revocări a ordinelor sau a unei întâlniri întâmplătoare, care să îi deconspire; însă nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

A sosit și ziua de 7 decembrie.La Washington, lui Nomura i s-a spus să aștepte mesajul în 14 părți care trebuia tradus și predat lui Hull la ora 13.00, ora Washingtonului. Dactilograful, incompetent, însă autorizat ca nivel de securitate, era prea lent, așa că Nomura a amânat cu încă o oră întâlnirea cu Hull. După ce totul a fost transcris, Nomura s-a îndreptat spre biroul lui Hull. Era ora 14.20.

În ciuda încercărilor inutile ale lui Nomura de a descoperi motivul din spatele termenului limită de la Tokyo, ora desemnată a trecut aparent fără să se întâmple nimic. Spărgătorii de coduri americani încă lucrau la descifrarea mesajului.

Imediat după ora 8.00, ora locală în Hawaii, Washingtonul a primit primele rapoarte de la Pearl Harbor că acesta se afla sub atac, iar realitatea teribilă i-a luat prin surprindere pe spărgătorii de coduri, care s-au grăbit să le trimită copii lui Marshall, Hull și celorlalți – însă era prea târziu.

Un sentiment teribil de neajutorare națională, urmat de furie și de hotărâre, s-a răspândit odată cu buletinele de știri. Brusc, tăios și în sunetul asurzitor al unui ceas deșteptător pe care nimeni nu dorea să îl audă, uriașul adormit al lui Yamamoto se trezise.

PRIMUL VAL

Noaptea întuneca cerul și oceanul, despărțite de o linie abia vizibilă; mai rămăsese o oră până în zori. Dragoarele americane *Crossbill* și *Condor* patrulau la 1,75 mile sud de balizele de la intrarea în Pearl Harbor. De cart pe *Condor*, la ora 3.42, sublocotenentul R.C. McCloy a zărit o dâră albă și l-a întrebat pe timonierul Uttrick ce credea el că ar putea fi acel obiect. Prin binoclu, Uttrick l-a identificat drept un periscop, iar, la ora 3.57, a contactat nava *Ward*, aflată în patrulare la intrare, pentru a-i cere să investigheze problema. Mesajul morse prin semnale luminoase al lui Uttrick însemna: „Zărit submarin pe cursul vestic, viteză nouă noduri“.

Locotenentul William Outerbridge comanda *Ward*, care se afla în patrulare la intrarea în port. Ofițer de curând numit în primul lui post de comandă, era informat în privința degradării relațiilor dintre SUA și Japonia și era de părere că, cel mai probabil, ceea ce văzuse Uttrick era un submarin japonez. A cerut un raport de stare de la *Condor* și i s-a spus că ultima oară îl reperaseră la 3.50 și că obiectul se îndrepta spre intrarea în port. „Alertează cartierul general“, i-a ordonat Outerbridge.

În următoarea oră, nava *Ward* a realizat o cercetare cu sonar a zonei, însă fără rezultate. La ora 4.35, Outerbridge a cerut *Ward* să nu ia legătura cu cartierul general. Plasa de protecție dinspre Pearl Harbor era programată să se deschidă la ora 4.58 pentru a primi dragoarele și urma să rămână deschisă până la ora 8.40. Cu toate că nu știau sigur acest lucru, probabil că submarinul avea în plan să se strecoare la adăpostul dragorului până în zona sigură a portului, asemenea unui lup care se furișează printre oi.

O asemenea întâlnire cu un submarin, cu toate că nu avea loc zilnic, nu era un fenomen unic și a fost înregistrată. *Ward* și-a continuat turele. După ce au intrat în port, după un tur standard,

Această fotografie, cel mai probabil a vasului *California*, oferă un prim-plan al turelei Numărul 3, cu o catapultă în vârf. Observați și prelatele întinse pe punți pentru umbrare, care îi protejau pe membrii echipajului de soare și de căldură.

la ora 4.58, *Crossbill* și *Condor* s-au întors la locurile lor. Plasa anti-submarine a portului nu s-a închis.

Un hidroavion de recunoaștere Aichi E131A tip 11 (Jake), cu trei locuri, cu numărul de identificare înscris pe coadă JI-1, s-a lansat de pe crucișătorul *Tone*, la ora 5.30. Câteva secunde mai târziu, JII-1 de pe *Chikuma* și-a început, de asemenea, zborul solitar. Acestea au zburat chiar înainte de răsărit, către Lahaina și Pearl Harbor; ordinele lor erau să supravegheze zonele țintă și să raporteze condițiile, încălcând tăcerea radio. Misiunea lor era ultima șansă a Marinei japoneze de a renunța la atacul planificat, dacă acest lucru era considerat necesar.

La ora 5.30, grupul operativ japonez s-a întors spre nord-est, înfruntând un vânt de 28 de noduri. Portavioanele s-au înclinat la 4-5 grade în valurile de doi metri; însă decizia fusese luată, iar *Akagi* a semnalizat către avioanele din primul val să se pregătească de decolare la ora 6.15.

La aproximativ 400 de kilometri nord de Oahu, primele avioane au decolat fără probleme de pe cele șase portavioane japoneze și au

Primul val decolează la răsărit; este 7 decembrie, ora 6.15. Avioanele de luptă Zero au fost primele care și-au luat zborul de pe portavioanele japoneze, descriind cercuri în aer, în timp ce așteptau avioanele Kate și Val din primul val să li se alăture. La bordul *Akagi*, comandantul portavionului japonez, comandorul Mitsuo Fuchida (observator, însoțit de locotenentul Mitsuo Matsuzaki, pilot, și subofițerul clasa 1 Norinobu Mizuki) se pregătește să decoleze în avionul Kate nr. Al-301. Fuchida și-a legat pe frunte un *hachimaki* pe care era scris, "Victorie sigură". Echipajul a primit permisiunea specială de a-și părăsi posturile pentru a asista la acel moment istoric. Veni și timpul: ceasul destinat pentru Operațiunea Hawaii bătuse în prezențelor. (Adam Hook)

descriu un cerc pe cer, așteptând ca toate cele 183 de avioane din primul val să li se alăture. Nici un avion nu a fost pierdut la decolare. La ora 6.30, acestea s-au poziționat în V, precum stolurile de găște, și s-au îndreptat în direcția sud-sud-vest către ținta lor principală, bazinul naval Pearl Harbor. Comandantul Fuchida a observat că acea dimineață avea o frumusețe aproape imaculată, încât și-a amintit perfect scena chiar și după câteva decenii.

Soarele răsărea într-o zi frumoasă de duminică, cu nori de înălțime și mare cu valurile mai calme. La vest de Pearl Harbor, la ora 6.20, 18 avioane SBD au decolat de pe nava americană *Enterprise*, într-o misiune de recunoaștere de rutină, în care trebuiau să zboare până la insula Ford și să aterizeze acolo, conform instrucțiunilor lui Halsey. Cu toate că erau la curent cu relațiile tensionate dintre Japonia și SUA, aceasta părea o misiune de instrucție de rutină și aveau de gând să se întoarcă la timp pentru micul dejun de la ora 8.00. *Enterprise* se afla la 300 de kilometri vest de Oahu și se îndrepta spre casă. Comandantul H.L. Young pilota un SBD; locotenentul Nichol, aghiotantul lui Halsey, zbura cu el.

Membrii echipajului de pe nava de aprovizionare americană *Antares* au zărit un obiect despre care au bănuț că era un submarin și au notificat nava *Ward* la ora 6.30. Unul dintre cele trei avioane ASW, un PBY, a zărit, de asemenea, submarinul și a marcat locul cu un indicator cu fum, chiar când *Ward* ajungea în zonă. Locotenentul Outerbridge a văzut ceea ce părea a fi turnul de pilotaj al unui submarin ieșind la suprafață. Cu toate că era posibil să fi fost un prieten, vasul nu a ieșit la suprafață și nu a încercat să comunice. Urmând ordinele care spuneau că vasele neidentificate erau considerate ostile, Outerbridge a deschis focul la ora 6.45. O salvă a nimerit turnul de pilotaj al submarinului. *Ward* a acoperit cursul probabil al submarinului necunoscut cu bombe de adâncime. Avionul PBY a descris două cercuri în aer și a aruncat o bombă de adâncime la fiecare trecere prin dreptul acestuia. Fără să știe, americanii trăseseră primele focuri din bătălia de la Pearl Harbor.

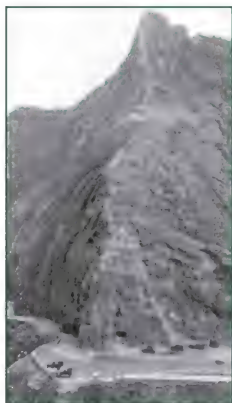
Submarinul nu a mai apărut la suprafață, iar Outerbridge a crezut că îl loviseră. La ora 6.53, a trimis semnale codate către cartierul

general al Districtului Naval 14, spunând: „Atacat, deschis foc și aruncat bombe de adâncime într-un submarin care opera într-o zonă defensivă“. Avionul PBY a raportat și el la cartierul general Pat Wing 2.

De obicei, posturile de radio hawaiiene transmiteau muzică toată noaptea când erau așteptate avioane din zona continentală a Statelor Unite. Era una dintre acele nopți. Semnalul postului de radio era puternic și clar pentru japonezii care se apropiau, iar, la ora 7.00, comandorul Fuchida le-a dat ordin oamenilor săi să îl folosească în loc de locator de direcție. După mai puțin de cinci minute, soldații Lockard și Elliott, care operau postul de radar mobil al armatei americane din Opana Ridge, au văzut pe ecran un impuls luminos, o forță considerabilă de avioane neidentificate, la o distanță de circa 200 de kilometri nord de Oahu, și care se apropia. S-au întrebat de unde veneau acele avioane și dacă nu cumva echipamentul stației radar era defect. Dacă impulsul luminos era corect, dimensiunea lui indica un grup de peste 50 de avioane.

Multe dragoare și vase de coastă americane (în imagine) patrulau în larg, în apele lanțului de insule hawaiian. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, multe dragoare de coastă erau traulere transformate sau membre ale clasei Bird.

Punctul de observație din trecătoarea Old Pali, din lanțul muntos Koolau, se află deasupra Kaneohe. Refăcut în anii 1950, vechiul drum nu mai există acum.

La ora 7.10, Elliott a anunțat cartierul general de la Ft. Shafter, însă telefonistul de la transmisiuni i-a răspuns că tot personalul de la transmisiuni era plecat să ia micul dejun. Semnalul luminos ajunsese deja la 160 de kilometri nord și se apropia.

Ofițerii de serviciu ai Districtului Naval 14 au primit mesajul lui Outerbridge, care fusese decodificat cu întârziere, abia la ora 7.15. La aproximativ 400 de kilometri nord, al doilea val al atacului japonez – 168 de avioane – tocmai decola.

La ora 7.20, operatorul sunat înapoi la radarul din Opana Ridge. A răspuns Lockard. Telefonistul îl găsisse pe un ofițer de la Forțele Aeriene, locotenentul Kermit Tyler, care supraveghease activitățile matinale pe planșetele de navigație. Când a auzit explicațiile lui Lockard despre semnalul luminos care se apropia, și-a amintit că la radio se transmisese muzică toată noaptea, așa că și-a dat seama că erau așteptate să sosească avioane de pe continent. Lockard nu a

menționat dimensiunea semnalului luminos, iar Tyler oricum nu și-ar fi dat seama de diferență.

Cadru dintr-un jurnal de știri japonez înfățișând un avion Nakajima B5N2 (Kate) decolând de pe portavionul Shokaku în Operațiunea Hawaii, portavioanele au întors în direcția vântului pentru a lansa avioanele care au atacat Pearl Harbor și instalațiile militare americane.

Traseul primului și celui de-al doilea val ale atacului

- A. *Roboiera*: Escalafón 47 Urdinola
B. *Auradorned*: Misiones: Urutakoa 14 Urdinola y Graupia 15 y 18 Urdinola
C. *Zorra de Amecano*: Euzk.: Graupia 21 Mariel
D. *Asnal marino*: Holarre: Urutakoa 18 Urdinola y Graupia 5 y 11 Urdinola y Graupia
E. *Pezal*: Holarre: MARS: Urutakoa 21 Graupia 18 Mariel
F. *Auradorned*: Holarre: Escalafón 86 Urdinola y Escalafón 44 Urdinola
G. *Carrocho*: MARS: Holarre 11 Mariel 18 Mariel

Volume 1

- [illegible]

Wahl 2

- [illegible]

The system
Kato
Makafira H

72
(MCM DSA)

Zurück (Zurück)

Argument to heed

Midcollet 77 mm (midcollet gate)
Pine:

- 1000 kg de 800 kg 120;
- 1000 kg de 800 kg 120;
- 2 toneladas de 250 kg + 2 toneladas de 60 kg 120;
- 2 toneladas de 250 kg 120;
- 6 toneladas de 60 kg

Borned on 250 kg, 2 m

3. *Exercice de 30 ans et 3 milliards de 33 ans*

TABLE 7

La Washington D.C., Kramer a primit ultima parte a mesajului japonez în 14 părți. Acesta spunea: „Guvernul japonez regretă... este imposibil să se ajungă la un acord prin alte negocieri”. Mesajul a fost pus cap la cap și trimis către amiralul Stark, iar, când i-a fost înmănat lui Stark, cineva a comentat: „virulența și tonul ridicat al limbajului... erau de ajuns cât să indice că ne puteam aștepta la război”. Wilkinson a sugerat transmiterea unui avertisment suplimentar la Pearl Harbor, însă ofițerii au decis să nu facă nimic pentru moment.

Bratton a pus cap la cap întregul mesaj și l-a citit, încercând să îi înțeleagă semnificația. În timp ce făcea acest lucru, a sosit o interceptare mai scurtă a unei comunicări între Tojo și ambasadorul Nomura. Aceasta menționa: „Ambasadorul este rugat să transmită guvernului Statelor Unite... răspunsul nostru la ora 13.00, în data de 7, ora dumneavoastră”. Bratton a încercat să îl găsească pe Marshall, însă nu a reușit să o facă până la ora 10.30, ora Washingtonului. Kramer a remarcat aproape din întâmplare că, adăugând diferența de fus orar, înseamna ora 7.30 la Pearl Harbor.

Telegrama generalului Marshall către Short a sosit la RCA în Honolulu, însă nu a fost identificată ca un mesaj prioritar și a ajuns la mesagerul RCA, Tadao Fuchikami, la ora 7.33. Acesta urma să o predea la cartierul general al lui Short în timpul drumurilor sale obișnuite de dimineață.

La ora 7.38, un hidroavion de recunoaștere Aichi E131A tip 11 (Jake), de pe *Chikuma*, a oferit confirmare avizuală că flota principală americană se afla în Pearl Harbor: „Inamicul... ancorat, nouă nave de luptă, un crucișător greu, șase crucișătoare ușoare”. Pilotul a transmis informații importante pentru primul val care se apropia: „Direcția vântului de la 80°, viteza 14 m, vizibilitatea asupra flotei inamice de la 1 700 m, densitatea norilor șapte”. Avionul de recunoaștere de pe *Tone* a raportat: „Inamicul... nu e la ancoră în Lahaina”. Cu toate că era scurt, mesajul avea o importanță uriașă, căci toate speranțele și planurile de a-i prinde pe americani în apele adânci de la Lahaina (în largul insulei Maui, la 130 de kilometri sud-est de Oahu) erau spulberate, și a confirmat că atacul avea să se concentreze asupra zonei cu apă puțin adâncă de la Pearl Harbor. Noile modificări aduse

O unitate de comunicații de teren a armatei americane, în 1940. O unitate radar amenajată în două trailer se afla la Opana Ridge, unde au fost zărite pentru prima dată avioanele japoneze care veneau spre Pearl Harbor; însă au fost confundate cu avioane B-17.

torpilelor aveau să primească botezul focului. După ce a raportat, pilotul a făcut o întoarcere amplă către sud, încercând să găsească portavioanele; însă nu a zburat spre vest, iar *Enterprise* a rămas nedescoperită.

La ora 7.39, la Opana Ridge, Elliott și Lockard pierduseră semnalul luminos din cauza dealurilor din spatele Opana Ridge. Un minut mai târziu, Fuchida a coborât sub nori și a zărit țărmul nordic de sub cerul gol al insulei Oahu: nici un avion inamic. Fuchida s-a simțit ușurat că atacul decurgea conform planului: o lovitură rapidă și neașteptată.

La ora 7.49, Fuchida le-a dat ordin piloților săi să se așeze în formațiune de atac, trăgând o singură dată cu pistolul de semnalizare, ceea ce însemna „avioane torpiloare la atac”. Operatorul său radio a bătut semnalul „To-To-To” (prima silabă din *tosugekiseyo*, care înseamnă „a ataca”). Apoi Fuchida s-a gândit că poate locotenent-comandantul Itaya ratase semnalul și a mai tras o dată. Locotenent-comandantul Takahashi a văzut ambele semnale și a înțeles greșit, crezând că bombardierele în picaj erau cele care trebuie să atace: le-a dat ordin bombardierelor sale în picaj să atace imediat. Locotenent-comandantul Murata a observat ambele focuri, apoi a văzut avionul EI-238 al lui Takahashi așezându-se

Diamond Head, văzut dinspre nord, cu Honolulu în prim-plan. Mulți piloți japonezi au folosit acest punct de reper distinct în timp ce se apropiau de Pearl Harbor.

în poziție de atac. A priceput îndată că fusese o neînțelegere care însă nu mai putea fi reparată, așa că și-a condus grupul de torpiloare în formațiune de atac.

Torpiloarele s-au împărțit în două șiruri. Opt avioane aflate sub comanda locotenentului Matsumura, care zbura cu un BII-320, urmate de încă opt sub comanda locotenentului Nagai, s-au apropiat de țintele din partea de nord-vest a insulei Ford. Doisprezece torpiloare sub comanda lui Murata, care pilota un AI-311, urmate de 12 ale locotenentului Kitajima, care pilota un AII-311, au luat-o spre sud, apoi spre est, peste aerodromul Hickam, apoi au ajuns deasupra șirului format de nave de război. Avioanele au redus din altitudine, iar cele care deschideau formațiunea de zbor au reperat ținta desemnată. Dacă o țintă nu era sigură, piloților și bombardierilor li se dădea ordin să avanseze până aveau certitudinea că o nimereau. Dacă nu își puteau nimeri ținta, atunci alegeau să lovească o alta.

Aerodromul Wheeler, aflat cam la 12 kilometri de Pearl Harbor, era o țintă primară în planul de atac japonez. Odată ce navele aveau să fie în flăcări, americanii se vor gândi la represalii. Dacă aerodromurile erau distruse, atunci represaliile aveau să fie reduse sau chiar inexistente. Flood ordonase construirea a aproape 100 de buncăre în formă de U, pentru a adăposti avioanele și a le proteja de un atac aerian. Însă generalul-locotenent Short dăduse ordin ca avioanele să fie ținute în grup compact, pentru a le proteja de un sabotaj. Nu existau tranșee sau instalații antiaeriene, căci aceasta nu era responsabilitatea lui Flood, ci a Departamentului. Aerodromul Wheeler era o țintă sigură. Când avioanele japoneze au ajuns, avioanele americane erau grupate în ordine pe piste și pe platforme. Avioanele Zero de pe Soryu ale lui Suganami s-au înclinat ușor și au coborât, deschizând focul. Avioanele, barăcile, magazinele, clădirea

Primul val japonez a avut tot cerul la dispoziție. Mulți ani mai târziu, Fuchida și-a amintit cât de liniștită și de tăcută părea atmosfera atunci când pilotul său a coborât avionul sub plafonul de nori și a zărit pentru prima dată Oahu.

1. 7.57: Unităţile de Atac cu Torpile de pe *Akagi* şi *Kagase* apropie de navele de război americane dinspre sud-est: lt. cmd. Shigeharu Murata şi lt. Kazuyoshi Kitajima sunt în fruntea lor. Un total de 24 de avioane *Kate*, înarmate cu torpile Mk 91, coboară pentru atac. Ţintele planificate sunt principalele nave americane, printre cele mai importante din Flota Pacificului: *Nevada*, *West Virginia*, *Oklahoma* şi *California* devin ţintele torpilelor.

2. 7.53: 26 de bombardieri în picaj de tip *Val* de pe *Shokaku* comandate de lt. cmd. Kakuichi Takahashi se apropie dinspre est. Ţintele sunt avioanele staţionate pe aerodromul Hickam şi la Pearl Harbor NAS de pe insula Ford.

3. 7.55.30: Două escadrile de pe *Shokaku* cu opt, respectiv nouă bombardieri în picaj *Val* (comandate de lt. Masao Yamaguchi şi lt. Hisayoshi Fujita) lovesc aerodromul Hickam şi îşi încep coborârea abruptă şi mortală. Ţintele lor sunt linia hangarelor şi avioanele parcate în faţă, pe platformă.

4. 8.05: Unităţile de Atac de pe *Akagi*, *Kaga*, *Soryu* şi *Hiryu* (comandate de lt. cmd. Mitsuo Fuchida) ajung la port, după ce se apropiaseră din spre Barber's Point (mai departe, în sud) pentru a-şi ascunde calea de atac şi a evita să fie

detectate deasupra scutului. În total sunt 49 de avioane *Kate*, înarmate cu bombe de 800 kg. Unităţile îşi eliberează încărcătura mortală asupra navelor de război, menţinându-şi altitudinea ridicată ca nişte bombardiere pe orizontală, deasupra portului. Planul de atac al lui Fuchida este să lovească navele izolate *California* şi *Nevada* şi navele dinspre interior – *Maryland*, *Tennessee* şi *Arizona*. *Pennsylvania* încă docată, este ignorată de bombardierii de mare altitudine ale lui Fuchida, care duceau o bombă unică destinată pentru a se mena în viaţă.

A BOMBARDIERELOR:
Akagi 15 avioane *Kate* (lt. cmd. Fuchida)
Kaga 14 avioane *Kate* (lt. cmd. Takahashi Hashiguchi)
Soryu 10 avioane *Kate* (lt. Heijiro Abe)
Hiryu 10 avioane *Kate* (lt. cmd. Tadashi Kusumi)

5. 7.56: De asemenea printre ţintele Unităţilor de Atac cu Torpile de pe *Soryu* şi *Hiryu* se numără vasele ancorate la Docul 1010 din şantiarul naval. Japonезii speră să găsească în săcufundam vas american important pe acest chei lung (denumit „1010” datorită lungimii de 1010 picioare de docul de alături): cu toate acestea, acolo este ancorat

LEGENDĂ VASE AMERICANE

(Consultați harta portului, pp. 42–43, pentru detalii complete despre amplasamentul vaselor americane.)

- 1 Ramsay, Gamble, Montgomery
- 2 Trever, Breese, Zane, Perry, Wasmuth, Medusa, Curtiss
- 3 Tangier, Utah, Raleigh, Detroit
- 4 Aylwin, Dale, Farragut, Monaghan
- 5 Ralph Talbot, Patterson, Henley
- 6 Phelps, MacDonough, Worden, Dewey, Hull, Dobbin, Solace, Allen, Chew
- 7 Phoenix, Blue, Whitney, Conyngham, Reid, Tucker, Case, Selfridge
- 8 Șirul navelor de război: Nevada, Vestal, Arizona, Tennessee, West Virginia, Maryland, Oklahoma, Neosho
- 9 Bobolink, Vireo, Rail, Tern
- 10 Helena, Oglaia

PRIMUL VAL AL ATACULUI, PEARL HARBOR, ORA 7.50–08.10

La Pearl Harbor, în ziua de duminică 7 decembrie, era liniște. Sederulau activități de rutină, iar soarele începea să urce pe cer. Însă următoarele două ore aveau să aducă haos și măcel în portul de obicei liniștit. La ora 7.55, primul val de atac, alcătuit din 89 de avioane Kate comandate de locotenent-comandantul Mitsuo Fuchida, lovește portul: torpilele se îndreaptă în grabă către țintele lor, apoi încep să cadă bombe. Flota Pacificului a SUA este luată complet prin surprindere la acea oră a zorilor, trezindu-se violent și brutal.

crucișătorul *Helena*. Dragorul *Oglaia* este ancorată lângă, însă nu oferă protecție în fața torpilor, când torpila lui Nagai trece pe sub *Oglaia*.

6. 7.55: Nouă avioane val din unitatea de pe *Shokaku* lt. cmd. Kakuichi Takahashi coboară deasupra stației Aeriene Navale (NAS) de pe insula Ford, țintind hangarele și avioanele aflate pe rampele și platformele de mare.

7. 7.55: Unitățile de Atac cu Torpile de pe *Soryu* și de pe *Hiryu*, cu 16 avioane Kate înarmate cu torpile Mk 91, sub comandă lt. Hirata Matsumura de pe *Hiryu*, sunt avangarda atacului surpriză asupra portului. După ce se despart de unitățile de torpiloare de pe *Akagi* și *Kaga*, au ca țintă vasele mari de pe partea nord-vestică a insulei Ford. Țintele vizate sunt portavioanele ancorate, de obicei, pe acea parte

a insulei Ford: însă singurele vase de acolo sunt *Utah*, *Tangier*, *Raleigh* și *Detroit*, iar unele zone de ancorare sunt libere. Comandantul de pe *Soryu*, lt. Tsuyoshi Nagai, și lt. Matsumura recunoscu vasul țintă *Utah* și șase avioane Kate de pe *Soryu* se desprind din formațiunea lui Nagai pentru a-l ataca. Unul greșise ținta și lovește *Raleigh*; alte două lovesc insula Ford.

administrației și terenul de golf au fost luate la țintă. După cum spunea Flood, atacatorii erau atât de aproape că „puteam vedea chiar și aurul cu care le erau îmbrăcați dinții”.

La ora 7.51 au început să cadă bombe din avioanele Val de pe *Zuikaku* pe aerodromul Wheeler. Avioanele P-40 B și C erau alinate, lângă cele P-36 deja învechite, în afara hangarelor. Cu ajutorul factorului surpriză, avioanele japoneze au survolat sistematic, unele după altele, și au atacat țintele de la sol: avioane, hangare, clădirile bazei. Atacurile au urmat același tipar îngrozitor: întâi, bombardierele și-au eliberat încărcătura, apoi avioanele Zero au zburat în cerc și au mitraliat aerodromul și clădirile. Soldații din Aripa 14 Urmărire au încercat să ducă la loc sigur avioanele neatinse, în timp ce avioanele japoneze le atacau repetat. Multe cauciucuriera au fost sparte, iar hangarele în care era stocată muniția fuseseră incendiate. Când unul dintre avioane a fost lovit, combustibilul volatil a luat foc într-o arțeziană de flăcări. Foarte probabil ca avionul de lângă acesta să fi fost deja avariat, iar combustibilul său să se fi scurs, alimentând incendiul. O secundă mai târziu, și acesta a luat foc, avariind avionul următor și tot așa, până când pista s-a umplut de avioane în flăcări.

Kaneohe și zona de ancorare Ewa au fost atacate la ora 7.53, iar Fuchida a transmis prin radio, pe bandă largă, către grupul operativ: „*Tora, Tora, Tora*” („Atacă-Distruge”), indicând că, până atunci, atacul fusese un succes total și că instalațiile navale și ale armatei SUA fuseseră luate prin surprindere.

Avioanele de luptă de pe *Soryu* ale lui Suganami au făcut trei curse pentru a mitralia aerodromul Wheeler, între raidurile bombardierelor în picaj, apoi s-au îndreptat spre aerodromul Ewa pentru a ajuta avioanele Zero de pe *Hiryu*, ale lui Okajima, să atace flota. Acestea au atacat în mod repetat avioanele americane de la sol. La fel ca la Wheeler, gloanțele au perforat rezervoarele de combustibil, care au luat foc. Combustibilul s-a scurs prin găurile făcute de gloanțe, iar benzina s-a prelinș de la avioanele avariate către celelalte, care pârlăiau și erau gata să explodeze. Mașina de pompieri a încercat să ajungă la avioane și să salveze muniția și tunurile, însă rafalele japoneze i-au spart cauciucurile și au oprit-o.

Insula Ford și navele de luptă *West Virginia* și *Oklahoma* au fost lovite pentru prima dată de japonezi în jurul orei 7.58. Ramsey a văzut exploziile și a alergat către centrul de comunicații pentru a transmite un avertisment local: „Raid aerian, Pearl Harbor. NU este un exercițiu!”

Combustibilul se răspândea în râuri, incendiind corturile și chiar și nisipul în care se scursese. Al doilea val al atacului a venit după doar jumătate de oră, distrugând corturi, arzând pontoane, spitalul, alte clădiri, dar și personalul din acestea. Un pușcaș marin curajos a tras exasperat cu pistolul său de calibru .45 într-un avion japonez. La sol, un grup de pușcași marini au ajuns lângă un avion de recunoaștere pe care l-au folosit drept platformă de mitralieră și de unde au deschis focul asupra atacatorilor. Forța de atac japoneză s-a îndepărtat cu zgomot, lăsând în urma ei avioane Wildcat în flăcări, bombardiere de recunoaștere arzând și avioane utilitare distruse. Pierderile lor? Un avion Zero.

Când japonezii au atacat Kaneohe, ofițerul de serviciu a anunțat aerodromul Bellows, care a crezut că era vorba de o glumă proastă – până la ora 8.30, când japonezii au lovit și la Bellows. Când

comandantul Harold M. Martin a ajuns la Kaneohe, era prea târziu. Cele 33 de hidroavioane PBY de la bază erau ținte sigure (încă trei se aflau în aer). Bateriile antiaeriene care ar fi trebuit să se afle acolo se întorseseră la bazele militare, în după-amiaza zilei de vineri. Patru hidroavioane PBY erau ancorate la mai puțin de 900 de metri unul de altul, iar încă patru se aflau în Hangarul 1. Avioanele Zero au lovit primele, planând și mitraliind, gloanțele lor mușcând din asfaltul pistei și străpungând avioanele. Mașina de pompieria aerodromului a fost și ea distrusă. Martin încă nu ajunsese la cartierul său general când primul hidroavion PBY era deja în flăcări, pe apă.

Avioanele din primul val al atacului japonez au coborât asupra aerodromurilor din insula Ford și Hickam. Torpiloarele și-au început asaltul asupra navelor de război. Pearl Harbor era atacat. În acea duminică dimineață, Flota Pacificului urma procedura de operațiuni standard (POS). Era planificată slujba la capelă, în cantine și în bucătăriile de pe vase se pregătea micul dejun, se pregăteau șalupele către și dinspre țărm, iar soldații de serviciu erau gata să pornească în patrulă. Avioanele japoneze au apărut brusc pe cerul dimineții, ținând vasele cele mai importante. La ora 7.55, locotenentul-comandant Logan Ramsey stătea la fereastra Centrului de Comandă de pe insula Ford, privind cum se ridica drapelul pe catarg. Un avion a trecut prin fața lui, iar el a pufnit: „Luați numărul individului!” Apoi și-a amintit că „Am văzut ceva... căzând din acel avion...” Explozia din zona hangarelor i-a întrerupt gândurile. Ramsey a alergat pe coridor și i-a ordonat operatorului radio să trimită următorul mesaj: „Raid aerian, Pearl Harbor. NU este un exercițiu”. Mesajul a fost trimis pe frecvența locală la ora 7.58.

Într-o clipă, scena cu vase de luptă și nave auxiliare care se pregăteau pentru slujba de dimineață, masa la popotă și schimbare agărzii s-a transformat într-o alarmă de bătălie. Torpiloarele în picaj și-au aruncat în apă încărcătura mortală. S-au văzut siajele lor în direcția navelor ancorate. Observatorii erau confuzați, surprinși și îngroziți dându-și seama de adevărata natură a situației. Contraamiralul W.R. Furlong, de pe *Oglala*, ancorată acolo unde, de obicei, era ancorată *Pennsylvania*, a văzut o bombă căzând dintr-unul dintre

avioanele care se apropiau. Primul lui gând a fost că aviatorul avea să dea de necaz cu ofițerul său de comandă, când avionul s-a înclinat, iar Furlong i-a văzut emblema – un Soare Răsare! „Japonezi!” Apoi a strigat: „La posturi!”

Sublocotenentul R.S. Brooks de pe *West Virginia* a văzut ceea ce a considerat în mod eronat a fi o explozie la bordul vasului *California*. Reacționând imediat, a ordonat crearea unui grup de pompieri și de salvatori. Soldații au sărit imediat să dea o mână de ajutor.

Locotenentul Matsumura a recunoscut *Utah*, un fost vas de luptă devenit vas de instrucție, pe marginea de nord-vest a insulei Ford, astfel că și-a căutat ținte alternative. Șase avioane din formațiune

Obținută după război, această fotografie înfățișează două avioane Kate (centru și dreapta sus) în timp ce o lovitură de torpilă ridică un jet de apă din *Oklahoma* (centru, partea îndepărtată a insulei Ford). *Raleigh* și *Utah* (stânga în partea apropiată a insulei Ford) sunt în văluite în fum.

David Aiken

locotenentului Nagai au zărit *Utah* și s-au îndreptat spre vas în viteză pentru a-și arunca torpilele, la ora 7.55. *Utah* și *Raleigh* s-au clătinat sub exploziile torpilelor. La bordul *Raleigh* domnea confuzia. Torpila întrerupsese curentul electric, chiar când se suna alarma de luptă. Marinarii au mers imediat la tunurile de 3 țoli de pe *Raleigh*, care aveau muniția pregătită în cutii, în timp ce nava începea să se încline la babord.

La sud de insula Ford, Docul 1010 trecea printr-un atac devastator. Nagai s-a îndreptat cu soarele în ochi către un vas de luptă, însă, după lansare, și-a dat seama că era vorba de perechea *Oglala* și *Helena*. Torpila lui Nagai s-a dus sub *Oglala*, *Helena* zguduindu-se

Fumul seridică din șantierul naval (stânga) și din insula Ford (centru), în timp ce focurile aeriene împânzesc cerul în timpul atacului. Cu toate că sunt luate prin surprindere, vasele reacționează cât se poate de rapid, astfel că, atunci când ajung deasupra năvălitorilor, al doilea val japonez întâmpină o rezistență îndârjită.

La Stația Aeriană Navală (NAS) de pe insula Ford au fost distruse hidroavioane de tip Kingfisher, Catalina și altele. În fundal, fumul seridică din nave de luptă avariate Nevada, în timp ce ocoloană strălucitoare de foc se înalță spre cer atuncicând Shaw explodează.

când torpila i-a atins tribordul. Oglala s-a fisurat de la impact și a început să ia apă.

La ora 7.57, în șirul format de navele de luptă, locotenentul Goto, care zbura pe flancul stâng al lui Murata și direct către *Oklahoma*, și-a aruncat torpila și a luat altitudine. „A lovit!”, i-a strigat observatorul, în timp ce un jet uriaș de apă s-a ridicat sub ei.

La bordul *Vestal*, lângă *Arizona*, Hall a văzut bombardierele, le-a identificat ca japoneze și a sunat alarma generală. Soldații au ieșit rapid de sub punți și din zona cantinei, iar, în zece minute, tunurile de pe *Vestal* deja trăgeau în invadatori.

Pe la ora 8.00, Huffman și de Jong, doi membri ai echipajului de pe PT 23, un torpilor de patrulă Higgins clasa 78 de tone, au văzut un avion (identificat drept japonez după „chiftea” – simbolul

Soarelui Răsare de pe aripi) planând și lansând bombe și torpile. S-au contrazis în privința avionului și l-au trezit pe sublocotenentul Ed Farley, care dormea sub punte după ce petrecuse în oraș până noaptea târziu. Farley a ieșit pe punte, ștergându-se somnoros la ochi și căscând. Urmărindu-le privirea, a văzut cu groază un avion zburând deasupra lor, în direcția vasului *California*: o secundă mai târziu, vasul de luptă era zguduit de explozie. Huffman și de Jong au sărit într-un cuib de mitralieră și au început să tragă asupra avioanelor care îi atacaseră, cu mitraliere gemene de calibru .50. Un avion inamic s-a clătinat, apoi s-a prăbușit, probabil prima victimă a focurilor antiaeriene americane.

Pe partea opusă a bazinului naval, pe țărmul de vizavi de baza submarinelor, *Ramapo* tocmai încărcă în suporturi încășase ambarcațiuni PT suplimentare pentru a le transporta în Filipine. Când a început atacul, echipajele ambarcaunilor PT au încercat să manevreze tunurile, însă turelele nu se mișcau, motoarele fiind oprite ca măsură de pregătire pentru transport. Fără motoare, fără energie și cu turelele înțepenite. Membrii echipajului au început să rotească manual turelele, în timp ce artileriștii executau foc fără oprire. Erau vulnerabile mai ales ambarcaunile aflate deja pe puntea *Ramapo* – nu se aflau nici pe sol, nici pe apă –, în timp ce atacatorii aruncau în aer vasele și coborau în picaj trăgând neîncetat asupra lor.

La sud-vest de *Oklahoma*, *California* s-a legănat pe apă, fiind lovită la babord de două torpile. Acționând decisiv, sublocotenentul Edgar Fain a dat ordin să se ia contramăsuri pentru a evita răsturnarea navei. Fanfara de pe nava *Nevada* cânta în timp ce, la ora 8.00, se ridica drapelul. Au auzit bufniturile surde și constante ale bombelor care cădeau în depărtare; unul sau două vase din apropiere păreau să o fi luat razna, trăgând continuu. *California* a tremurat lovită de o altă torpilă.

Pe la ora 8.05, căpitanul Shoemaker, comandant pe insula Ford, strângea din dinți privind platforma și hangarul de hidroavioane care ardeau ca „un incendiu de pădure”. Doar câteva hidroavioane erau neatinse și Shoemaker a organizat echipe de lucru pentru a le muta pe cele neatinse mai departe de cele acum în flăcări.

Nava *Oklahoma*, aflată pe latura exterioară a *Maryland*, se clătina sub loviturile de torpilă. Membrii echipajului său s-au grăbit spre dulapurile cu muniții, însă le-au găsit încuiate. După ce le-au deschis cu forța, au constatat că nu mai exista aer comprimat care să alimenteze tunurile, iar nava a început să se încline vizibil, străpunsă de torpile. Grupurile de salvatori au început să îi scoată pe marinari de dedesubt, în timp ce ofițerul executiv, comandantul J.L. Kenworthy, și-a dat seama că nava era în pericol să se răstoarne. La a opta lovitură de torpilă, acesta a dat ordin să abandoneze nava pe la tribord și să se cocoațe pe cealaltă parte, până ajungeau pe fundul vasului, pe când acesta se răsturna. În port, aproape 150 de membri ai echipajului erau lângă *Oklahoma* când aceasta a primit în plin a noua lovitură de torpilă. După cum a spus un membru al echipajului, *Oklahoma* „s-a săltat și apoi... s-a liniștit... și s-a răsturnat”: nava de luptă s-a răscutit ușor până când fundul ei acoperit de crustacee a văzut lumina zilei.

Arizona a fost lovită cel mai rău. Izbită de două bombe, s-a scufundat rapid, luând cu ea 1 177 de marinari. Jumătate dintre victimele americane de la Pearl Harbor s-au aflat pe acest vas.

Un bombardier în picaj SBD-2 Dauntless de pe portavionul Enterprise, înaintea război. Acest bombardier în picaj a zburat în mijlocul focului, între vasele atacatori, în dimineața de duminică 7 decembrie.

Locotenentul-comandant F.J. Thomas era ofițerul de serviciu de la bordul *Nevada*, iar sublocotenentul J.K. Taussig Jr. era ofițer de punte și ofițer de antiaeriană în exercițiu când s-a dat alarma generală. Taussig a alergat la cel mai apropiat tun. La ora 8.05, *Nevada* a lovit un torpilor care se apropia de babord pentru a începe un atac cu torpile. Tunurile de cinci țoli și mitralierele de calibru .50 de pe *Nevada* au început să tragă în avion. Torpilorul în flăcări a reușit să își lanseze încărcătura. Dăra argintie a despicat apa și a aruncat o spumă albă pe cursul de întâlnire cu *Nevada*. Explozia a produs o gaură în prora vasului *Nevada*: compartimentele s-au inundat, iar vasul a început să se încline. Bombardierele japoneze și-au aruncat încărcătura în apropiere de pupa acestuia la 8.30. Thomas a dat ordin de contrainundare. Combustibilul în flăcări de pe *Arizona* se scurgea spre *Nevada*, iar Thomas a ordonat ca aceasta să se îndepărteze pentru a-l ocoli. Între timp, Taussig a fost lovit în coapsă și a refuzat ajutorul, continuând să comande un echipaj de artilerie. Locotenentul Ruff a urcat la bord de pe o șalupă. I-a sugerat lui Thomas să coordoneze acțiunile de pe *Nevada* de sub punte, iar Ruff de deasupra. Învăluită în fum și înclinându-se, *Nevada* a încercat din răspuț să ajungă la intrarea în port.

Brusc, *Vestal*, o navă de reparații ancorată pe exteriorul vasului *Arizona*, a deschis focul. *Vestal* era înconjurată de flăcări și părea pe cale să se aprindă și ea. La ora 8.05, o bombă a lovit *Arizona* la pupa turelei nr. 4 și o alta a lovit-o pe *Vestal* frontal; ambele nave s-au zguduit.

Până atunci, vasele dinspre exterior suferiseră cea mai mare parte a avariilor provocate de torpile, însă bombardierele se apropiau tot mai mult de port. Apoi, de sus, au început să cadă bombe asupra vaselor aflate spre interiorul șirului de nave.

În timp ce *Oklahoma* se răsturna, *Arizona* și *Vestal* erau lovite din nou la ora 8.06, iar explozia de pe *Arizona* i-a lovit pe membrii echipajului de pe vasele din apropiere cu suflul ei puternic: bomba a străpuns depozitul de muniție din față, iar explozia a fost atât de puternică încât grupurile de control al avariilor de pe vasul învecinat, *Vestal*, au fost aruncate peste bord în momentul în care o minge de foc a erupt spre cer din depozitul de muniție de pe *Arizona*. Imediat, *Arizona* a început să se scufunde. Focul de pe *Vestal* s-a stins brusc când a explodat depozitul de muniție de pe *Arizona*. Puntea vasului *Arizona* era în flăcări și ambarcațiunea s-a scufundat ca și când ar fi fost din piatră. Explozia a umplut portul de resturi, bucăți de corpuri omenеști și de supraviețuitori. Într-o clipă, mulți oameni au rămas prinși fără scăpare sub punți. Un total de 1 177 de oameni au murit în acel moment cumplit, printre care amiralul Kidd și căpitanul Van Valkenburg. Locotenentul-comandant Fuqua și-a dat seama că *Arizona* „nu mai era în stare să lupte” și le-a dat ordin supraviețuitorilor să abandoneze vasul. *Arizona* primise două bombe; la ora 10.32, din navă rămăsese o epavă.

Când echipajele de pompieri au încercat să folosească furtunurile pe insula Ford, apa nu mai avea presiune. *Arizona* zăcea pe conductele de apă. Un sublocotenent vigilent a activat sistemul de aspersoare și a udat rezervoarele de combustibil lichid din parcul de rezervoare. Dincolo de rezervoare, bateriile antiaeriene de pe *Neosho* străpungeau cerul în fața avioanelor care se apropiau. După ce s-a răsturnat *Oklahoma*, *Neosho* s-a pregătit să plece. Își golise încărcătura de combustibil pentru avioane cu cifră octanică ridicată cu doar câteva minute înainte de primul atac aerian, însă mulți

erau de părere că avea să incendieze vasele din apropiere, inclusiv *Maryland*, *Tennessee* și *West Virginia*. Încet, fumul începea să iasă pe coșurile de pe *Neosho*, iar vasul s-a desprins din ancoră la ora 8.42. La ora 9.00, *Neosho* ieșise deja din șirul de nave de război și de petroliere de pe insula Ford. Era să fie lovită de patru ori, dar a ajuns la debarcaderul Merry Point, în Southeast Loch, la ora 9.30.

Sirenele urlau. În port, sistemele de intercomunicații de la bord sunau alarmă generală. Avioanele au primit ordin să caute dușmanul. Vasele au început să răspundă încet, încet, fumul ieșind la început timid, apoi tot mai puternic de pe coșurile acestora, iar rafalele lor antiaeriene sporadice au împânzit cerul plin de avioane cu emblema Soarelui Răsare. Nava țintă *Utah* a început să se scufunde, răsturnându-se; *Oklahoma* se răsturnase la rândul ei. Grupurile de intervenție de pe *Raleigh* s-au luptat să o păstreze pe linia de plutire și dreaptă, în timp ce primele dăre de fum uleios se ridicau de pe mai multe vase pe cerul dimineții.

La ora 8.00, 12 avioane B-17 neînarmate, care zburau dinspre partea continentală a Statelor Unite (pe care Tyler le confundase în semnalul luminos neidentificat de pe radar), au zărit Oahu și și-au început coborârea. Între timp, cele optsprezece avioane SBD de recunoaștere de pe *Enterprise* se apropiau de insula Ford. Unele au fost lovite de avioanele inamice, dar și bateriile antiaeriene americane dornice de victime le-au luat la țintă. Avioanele inamice și cele prietene s-au amestecat, iar focurile antiaeriene le-au doborât pe toate fără discriminare.

Amiralul Kimmel a văzut începutul atacului din propria locuință. Și-a chemat șoferul și s-a grăbit spre cartierul general. Comandantul Daubin, de la Escadrila 4 Submarine, l-a însoțit. Kimmel a sosit la cartierul general CinCPAC și a privit neajutorat cum avioanele planau unul după altul și zburau în cercuri ca vulturii deasupra navelor la ancoră, învăluite în fum. Ulterior, avea să spună: „În primul rând, m-am gândit la soarta navelor mele“.

În mijlocul bătăliei, a aterizat un avion SBD de pe *Enterprise*. Young și Nichol au coborât din avion pe pista ciuruită, în timp ce focurile antiaeriene punctau cerul. „Trag în băieții mei“, a strigat

Avioanele B-17 ale Forțelor Aeriene Americane veneau dinspre continent. Aceste „fortărețe zburătoare”, neinformate și neînarmate, au sosit în plin atac japonez. Două avioane Aichi D3A1 se zăresc dincolo de aripa acestui B-17.

Young, arătând către grupul său de recunoaștere care se îndrepta spre ei: „Spuneți-i lui Kimmel”. Focurile americane au doborât în mare un SBD, însă echipajul a fost salvat. Avioanele Zero au doborât patru. Un SBD a fost lovit de un Val, iar echipajul a fost dat dispărut. Un altul a aterizat la Kauai, pe aerodromul Burns. Restul au ajuns la Stația Aeriană Navală de pe insula Ford (NAS) sau în zona de ancorare Ewa mai târziu, în aceeași zi: acestea aveau să fie reparate și trimise în urmărirea flotei japoneze.

Avioanele B-17 ale căpitanului Landon, care veneau de pe continent, urmau să aterizeze dintr-un moment în altul la Hickam. Comandantul bazei, colonelul Farthing, se afla în turnul de control, așteptând împreună cu căpitanul Blake, ofițerul său de operațiuni, care urma să ghideze avioanele. Un roi de avioane a acoperit linia orizontului la nord, zburând rapid și la altitudine mică. Unele au trecut pe lângă Hickam către insula Ford, însă șapte bombardiere au pornit în linie dreaptă către aerodromul Hickam.

LEGENDĂ HANGARE

- A Hangarele 15 și 17
- B Hangarele 11 și 13
- C Hangarele 7 și 9
- D Hangarele 3 și 5
- E Hangarele 2 și 4

REZERVOARŢILE

CAZARMĂ

B-17

B-17

EVENIMENTE

1. 7.55.30: Lt. Masao Yamaguchi și conduccele opt bombardier în picaj Val de pe *Shokaku* pentru a bombarda linia hangarelor din est. Dintr-o singură lovitură, 22 de oameni de pe platformă, care pregăteau un avion B-18 pentru un zbor de rutină, sunt uciși. Hangarele 7 și 11 sunt lovite.

2. 9.10: 27 de avioane Kate de pe *Zuikaku* (Unitatea de Atac 6, comandată de lt. cmd. Shigekazu Shimazaki) ajung la Hickam și încep atacul asupra hangarelor și a cazarmilor cu bombe de 250 kg. Cazarmă principală primește lovituri directe.

3. 7.55.30: Nouă bombardier în picaj Val de pe *Shokaku* (comandate de lt. Masao Yamaguchi) în zbor dinspre nord și atacă hangarele și avioanele de pe platformă. Un avion B-24A, care era în pregătire pentru o misiune secretă peste insulele submandat japoneze, este distrus de la primul bombardament. Depozitul Aviației Hawaiiene și hangarele 13 și 15 sunt lovite din plin și avariate grav.

4. 8.10: Tirul anti-aerian de pe nava *Helms* și de la Fort Kamehameha sud de Hickam, doboră avionul de luptă Zero al lui Takashi Hirano (el pilotează avionul din spatele lt. cmd. Itaya) atunci când ajunge deasupra râului în canal, părăsind Hickam. Se prăbușește la Fort Kamehameha cu misiune deplină, avioanele de luptă japoneze îndreaptă spre est, pentru a lăsa zona de ancorare a Ewa.

5. 8.00-9.00: Patru avioane B-17C și opt B-17E (Escadrila 8 Recunoaștere și Escadrila 88 Recunoaștere zboară din California) încearcă să aterizeze la Hickam. Ajunsesubtriturile americanilor dezorientați și ale avioanelor de luptă japoneze, opt dintre ele reușesc să aterizeze cu avarii. Două se îndreaptă spre Haleiwa, în nordul Oahu. Unul încearcă să aterizeze pe aerodromul Bellows, însă trece peste un șant și își distruge trenul de aterizare. Altul este urmărit la Oahu și, în cele din urmă, aterizează pe o pistă pentru avioane ușoare civile lângă un teren de golf.

6. 8.07: În fața Hangarului 5, avionul B-17 al cpt. Raymond Swenson arde cu fuzelajul rupt în două. Lt. cmd. Itaya trăsese avionul lui Swenson la flăcările izbucnind în compartimentul radio al bombardierului. Acesta derapează în flăcări pe pistă, apoi se oprește în fața hangarului, unde se rupe în două.

7. 8.00: După ce mitraliaza aerodromul John Rogers nouă avioane Zero din

Unitatea de Avioane de Luptă de pe *Akagi* lt. cmd. Itaya descrie fiecare câte trei cercuri în aer, ținând și mitralia în hangarele și platforma.

8. 8.05: Odată ce bombardierii de mare altitudine își termină cursele, lt. Yoshio Shiga preia nouă avioane Zero de pe *Kagayama* și se alătură asaltului. Echipele de la sol raportează că oamenii sunt urmăriti pe străzi, în spatele

DISTRUGERI PEAERODROMULHICKAM

Dintre cele 55 de bombardiere staționate la Hickam în dimineața de 7 decembrie 1941, cinci B-17, șapte B-18 și două A-20 au fost distruse: 19 avioane au fost scoase din uz, iar 22 au rămas intacte.

Pierderile de la Oahu ale Forțelor Aeriene ale Armatei, după ambele atacuri japoneze, au însumat 220 de morți și 373 de răniți. Totalul pierderilor de la Hickam ale Forțelor Aeriene ale Armatei a fost de 185 de morți și 292 de răniți: cinci muncitori civili și pompieri din Honolulu au fost uciși, iar opt au fost răniți.

ATACURILEASUPRA BAZEIMILITARE AERIENDE LA HICKAM, ORA 7.55–9.20

Adăpostind Unitatea 18 Bombardamente (o uriașă amenințare potențială pentru flota japoneză), aerodromul Hickam era învăluit în liniște în acea dimineață de duminică. Echipajele de la sol se pregăteau pentru sosirea, la ora 8.00, a 12 avioane B-17 din California.

Însă avioanele care ajung la Hickam chiar înainte de ora 8.00 aveau să dea un apel de trezire complet diferit. În total, pierderile de vieți omenești de la Hickam au fost considerabil mai mari decât cele de la alte baze aeriene din Oahu, iar japonezii au distrus peste o treime din numărul total de avioane aparținând bazei.

La ora 9.30, 45 de ambulanțe erau deja prezente la fața locului: mulți răniți au fost tratați la Spitalul General Tripler.

cazărnilor, de avioane care îi mitraliază. În timpul atacului cu mitraliere, un avion de luptă de pe Kagi își lovește burta de pistade la Hickam, însă reușește să se ridice în aer până la sud de Oahu, unde se prăbușește în mare.

9. 9. 10: Nouă avioane Zero comandate de lt. Saburo Shindo, de pe portavionul Akagi, lansează trei atacuri cu mitraliere asupra bazei. Echipajele de la sol încearcă cu disperare să își pregătească avioanele și să înceapă un contraatac, însă avioanele Zero le iau și pe acestea la țintă.

Comandantul bazei: col. William E. Farthing

Totalul celor în serviciu la Hickam pe 30 noiembrie 1941: 4 894 soldați, 486 ofițeri

Forțele Aeriene Hawaiei:

B-18 (1)

Unitatea 18 Bombardamente:

B-18 (1); P-26 (1)

Escadriila 58 Bombardament Ușor

A-20A (12)

Escadriila 19 Transport

C-33 (2)

Escadriila de Instrucție

B-12 (1); A-12 (1)

Grupul 5 Bombardamente Greu:

B-17D (1); B-18 (2)

Escadriila 4 Recunoaștere

B-17D (2); B-18 (4)

Escadriila 23 Bombardament

B-17D (1); B-18 (3)

Escadriila 31 Bombardament

B-17D (1); B-18 (3)

Escadriila 72 Bombardament

B-17D (1); B-18 (3)

Grupul 11 Bombardamente Greu:

B-18 (2)

Escadriila 26 Bombardament

B-17D (2); B-18 (4)

Escadriila 42 Bombardament

B-17D (2); B-18 (4)

Escadriila 50 Recunoaștere

B-17D (2); B-18 (4)

Locotenent-colonelul James Mollison era acasă când a început atacul. A ieșit afară în grabă și a văzut avioanele la primele salturi; apoi a aleargat înăuntru, s-a îmbrăcat și s-a dus la cartierul general. Odată ajuns acolo, a sunat la biroul lui Short din Oahu pentru a raporta că sunt atacați. Pentru a-și întări mesajul, a ținut receptorul în așa fel încât Phillips (șeful de stat major al lui Short) să audă bombe explodând.

Bombele au distrus Depozitul Aerian Hawaiian, un avion B-24 aflat pe linia de tranzit și încă două hangare. Avioanele Zero păreau să țină spre puternicele avioane B-17, iar gloanțele de 7,7 mm au ciuruit „fortărețele zburătoare” în locul în care erau parcate. Căpitanul B.E. Allen nu și-a putut ambala toate cele patru motoare ale avionului său B-17, însă și-a îndepărtat la sol avionul de celelalte avioane atacate. Membrii echipajului aflați la sol au reușit să îndepărteze de flăcări mai multe avioane.

Pe diversele sale aerodromuri, Forțele Aeriene Americane aveau multe tipuri de avioane, cum ar fi acest model învechit cu carlingă deschisă P-26 Peashooter de pe aerodromul Wheeler. Liniile comune cu avioanele sportive de la începutul anilor 1930 sunt evidente.

Avioanele B-17 ale lui Landon au ajuns la Hickam când atacul era în plină desfășurare. Pilotate de echipaje incomplete, neînarmate și cu combustibilul pe terminate după zborul lung de pe continent, acestea au zburat orbește în focurile inamice. Unele avioane japoneze au ignorat avioanele de la sol și au deschis focul direct asupra avioanelor B-17 care soseau. Acestea s-au răspândit în toate direcțiile pentru a scăpa de atacatori. Trei avioane japoneze Zero l-au urmărit îndeaproape pe Landon la aterizare, în jurul lui explodând gloanțe și obuze. Și alți piloți de B-17 au fost atacați, în egală măsură de dușmani și de prieteni, în timp ce încercau să aterizeze pe insulă. Toate avioanele au ajuns pe una dintre insule. După ce s-a risipit fumul, din mai mult de jumătate dintre avioanele de la Hickam au rămas doar carcase în flăcări sau zdrobite.

La ora 7.55, căpitanul Frank W. Ebey, de la Artileria 55 de Coastă din Fort Kamehameha, a scăpat din mână cartea pe care o citea când a început primul atac și i-a strigat sergentului său să pună în funcțiune mitralierele. Acestea au fost instalate pe terenul de tenis, iar, la ora 8.10, deja trăgeau în atacatori. Mitralierele și nava *Helm*, care ieșea pe mare, au lovit avionul secundului lui Itaya – liderul formațiunii de avioane Zero –, care s-a clătinat și s-a prăbușit la Fort Kamehameha.

Postul de radio KGMB și-a întrerupt emisia pentru a transmite: „Tot personalul din armată, marină și de la pușcași marini să se prezinte la posturi!” În port, *West Virginia* începea să se încline puternic la babord după ce fusese lovită de două ori, bombe fiind lansate atât de repede una după cealaltă, încât cea de-a doua păruse unda de șoc a celei anterioare și făcuse să izbucnească în flăcări turela nr. 3. Căpitanul Bennion, aflat pe puntea *West Virginia*, a fost aproape eviscerat de un șrapnel provenit dintr-o explozie de la bordul vasului *Tennessee* din apropiere și s-a prăbușit, rănit mortal. Locotenentul White și ospătarul de la popotă Doris Miller (campionul la box al florei) au primit ordin să îl ducă pe Bennion la adăpost. Ajunși lângă rănit, au constatat că nu au targă pe care să îl transporte. Miller și locotenentul White au primit apoi ordin să ia în primire două mitraliere în timp ce așteptau targă. Un asistent de farmacie i-a îngrijit

rana lui Bennion și i-a răspuns la întrebările despre bătlăie, până când, câteva momente mai târziu, Bennion a murit. Până la finalul zilei, *West Virginia* avea să fie lovită de nouă torpile și două bombe.

La ora 8.12, Kimmel a trimis un mesaj către Flota Pacificului și către Washington: „Ostilitățile cu Japonia au început cu un raid aerian la Pearl Harbor“. Trei minute mai târziu, KGMB a transmis alt mesaj, repetând chemarea la posturi a întregului personal militar.

În port, toată lumea fusese luată prin surprindere, ținte sigure pentru japonezi. Însă, prin fum și flăcări, a apărut o imagine care a dat speranță tuturor marinarilor și personalului care fuseseră martori la dezastru: un distrugător reușise să iasă din fum și se îndrepta spre gura portului. Nava *Helm* a ieșit în larg și, părăsind Pearl Harbor la ora 8.17, a zărit un submarin pitic chiar la intrare. *Helm* a tras asupra submarinului, însă a ratat. Submarinul a lovit un recif și a reușit cu greu să se elibereze, dispărând în apă în timp ce *Helm* trăgea în zadar.

Era ora 8.25. În Honolulu, departamentul de pompieri fusese coplesit de telefoanele de ajutor și răspunsese celor de pe aerodromul Hickam. Avioanele inamice au tras în vehiculele de pompieri, ucigând patru pompieri și rănind șase. Cinci minute mai târziu, KGMB transmitea al treilea apel către personalul militar de a se prezenta la bază.

În Honolulu, zvonurile au luat-o razna. Civili, personalul militar, responsabilii guvernamentali, hawaiienii, populația albă și americanii de origine japoneză, tineri sau vârstnici, priveau șocați scenele din port. Unii credeau că exploziile și avioanele care zburau la mică altitudine erau parte dintr-un exercițiu al Forțelor Aeriene ale Armatei; alții credeau că rezervoarele de ulei de la bază explodaseră. Însă mai erau și alții care își dăduseră seama că insula era atacată și care se temeau de o invazie iminentă. Mulți priveau „spectacolul aerian“ de deasupra Pearl Harbor și Schofield fără să își dea seama ce se întâmpla, de fapt. Gloanțe răzlețe și câteva bombe au lovit și orașul, scoțându-i pe civili din apatie. Poliția i-a avertizat pe cetățeni să rămână calmi și să se întoarcă acasă. După ce pornise de la East Loch, distrugătorul *Monaghan* s-a îndreptat spre sud-vest,

Sergentul de stat major Lee Embree, la bordul unui avion B-17, a fotografiat prăbușirea unui bombardier în picaj japonez chiar înaintea alte două să deschidă focul asupra avionului său.

către intrarea în port. Posturile de radio locale au difuzat primele știri, spunând că Pearl Harbor tocmai era atacat de avioane inamice cu emblema Soarelui Răsare.

Amiralul Kimmel urmărea mersul bătăliei, când un glonț ricoșat a spart fereastra biroului, l-a lovit în piept și l-a făcut să dea înapoi câțiva pași. Cei care stăteau lângă el au fost uimiți să vadă cum Kimmel s-a aplecat încet și a ridicat glonțul. L-a studiat o vreme, apoi a spus: „Ar fi fost mai milostiv dacă m-ar fi ucis“.

AL DOILEA VAL

Nu a existat o pauză propriu-zisă între primul și al doilea val de atac, ci doar un moment de respiro înainte ca ploaia morții să înceapă din nou. Fumul uleios se ridica în trâmbe către cer din multe vapoare; vasele se înclinau sau se răsturnau dându-și la iveală fundul ruginit; iar al doilea val putea foarte ușor să folosească fumul de pe cer ca punct de reper, în caz că nu erau siguri de țintă.

La East Loch, în Pearl Harbor, locotenentul-comandant Bill Burford de pe distrugătorul *Monaghan* își ducea vasul spre sud-sud-vest, ieșind în larg pentru a căuta și a ajuta nava *Ward*. Fumul care se ridica din vasele avariate întuneca zona navigabilă, iar alte vase care doreau să ajungă în larg, la siguranță, aglomerau coridorul îngust dinspre mare. În față, *Curtiss* era ancorată în Middle Loch și i-a semnalizat lui *Monaghan* că zărise un submarin japonez. Tunurile de 5 țoli și de calibru.50 de pe *Curtiss* au tras asupra submarinului la ora 8.39. Un obuz a trecut prin turnul de pilotaj, ucigându-l, fără îndoială, pe comandant. Observând acțiunile lui *Curtiss*, *Monaghan* a încercat, la rândul său, să deschidă focul, însă nu a reușit să își îndrepte tunurile: o clipă mai târziu, una dintre santinele a raportat că văzuse două urme de torpilă despicând suprafața apei. Altă navă din apropierea tras în submarin, iar *Monaghan* s-a dispus pe un curs de coliziune cu acesta. Submarinul avariat a ieșit la suprafață, iar *Monaghan* s-a izbit lateral de el. După ce a lovit submarinul, *Monaghan* a aruncat o bombă de adâncime pe loc, în ciuda riscului ca Burford să își avarieze propria pupa. În încercarea de a lovi submarinul, *Monaghan* intrase pe un curs care o ducea direct către Beckoning Point, unde a atins o dragă ancorată, suferind daune minore. S-a retras, în timp ce alte distrugătoare treceau pe lângă ea și ajungeau în larg, chiar în momentul sosirii celui de al doilea val.

Dacă primul val de atacuri a decurs fără probleme și fără prea mari distrugerii, cel de-al doilea val avea să se lovească de rezistența americană. Cu toate că, inițial, fusese luată total prin surprindere, apărarea antiaeriană americană, sau cât mai rămăsese din ea, era hotărâtă să aducă scorul la egalitate.

Doi piloți americani, locotenenții secunzi George Welch și Kenneth Taylor, dansaseră și jucaseră poker toată noaptea la Wheeler. Obosiți, au auzit primele focuri și bubuituri ale bombelor căzute în apropierea ora 7.51. Alergând afară, au văzut avioane zburând la altitudine joasă, cu însemnele Soarelui Răsare pe aripi. După ce au sunat la aerodromul Haleiwa în nordul Oahu și au ordonat ca avioanele lor P-40 să fie pregătite, au sărit în mașina lui Taylor și au

Vasele de luptă *West Virginia* și *Tennessee* erau ancorate unul lângă celălalt. Avioanele japoneze le-au lovit repetat pe amândouă învâluind cele două vase de luptă și pe cele care le ajutau în nori groși de fum uleios.

pornit în viteză spre aerodrom. Avioanele japoneze bâzâiau în jurul lor, în timp ce gloanțele mușcau din carosabil. Au mers în viteză pe drumul șerpuit, nu doar pentru a ajunge la avioanele lor, ci și pentru a evita gloanțele. Poate că... dacă ar fi reușit să ajungă sus... Taylor și Welch au sărit în avioanele lor gata pregătite și au decolat imediat după ora 9.00. Harry Brown și colegul său de cameră, John Dains, l-au luat pe șeful de detașament Bob Rogers și i-au ajuns din urmă pe Taylor și Welch. Dains a decolat cu următorul P-40. Un bombardier în picaj a trecut pe lângă mașina lui John Webster, care se îndrepta spre nord, și a tras într-un avion P-36 de pe aerodromul Haleiwa. Brown și Rogers au decolat cu avioanele P-36, iar Webster cu următorul P-40.

Nevada, în imaginea de față, a suferit lovituri repetate, însă Thomas, comandantul în funcție, era un luptător: a încercat să scoată vasul pe mare. Bombardierul în picaj japonez a încercat să îl scufunde și să blocheze canalul, însă ingeniosul Thomas a făcut vasul să ștezie ca să nu le permită acest lucru.

Aerodromul Bellows a fost avariat în timpul atacului. Acest avion P-40 a încercat să decoleze înaintea ivirii zărilor, pe 8 decembrie și s-a lovit de alt avion. În plan depărtat, un soldat în uniformă de instrucție se consultă cu aviatorii.

În port, nava *Alwyn* a pornit spre în larg. Bombele cădeau în jurul navei, dar înainta încet, după ce primise ordinul să iasă pe mare. O bombă a căzut chiar lângă puntea de la pupa, lovindu-i pupa într-o geamandură fixă și distrugându-i una dintre elice. La bord, doar sublocotenentii comandau *Alwyn*, căci toți ceilalți ofițeri se aflau pe țarm. Nava a ajuns în larg la ora 9.32. Comandantul ei a urmărit-o și a încercat să o prindă din urmă într-o șalupă, însă nava nu s-a oprit să îl preia, de teama submarinelor japoneze.

În același timp, nava de război avariata *Nevada* se desprindea lent din ancorajul său, din nord-estul insulei Ford. Fumul afecta parțial vizibilitatea, pe când elicele ei își croiau drum în larg. Vântul bătea prin prora în care se vedea o gaură uriașă. Cu toate acestea, Thomas și Ruff încercau să o ducă în larg, trecând pe lângă vasele distruse și în flăcări încă aliniate la țarm.

La Bellows, colonelul Weddington era gata de atac. Un avion B-17 a ajuns cu trei răniți la bord. A atins solul la jumătatea pistei de aterizare, apoi a ieșit în decor. Un avion singuratic de luptă trecuse

Submarinele japoneze pitice (de două persoane) au fost transportate la Pearl cu submarinul mai mare. Acesta a fost lovit de o bombă de adâncime, izbit de *Monaghan* și adus la țărm pentru investigații.

pe deasupra aerodromului la ora 8.30, apoi plecase. De atunci, toți încercaseră cu disperare să ducă departe avioanele O-47 și O-49 ale Escadrilei 86 Observație și să reînrmeze avioanele P-40 ale Escadrilei 44 Urmărire.

Al doilea val, comandat de locotenentul-comandant Shimazaki, a ajuns lângă Kaneohe la ora 8.55, cu 54 de bombardiere de mare altitudine, 78 de bombardiere în picaj și 36 de avioane de luptă. Fuchida zbura în continuare deasupra vaselor învăluite în fum și evalua pagubele. Fuchida a rămas să vadă rezultatele lui Shimazaki, întrucât evaluarea lui îi era necesară lui Nagumo, care urma să o folosească pentru a se decide în privința altui atac.

Cele 18 bombardiere de mare altitudine de pe *Shokaku*, ale lui Ichihara, au lovit Kaneohe la 8.55, escortate de cele nouă avioane Zero de pe *Soryu*, ale lui Iida, și de avioanele Zero de pe *Hiryu*, ale lui

Nono. Bombardierele de mare altitudine au lovit pista și hangarele. Avioanele din hangare au explodat și au luat foc. După o trecere pe deasupra țintei, Nono și-a dus cele opt avioane Zero mai departe spre sud la aerodromul Bellows. La ora 9.00, cele opt avioane ale locotenentului Nono au lovit aerodromul Bellows, cu șase avioane mitraliind și două urmărind să lovească avioanele care încercau să se înalțe. Avioanele O-47 au fost ciuruite de focuri de mitralieră, o cisternă era în flăcări, iar avionul P-40 al lui Whiteman, din Escadrila 44, a fost doborât în timp ce lua altitudine. Bishop s-a catapultat, în timp ce Whiteman s-a prăbușit; fusese o pradă ușoară pentru avioanele de luptă japoneze, care l-au ajuns din urmă înainte să poată lua

Kane o hă fost atacat de avioane japoneze care au mitraliat nu doar pista și hangarele, ci și hidroavioanele PB Y ancorate la docuri. În imagine, un hidroavion PB Y de patrulă arde în fața unui hangar.

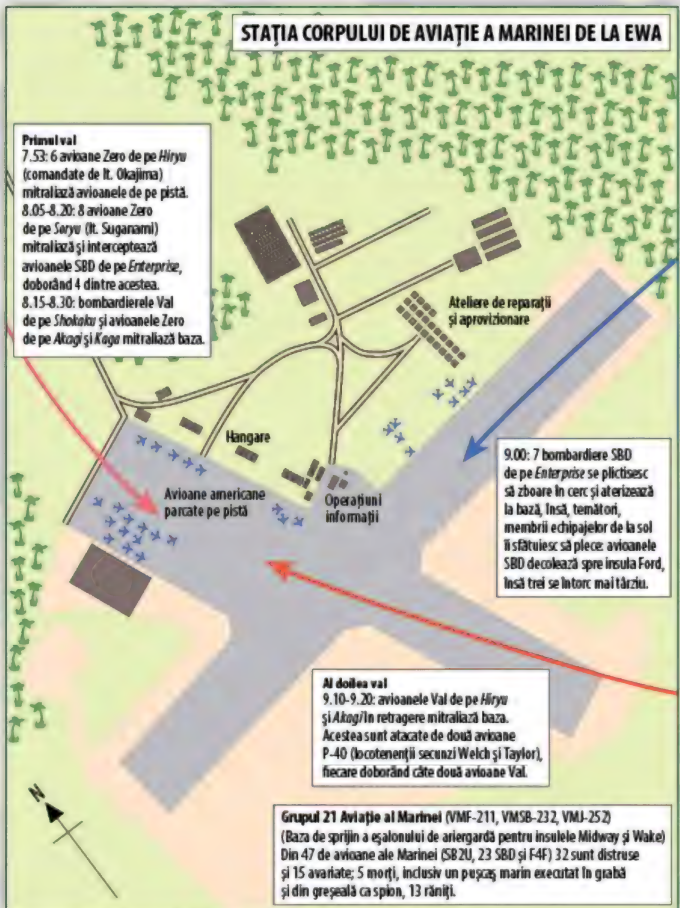
Acest China Clipper era ancorat cam la fel ca hidroavioanele PBV la Kaneohe, la mai puțin de 20 de metri de țărm. Spre deosebire de PBV, care au fost distruse în apă sau pe pistele de decolare, în Hawaii nu se afla nici un Clipper, cu toate că unul era programat să sosească.

altitudine. Bishop a supraviețuit când avionul său P-40 a căzut în apă, lângă plajă, și a fost dus la țărm departe de epavă. Cele șase avioane Zero au mitraliat avionul B-17 distrus și care trecuse de capătul pistei, însă bombardierul era deja scos din funcțiune și, astfel, au irosit muniția pe o epavă.

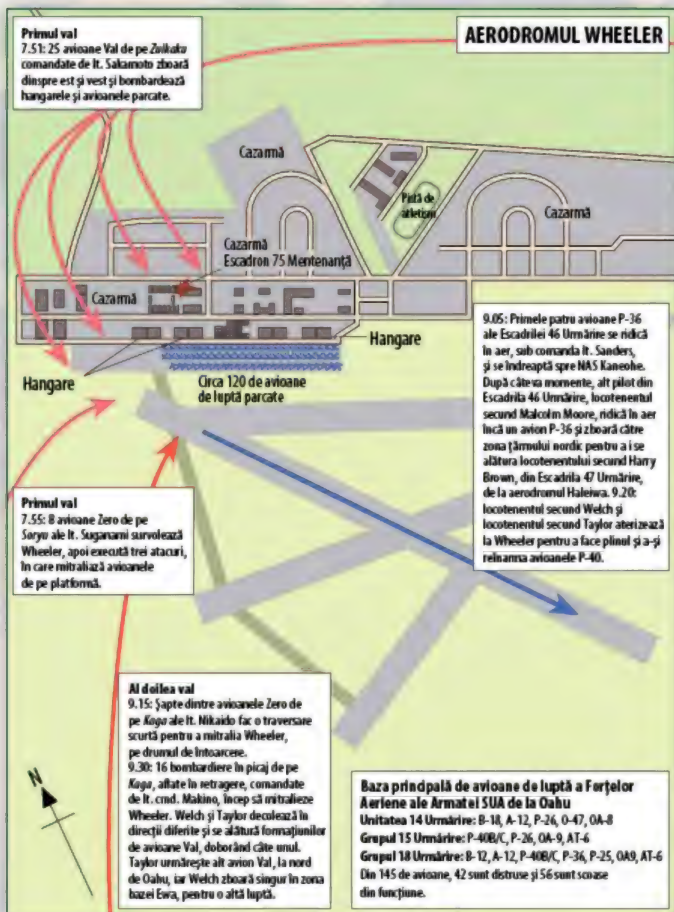
Gordon Jones și fratele său Earl fuseseră aduși la Kaneohe pe 2 decembrie 1941 și, la doar cinci zile de la sosire, aveau să primească botezul focului. Între primul și al doilea val, încercaseră să stingă incendiile și să mute avioanele mai puțin avariate într-un loc mai sigur. Când a început atacul, nu au avut nici un motiv să creadă că al doilea val avea să fie prea diferit de primul, după cum își amintește Gordon: „Când acest nou val de avioane de luptă au început atacul, am primit ordin să fugim la adăpost. Mulți dintre noi

Atacurile asupra bazelor aeriene de la Oahu aveau o importanță vitală. >>
Dacă un număr semnificativ de avioane americane ar fi reușit să serească în aer și să răspundă coordonat, represaliile ar fi putut transforma grupul operativ japonez, izolat pe mare, în ținta unui contraatac devastator.

Atacurile de la Ewa

Atacurile de la Wheeler

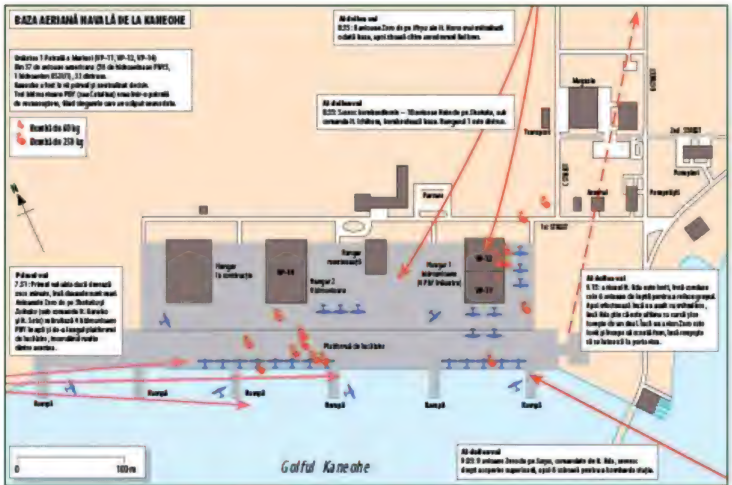
Atacurile de la Bellows

au fugit către cel mai apropiat hangar de oțel... acest atac cu bombe ne-a făcut să ne dăm seama că hangarul nu era un loc sigur... câțiva dintre noi am fugit spre nord, către un Club al Ofițerilor abandonat, și ne-am ascuns acolo până când și acesta a început să fie mitraliat. Am reușit să mă târăsc afară și mi-am scos uniforma albă de pe mine, căci mi se spusese că bărbații în alb erau ținte. Apoi m-am băgat sub un tufiș mare și țepos... cumva, acolo m-am simțit mai în siguranță decât mă simțisem pe tot parcursul atacului". Majoritatea celor de la Kaneohe nu puteau face nimic altceva decât să se adăpostească până la trecerea asaltului devastator.

Șeful de la mentenanță, John William Finn, veteran în Marină, cu 15 ani în serviciu, era desemnat să supravegheze mitralierele escadrilei de la Kaneohe, însă duminică 7 decembrie era ziua lui liberă. Sunetul focurilor de mitralieră l-a trezit brutal și a plecat rapid din locuință către hangare și depozitul de muniții pentru a afla ce se întâmpla. Înfuriat de haos și distrugerea din jur, a montat și a manevrat o mitralieră de calibru .30 și o alta de calibru .50, într-o zonă complet expusă a rampei de parcare, în ciuda focului neîncetat al inamicului. Mai târziu și-a reamintit: „Eram atât de furios, încât nu îmi era deloc frică“. Finn a fost lovit de mai multe ori de șrapnele în timp ce riposta curajos la focul japonezilor, însă a continuat să manevreze mitralierele, în vreme ce alți marinari i-au adus muniție. Ulterior, John Finn va primi Medalia de Onoare a Congresului pentru dârzenia și curajul de care dăduse dovadă în această acțiune când nu se aflase în timpul serviciului. Chiar și după ce a primit primul ajutor, a insistat să se întoarcă la post ca să supravegheze reînarmarea hidroavioanelor PBV care se întorceau și care scăpaseră de dezastrul de la Kaneohe.

Și pompierii care încercau să lupte cu flăcările au ajuns sub rafalele de mitralieră. O mașină de pompieri a fost lovită și s-a izbit de un hangar, explodând și incendiind hangarul. Însă misiunea nu a fost un succes total pentru locotenentul Iida: avionul său s-a înclinat brusc după ce fusese lovit de focurile americane și înregistraseră de combustibil. Dintr-o singură privire aruncată spre instrumentele sale, Iida și-a dat seama că era în pericol. S-a înclinat și i-a făcut semn

Atacul asupra NAS Kaneohe fost cel mai devastator iar baza a suferit avarii considerabile. O combinație de atacuri cu mitraliere de avioane Zero și bombardamente de mare altitudine, realizate de avioanele Kate, duceau la distrugerea celor mai multe hidroavioane PB și stațiunelor acolo.

Prin amabilitatea lui John S. Kennedy, autorul lucrării The Forgotten Warriors of Kaneohe

altui pilot, arătând în jos spre sol și indicând că avea de gând să intre în coliziune cu inamicul. Avionul Zero al lui Iida a trecut razant pe lângă clădirea arsenalului (probabil ținta principală a zborului său final) și s-a lovit de dealul din spate, lângă cazarma pentru ofițeri. Răsturnându-se, a alunecat cu susul în jos, apoi s-a izbit de malul de pământ. Unii au considerat că, probabil, Iida era deja mort când avionul său luase contact cu solul. Arthur W. Price, staționat la Kaneohe în acea dimineață, își amintea de prăbușirea avionului: „Am reușit să recuperăm niște documente din avionul lui. Printre ele era o hartă... Mai târziu am aflat că aceasta arăta că rezervorul nostru de apă era

depozit de petrol. Acei piloți tocmai trăsese din plin asupra rezervorului, fără să-i poată da foc. Cred că asta i-a cam încurcat”.

Optprezece soldați americani și un civil au fost uciși în acea zi în atacul de la Kaneohe: aceștia au fost îngropați în ziua următoare la Mokapu Point, în zona estică a NAS. De asemenea, la Kaneohe s-a organizat o slujbă și pentru locotenentul Fusata Iida, pe 8 decembrie. Trupul său a fost trimis înapoi în Japonia, după război.

În ciuda pierderii avionului lui Iida, atacul de la Kaneohe își atinsese scopul. Trei hidroavioane PBY erau în patrulă, însă, dintre cele rămase, 33 fuseseră distruse. Celelalte avioane de luptă din unitatea lui Iida s-au regrupat pentru a zbura către aerodromul Wheeler, dar au început să fie atacate. Avioanele de luptă americane, cu mitralierele în funcțiune, veneau în urma lor. Patru piloți din Escadrila 46 Urmărire, printre care și locotenentul Lewis Sanders, au reușit și ei să ia altitudine în avioanele P-36 de la Wheeler și să se îndrepte către Kaneohe. Iyozo Fujita, secundul lui Iida, a doborât avionul P-36 al lui Gordon Sterling, însă a părăsit bălălia lovit grav, împreună cu alte două avioane Zero avariate. Pe țărmul nordic, alte două avioane P-36 au atacat și el nu a putut veni în ajutorul oamenilor săi care erau doborâți. Fujita abia dacă a reușit să revină pe Soryu. Sterling și avionul său P-36 se aflau încă în largul Kaneohe.

Cele nouă avioane Zero de pe Kaga ale lui Nikaido au zburat către insula Ford cu nouă bombardiere de pe *Shokaku*, cu scopul de a ataca aerodromul Hickam pentru a-l sprijini pe Shindo, apoi s-au îndreptat spre aerodromul Wheeler.

Cele nouă avioane de luptă de pe *Akagi* ale lui Shindo au escortat bombardierele de pe *Zuikaku*, ale lui Shimazaki, de-a lungul coastei sudice a Oahu, apoi la Hickam. Odată ajunse, bombardierele au aruncat un covor de explozibil peste Hickam. În timp ce apărarea antiaeriană era ocupată cu avioanele de mare altitudine, Shindo și-a coborât avioanele de luptă până la nivelul acoperișurilor, atacând instalațiile și avioanelerătăcite, clădirile tehnice și birourile.

Bombardierele de pe *Zuikaku* au fost zguduite de focurile anti-aeriene. Scopul lor era să lovească cazarma unde se afla și popota. Au zburat deasupra norilor, printr-un baraj de foc de antiaeriană,

Aerodromu Wheeler și cazarma Schofield din apropiere au fost atacate în mod repetat de avioane japoneze, însă au rămas într-o stare surprinzător de bună. Fumuliese din avioanele în flăcări aflate pe platforma hangarului.

și și-au aruncat încărcătura mortală. Unele bombe au căzut pe un teren de baseball, câteva pe terenul de paradă. La altitudinea la care zburau, pentru identificarea țintei aveau nevoie de cele mai bune condiții, iar acum zburau deasupra unei perdele de fum, în vreme ce obuzele explodau în jurul lor, iar proiectilele le treceau milimetric pe lângă aripi. Mai multe bombardiere de mare altitudine au revenit pe portavioanelelor cu vântul şuierând prin găurile făcute de glonț, însă s-au întors toate.

Bombardierele în picajale locotenentului-comandant Egusa, care transportau bombe de 250 de kilograme, au avut parte de ce era

Şeful mentenanţei, John William Finn, era responsabil pentru mitralierele escadrilei de la NAS Kaneohe. În ciuda pericolului mare la care se expunea, a montat o mitralieră de calibru .30 şi alta de calibru .50 într-o zonă expusă a rampei de parcare, în timp ce alţi soldaţi (printre care subofiţerul clasă 2-a Robert Peterson prezent în această scenă) desenau după relatările din epocă şi furnizau muniţie. Finn a trecut de la o mitralieră la alta, însă a stat mai mult la cea de calibru .50 din cauză că se încălcamai uşor şi datorită puterii sale de foc ridicate. Cu toate că a fost rănit de mai multe ori de şrapnele, a provocat distrugerea mai multor atacatori, căci gloanţele lui au sfâşiat aripi şi fuzelaje. Avionul Zero al locotenentului Iida se numără printre cele lovite, prăbuşindu-se pe panta unui deal, lângă spaţiile de cazare ale marinei. (Jim Laurier)

mai rău. Misiunea lor era dificilă: să termine toate misiunile nefinalizate și să distrugă toate navele de luptă pe care le ratase primul val. Nu mai aveau avantajul elementului surpriză: americanii erau pregătiți, înarmați și furioși. Îndată ce au ajuns la Oahu, focurile artileriei antiaeriene i-au ajuns cu degete lacome, prinzându-i în strânsoare și amenințând să-i demobilizeze pe mulți piloți de pe bombardierele în picaj japoneze. Locotenentul Abe a comentat: „Barajele AA se... apropiuau tot mai mult. Îmi dădeau fiori”. Vizibilitatea era aproape inexistentă. Planurile făcute cu atenție au fost abandonate; în schimb, avioanele lui Egusa s-au hotărât să atace orice țintă care le ieșea în cale. Au coborât prin fum și flăcări, cât mai jos, pentru a încerca să găsească ținte. Nu le-a fost frică în timpul atacului, însă mai mulți recunosc că se simțiseră zguduiți după ce aruncaseră bomba, când erau în drum către locul de întâlnire.

Văzut de pe insula Ford, vasul avariata Nevada aveau pupa scufundată, însă coșului încă scotea fum în timp ce pleca din Ford și se îndrepta spre canal încercând să ajungă în larg, unde era relativ în siguranță.

Această fostpriveșteînspăimântătoare care i-a șocat pe cei din Pearl Harbor – avionul japonez înclinându-se și îndreptându-se spre ei. Punctele negre desenate pe cer de tirurile antiaeriene împânzeșolba, însă avionul Val zboară printre ele neatinse. Observați apropierea față de cameră: multe avioane Val veneau rapid și la altitudine foarte mică, un factor care depindea de curajul și de talentul pilotului.

Pearl Harbor era plin de combustibil în flăcări, coloanele de fum întunecând cerul deasupra epavelor contorsionate ale navelor de război americane. Soldații răătăciți și supraviețuitorii au fost duși la centrele de ajutor sau la cartierul general. Clipele de liniște dintre detunăturile bombelor, când nu se mai auzea nici un foc de antiaeriană, ci numai pârâitul și fâșâitul flăcărilor, păreau simptome ale unei surzenii ce îi afectase pe toți.

Egusa a început bombardamentul în picaj la ora 9.05, cu lovitura asupra navei *New Orleans*. Cele două avioane din flancurile sale au aruncat bombe peste *Cassin* și *Downes* în docul uscat. În scurtă vreme, vasele erau în flăcări și au trebuit abandonate. După doar câteva minute, nava *Cassin* a fost zguduită de o explozie în depozitul de muniții care a răsturnat-o pe o parte la babord înspre *Downes*. Patru bombe au lovit *Shaw* și au produs un incendiu de proporții. Alt bombardier în picaj a lovit *Pennsylvania* la tribord la ora 9.07, provocând distrugerii structurale relativ mici, însă omorând 18 oameni și rănind 30 de ofițeri și de soldați.

Nava *Blue* s-a îndreptat spre gura portului. Două avioane japoneze Val au atacat-o și li s-a răspuns cu focuri de calibru .50. Unul dintre ele s-a prăbușit la intrarea în canal, iar *Blue* a reușit să treacă și să ajungă în larg, unde și-a început patrularea. S-au auzit sunete pe sonar, iar *Blue* a răspuns cu bombe de adâncime. Bule și o peliculă uleioasă au colorat apele pe o întindere de 60 de metri, sugerând că ținta fusese atinsă.

În timp ce *Nevada* (cu turele vizibile în partea din dreapta jos) se lupta cu focul de lăbraz, un remorcă venea să ajute (în prim-plan la dreapta). O lovitură directă în depozitul de muniții al distrugătorului *Shaw* a aruncat în aer resturi și coloane de flăcări.

Crucișătorul *Honolulu* a fost atacat la 9.20. Bombardierele în picaj ale lui Egusa au atacat o navă de acostare (B17) cu mai multe bombe; o lovitură în apropierea țintei a provocat o inundație considerabilă la bord. Impactul exploziei subacvatice a fost atât de puternic, încât *St. Louis*, ancorată la est de crucișător (la B21), s-a clătinat.

Bombardierele în picaj au țintit navele mai mari. *Raleigh* a rezistat primului val, însă acum a fost distrusă de o lovitură în plin și de o altă care aproape a ratat ținta. O bombă a trecut prin punte, la mai puțin de patru metri de rezervorul de combustibil al lui *Raleigh* care s-a înclinat gata să se răstoarne. Cu mare greutate, comandantul acesteia a reușit să mențină nava dreaptă și pe linia de plutire.

Welch și Taylor și-au făcut simțită prezența pe baza Corpului de Aviație a Marinei Ewa. Taylor a doborât două avioane după ce intrase în grupurile de bombardiere în picaj de pe *Hiryu* și *Akagi*, trăgând întâi într-unul din fața lui și incendiind altul din spate. Și Welcha lovit două. Au aterizat amândoi pe aerodromul Wheeler, ca să realimentezeși să se reînarmeze.

Vestal și *Oglala* erau în pericol. Focul amenința *Vestal*, care trebuia să plece, altfel risca distrugerea. Un remorcheră tras vasul de reparații departe de *Arizona* în flăcări. *Vestal* se mișca greu prin apă și a început să se încline la tribord. La ora 9.05, Young a spus că *Vestal* era „în stare foarte proastă – ar fi fost mai bine să o facem

Când japonezii au început să atace, navele de război au devenit de vârstă ținte de tir. *Oklahoma* (stânga) s-a răsturnat (*Maryland* se află în spatele ei), iar *West Virginia* (dreapta), în flăcări, s-a scufundat lângă vasul avariat *Tennessee*

Imediat după ora 9.00, Nevada a trecut pe lângă Docul 1010 în încercarea de a leși în larg să se salveze. Deja fusese dovită de o torpilă când se aflase ancorată la dană. Însă, acum, al doilea val de avioane japoneze (bombardierel în picaj Val), comandate de locotenentul Saburo Makino de pe portavionul Kagaw zburau către ea să o atace. Unele veneau dinspre sud-vest, altele dinspre sud-est, scopul fiind de a distrage atenția aeriană americană. Atacul a fost intens, iar vasul a fost lovit de mai multe ori. Thomas, comandantul în exercițiu, s-a hotărât să o facă să se uezela Hospital Point curând după aceea, pentru a evita blocarea canalului și a drumului de fugă pentru alte vase. (Adam Hook)

să eșueze“. S-a îndreptat către un recif de corali de la Aiea, la ora 9.45. *Oglala* nu a fost la fel de norocoasă. Ancorată pe exteriorul vasului *Helena*, la Docul 1010, a părut că plesnește pe la cusături de la impactul torpilei care lovise *Helena* și s-a înclinat încet. La ora 9.30, punțile ei erau prea înclinate ca să se mai poată merge pe ele, iar Furlong a ordonat echipajului să abandoneze nava. Curând după aceea s-a răsturnat, scufundându-se la babord. Imediat, nava *Shaw* s-a zguduit, numeroase explozii provocate de focurile de la bord aruncându-i în aer prora. O coloană de resturi a țâșnit în aer, căzând apoi până pe insula Ford, unde a fost găsită goarna de pe vas.

Prin fumul uleios s-a zărit o proră distrusă: *Nevada* încerca să evadeze spre sud. Cu câteva minute mai devreme ridicase din apă câțiva supraviețuitori de pe *Arizona* înainte de a prinde viteză. Doar câteva nave au reușit să plece din port, iar ea a fost una dintre ele. Poate era avariată, însă funcționa încă. Avioanele Val de pe *Kaga*, ale lui Makino, au văzut *Nevada* lângă Docul 1010 și și-au dat seama ce încercasă face. Era prea frumos să fie adevărat: o țintă, o navă de luptă pe deasupra, și încă una care putea bloca gura portului dacă o scufundau. 23 de avioane Val au coborât peste *Nevada*. Aceasta a fost lovită de 12 bombe, unitatea de pe *Kaga* alegând-o ca țintă pentru distrugere. Opt bombe au căzut alături, exploziile acestora trimițând schije pe laterale și șuvoaie de apă peste punțile ei. Se părea că avea să scape fără alte distrugerii, când o ultimă bombă a explodat în fața teugei, omorând numeroși marinari și izbind vasul cu o undă de șoc care i-a făcut pe mulți să cadă din picioare.

Thomas și-a dat seama de pericol. *Nevada* răspundea greu la comenzi și el a înțeles că nava lua apă. Dacă se scufunda acolo, atunci bloca parțial portul și transforma restul vaselor în ținte sigure, precum peștii dintr-un acvariu. A dat ordin de întoarcere la babord, vasul a reacționat lent, cu prora mușcând din țărnam la Hospital Point, doborând marinari și făcând *Nevada* să eșueze. Prora arăta de parcă ar fi fost roasă, iar superstructura îi era parțial îndoită, însă nu se scufundase! Era o victorie minoră, însă fiecare vas care nu era scufundat de inamic însemna un vas în plus pe care, mai târziu, îl puteau scoate în lupta împotriva lui.

Orientat către Docul 1010, spre Docul uscat 1, puitorul de mine răsturnat *Oglala* (prim-plan) și crucișătorul șor *Helena*, înclinat de la o lovitură de torpilă, dezvăluie dezastrul provocat de atacurile cu torpile și cu bombe. Nava amiral *Pennsylvania* este învăluită în fumul provenind de la distrugătoarele *Cassinji Downes*, grav avariate, ancorate în fața ei.

În bazin domnea haosul. Combustibilul în flăcări plutea către *California*; *Maryland* se chinuia să se elibereze de pe latura dinspre interior a vasului *Oklahoma*, care se răsturnase; *Arizona* ardea; *Nevada* se eliberase, însă cu un preț îngrozitor.

Pe la ora 9.32, locotenentul-comandant Pullen, comandantul distrugătorului *Reid*, a străbătut în fugă baza avariata către port, cu inima grea la vedere a vaselor care se scufundau în flăcări. Cât de afectată era *Reid*? Și-a luat șalupa, s-a îndreptat spre navă și a rămas surprins când ofițerul de pe punte i-a spus că totul era sub control; apoi inginerul-șef l-a anunțat că *Reid* putea pleca în circa 30 de minute.

Comandantul de pe *St. Louis*, căpitanul Rood, făcuse loc navei, care începea să iasă cu spatele. La ora 9.40, cu motoarele la maximum,

s-a apropiat de canal. Un cablu care securiza draga la capătul sudic al insulei Ford bloca calea lui *St. Louis*. Rood a dat ordin să se meargă înainte cu viteză maximă și a trecut de cablu, care s-a rupt. Apoi a trecut în viteză prin canal, fără să țină seama de limita normală de viteză de opt noduri din port, sigur fiind că, dintr-un moment în altul, avioanele japoneze aveau să zărească și să atace vasul. Viteza lui *St. Louis* ajunsese la 22 de noduri și a reușit să iasă din port la ora 10.04. Rood și-a permis luxul de a răsufla ușurat doar după ce a ajuns în larg.

Cu siguranță, Rood a crezut că *St. Louis* scăpase, însă soldatul de cart a văzut două dăre de torpilă apropiindu-se de pupa. A dat ordin să urmeze imediat un curs ocolitor, iar explozia a zguduit nava când torpilele au lovit un recif de corali. Un submarin pitic a ieșit la suprafață, iar echipajele de artilerie de pe *St. Louis* au deschis focul, însă turela submarinului dispăruse deja. *St. Louis* a fost ultimul vas care a părăsit Pearl Harbor în timpul atacului.

După ce au bombardat portul, oamenii lui Egusa s-au îndreptat către Hickam, Wheeler și Ewa pentru a bombarda aerodromurile și clădirile. La Wheeler, Welch și Taylor își umpleau rezervoarele și aproape că terminaseră când avioanele Val de pe *Kaga* au început tirul. Amândoi au reușit să decoleze și au doborât două avioane înamice chiar lângă bază. Au pornit în urmărire și au mai doborât două. Welch a zburat spre Ewa și a obținut încă o victorie.

Avioanele Kate ale lui Shimazaki au lovit Hickam și au fost însoțite de bombardiere în picaj care au mitraliat hangarele și avioanele de pe pistă. Avioanele B-17, deși grav avariate, au dovedit încă o dată de ce erau numite „fortărețe zburătoare”. Cum nu prea mai aveau mare lucru de făcut și trebuind să ajungă la punctul de întâlnire, oamenii lui Shimazaki s-au îndepărtat de aerodrom. După trei curse la Hickam, Shindo s-a desprins de grup în avionul său Zero și a făcut un zbor de recunoaștere, studiind distrugerile și evaluând eficiența atacului japonez. De la o altitudine de 300 de metri a văzut cu ochiul liber dezastrul. La întoarcere ape *Akagi*, raportul său către Genda a fost succint: „Am provocat pagube importante”.

La ora 11.00, comandantul Fuchida și-a început zborul de recunoaștere și evaluare de peste Oahu. A observat cu atenție ce

nave ardeau, care se răsturnaseră sau care erau la apă mică și care păreau neatinse. Fuchida a rămas deasupra portului, observând și adunând avioanele răătăcite. Când ultimul avion din ultimul val s-a întors spre vest, Fuchida s-a uitat la soarele de deasupra și s-a îndreptat spre *Akagi*.

Cazarma Schofield, de lângă aerodromul Wheeler, a fost mitraliată de mai multe ori în acea dimineață. La ora 9.50, locotenentul Stephen Saltzman, ofițer de comunicații de la Artileria de Coastă 98, a auzit motorul avioanelor. A înșfăcat o pușcă automată Browning (BAR) și câteva încărcătoare și a ieșit în grabă. Sergentul Lowell Klatt a făcut același lucru și l-a urmat. Un avion cu motor radial a trecut pe deasupra capului său, îndreptându-se direct spre ei. Rămânând în picioare, au deschis focul și și-au golit încărcăturile în avion. Acesta s-a clătinat deasupra clădirii, apoi a pierdut din înălțime și s-a prăbușit în defileul Kapapa. În epava avionului P-36 a fost găsit cadavrul lui John Dains.

Pe toată insula, posturile de radio îi îndemneau insistent pe civili să nu folosească șoselele, să se ducă acasă, să nu stea pe stradă, să se adăpostească, repetând că nu era vorba de simularea unui atac. O bombă a căzut lângă casa guvernatorului Poindexter, ridicând pământul în aer și zguduind uși și ferestre. S-a dovedit ulterior a fi fost un obuz al artileriei navale.

Locotenentul-comandant W. Specht a observat că toate cele 12 ambarcațiuni PT ale sale erau neatinse, atât cele de la bază, cât și cele de lângă *Ramapo*. Cele șase ambarcațiuni torpiloare funcționale au plecat de la baza de submarine și și-au croit drum printre resturile din port, patrulând, luând marinarii răniți și ducându-i la țărm, de unde au fost transportați la spitale sau au fost trimiși pe vasele lor.

La ora 10.00, avioanele primului val s-au întors la grupul operativ și și-au început aterizarea pe *Akagi*, *Kaga* și pe alte portavioane aflate la 400 de kilometri nord de Oahu. Pe insulă, guvernatorul Poindexter a instituit stare de urgență pe întreg teritoriul, transmițând întâi ziarelor vestea, apoi, 15 minute mai târziu, efectuând o transmisiune radio. Spitalele au început să trimită rapoarte privind victimele din rândul civililor, iar, la ora 10.42, toate posturile

Evenimente

1. 9.02: Unitatea de Avioane de Luptă de pe *Kaga* (nouă avioane *Zero*, comandate de lt. Yasushikido) își termină misiunea de escortă, apoi se îndreaptă spre aerodromul Hickam dinspre est și încep să mitralieze avioanele și hangarele. Se întorc, pentru scurt timp, pentru a mitralia NAS Pearl Harbor de pe insula Ford, apoi zboară mai departe pentru a acoperi bombardierii în picaj care pleacă către aerodromul Wheeler.

2. Șapte prezecă avioane *Val* de pe *Soryu* (comandate de lt. cmd. Takashige Egusa) urmate de 17 avioane *Val* de pe *Hiryu* (cu avionul lider al lt. Shun Nakagawa) coboară și atacă vasele grupate în șantierul naval, docul uscat și toate celelalte nave de luptă care rămăseseră în tinse.

3. 9.02: Nouă avioane *Kate* de pe *Shokaku* (comandate de lt. Yoshiaki Ikuin), fiecare transportând bombe de 250 kg, își aruncă încărcătura mortală asupra NAS Pearl Harbor de pe insula Ford de la mare altitudine, dar și asupra unor ținte mai la îndemână, precum nava *Pyrq* în West Loch.

4. 9.00: Al doilea val al atacului lovește în forță. Grupul 2 Atac (alcătuit din 78 de bombardieri în picaj *Val*, comandate de lt. cmd. Takashige Egusa) ajunge în port din nord-est, ca și năvele de război, insula Ford și șantierul naval, atacând toate țintele care fuseseră ratate în primul val.

Formațiune de atac

A BOMBARDIERELOR:
Soryu 17 avioane *Val* (lt. cmd. Egusa)
Hiryu 17 avioane *Val* (lt. Shun Nakagawa)
Akagi 18 avioane *Val* (lt. Chihaya)
Kaga 26 avioane *Val* (lt. cmd. Makino)

5. Urmând unitatea de avioane *Val* de pe *Hiryu*, 18 bombardieri în picaj *Val* de pe *Akagi* (lt. Takehiko Chihaya) ținesc petrolierul *Neosho* docul plutitor, zona de nord-vest a insulei Ford și navele de luptă *Maryland*

6. Trei avioane *Val* din unitatea de pe *Kaga* (comandate de lt. Saburo Makino, un total de 26 de bombardieri în picaj *Val*) continuă atacul asupra *Maryland* și *West Virginia*. Makino devine unul dintre celelalte pentru a lua la țintă *Nevada* care încercă să iasă. Bombardamentul este intens.

LEGENDĂ VASE AMERICANE

(Consultați harta portului, pp. 42–43, pentru detalii complete despre amplasamentul vaselor americane.)

- 1 Ramsay, Gamble, Montgomery
- 2 Trever, Breese, Zane, Perry, Wasmuth, Medusa, Curtiss
- 3 Tangier, Utah, Raleigh, Detroit
- 4 Aylwin, Dale, Farragut
- 5 Ralph Talbot, Patterson, Henley
- 6 Phelps, MacDonough, Worden, Dewey, Hull, Dobbin, Solace, Allen, Chew
- 7 Phoenix, Blue, Whitney, Conyngham, Reid, Tucker, Case, Selfridge
- 8 Șirul navelor de război: Vestal, Arizona, Tennessee, West Virginia, Maryland, Oklahoma, Neosho, California
- 9 Nevada

AL DOILEA VAL DE ATAC, PEARL HARBOR, ORA 9.05–9.45

Tactic, atacul japonez a fost un succes: doar câteva dintre țințele propuse au fost ratate. *Arizona* și *Oklahoma* au fost atât de grav avariate încât nu vor mai redeveni funcționale. Câteva nave au reușit să plece, însă puține. În mod ciudat, rezervoarele de combustibil lichid nu au fost lovite: japonezii știau de existența lor, însă țințele lor principale erau vasele, iar rezervoarele de combustibil lichid în flăcări le-ar fi camuflat. După doar câteva luni, rezervoarele de combustibil lichid de la suprafață au fost înlocuite de buncăre cu combustibil lichid, construcția acestora fiind încheiată înainte de război. Pierderile japonezilor în al doilea val se ridică la 20 de avioane, dintre care nouă doborâte de tirurile antiaeriene.

LEGENDĂ DISTRUGERII ȘI MIȘCĂRI NAVE AMERICANE

A Nave de război

Oklahoma 9 lovituri de torpilă: scufundată.
California 3 lovituri de torpilă la ora 8.00–8.10, 1 lovitură de bombă la ora 9.10: înclinată.
West Virginia 9 lovituri de torpilă, 2 lovituri de bombă: scufundată pe jumătate.
Arizona 2 lovituri de bombă la ora 8.05, 8.10 scufundată.

Maryland 2 lovituri de bombă.
Tennessee 2 lovituri de bombă.

B *Utah* 2 lovituri de torpilă: scufundată.

C *Oglala* impactul (de la o lovitură de torpilă în *Helena*) duce la ruperea îmbinărilor, ora 9.30: se răstoarnă.

D *Raleigh* 1 lovitură de torpilă la ora 7.55, 1 lovitură de bombă la ora 9.12: se înclină.

E *Curtiss* un avion Val se prăbușește peste ea la ora 9.12, 1 lovitură de bombă.

F *Shaw* 3 lovituri de bombă la ora 9.10: grav avariată.

G *Pennsylvania* 1 lovitură de bombă la ora 9.07.

H *Cassin* 1 lovitură de bombă la ora 9.05.

I *Downes* 2 lovituri de bombă la ora 9.05.

J *Helena* 1 lovitură de torpilă la ora 7.57.

K *Nevada* 1 lovitură de torpilă la ora 8.06, mai multe lovituri de bombă: eșuează la Hospital Point.

L *Neosho* se mută în Southeast Loch.

M *Monaghan* izbește un submarin pitic japonez la intrarea în Middle Loch.

N *St. Louis* se mută la sud de port: asupraei trage un submarin japonez pitic, însă nu estelovită.

O *Vestal* 2 lovituri de bombă: eșuează la Aiea Sands la ora 9.45.

P *Helms* iese în larg la ora 8.20: întâlnește un submarin japonez pitic.

Q *Alywn* iese pe mare și părăsește portul la ora 9.30.

R *Blue* iese pe mare și părăsește portul la ora 9.40.

de radio își închiseseră transmițătoarele pentru a evita să fie folosite drept puncte de reper de către avioanele inamice. Între timp, generalul-locotenent Short s-a consultat cu Poindexter în privința instituirii legii marțiale pe întreg teritoriul, după ce începuseră să circule rapoarte false despre trupe inamice invadatoare. Toate școlile au fost închise. În noaptea aceea și în toate nopțile următoare, în Hawaii se va opri alimentarea cu curent electric.

Avioanele americane neatinsse au decolat de pe aerodromurile distruse și au început imediat să îi caute pe atacatori. Au făcut un ocol de 360 de grade, însă nu au zărit grupul operativ japonez. La ora 12.30, poliția din Honolulu, cu ajutorul FBI, a intrat în ambasada japoneză, unde a găsit personalul consular lângă coșurile de gunoi pline de cenușă și de documente încă arzând.

Comandantul Fuchida a aterizat la ora 13.00 la bordul portavionului *Akagi*. A discutat cu amiralul Nagumo despre lansarea unui al treilea val, însă Nagumo a fost de părere că se descurcaseră bine și a hotărât să nu lanseze încă un atac. La ora 16.30, Nagumo a dat ordin de retragere grupului operativ.

Fuchikami a predat mesajul de la Washington la cartierul general al generalului-locotenent Short la ora 11.45. Acesta mai trebuia să fie decodificat, iar Short avea să îl citească abia după trei ore. Cu aproape șapte ore după ce începuse atacul și cu cel puțin șapte ore și jumătate prea târziu ca să mai ajute la ceva, vestea despre un pericol de acum trecut a ajuns și la Short.

CONSECINȚE

Pierderile japonezilor au fost minime, chiar neglijabile, comparativ cu victoria pe care o obținuseră: 64 de morți (nu se cunoaște numărul de răniți). Pierderile americanilor au fost uriașe: 2 390 de morți (2 108 marinari/puşcaşimarinari, 233 de soldați și 49 de civili) și 1 178 de răniți (779 de marinari/puşcaşimarinari, 364 de soldați din armată și 35 de civili).

Arizona a suferit cele mai mari pierderi de vieți omenești, jumătate din numărul total al victimelor din marină. Printre cei morți s-au numărat soldați din 44 de state, din Districtul Columbia, din Guam, Hawaii, Filipine și Canada. După Pearl Harbor, s-au acordat 16 Medalii de Onoare ale Congresului, 51 de Cruci ale Marinei, 53 de Cruci de Argint, patru Medalii ale Marinei și Corpului de Pușcași Marini, o Cruce pentru Distincție în Zbor, patru Cruci pentru Distincție în Serviciu, o Medalie pentru Distincție în Serviciu și trei Stele de Bronz pentru cele 110 minute ale bătăliei. În privința vaselor, 21 au fost scufundate sau grav avariate, dovedind acuratețea atacurilor japoneze. Americanii au pierdut 164 de avioane, iar 159 au fost avariate.

EVALUĂRI JAPONEZE ALE DEZASTRULUI

Fuchida a zburat deasupra portului și a observat cu atenție dezastrul; odată întors la bordul portavionului *Akagi*, și-a comparat notițele cu observațiile celorlalți. Cei de la bordul *Akagi* au raportat că bombardierele de mare altitudine loviseră de două ori *Maryland* și o dată *Tennessee* și, cu toate că succesul Escadrilei 3 de pe *Akagi* nu a putut fi verificat din cauza păturii de nori, aceștia au crezut că și ei, la rândul lor, reușiseră să lovească o dată *Tennessee*.

Unsprezece torpile își nimeriseră ținta în trei nave de luptă. Bombardierele în picaj de pe *Akagi* nu reușiseră să evalueze corect distrugerile provocate vaselor de luptă din cauza fumului și a focului, însă se știa sigur că un cruciător clasa Omaha (CL) fusese lovit. Avioanele de luptă de pe *Akagi* doborâseră un avion B-17, un avion de instrucție și unul de transport, iar, dintre cele 40 de avioane de pe aerodromul Hickam, 23 erau în flăcări, iar șapte erau grav avariate. Pe Ewa, peste 30 de avioane fuseseră avariate sau distruse.

Piloții de pe *Kaga* au raportat opt lovituri de torpilă asupra a trei vase de luptă. Bombardierele de mare altitudine au distrus

Distrugerile erau uriașe: această imagine înfățișează un prim-plan al carenei asea vasului *Downes*, în docul uscat; alături, *Cass* este răsturnat. Superstructura în fundal este a vasului de luptă *Pennsylvania*

Nava americană *Raleigh* este lovită de torpile în timpul atacului. La puțin timp după aceea, au fost folosite pontoane pentru a o ține dreaptă ca să fie reparată și reechipată. Carenă vasului *Utah* răsturnat este vizibilă în partea dreaptă a remorcherului.

pupa vasului *Arizona*, au lovit de două ori *West Virginia* și o dată *Tennessee*. Avioanele torpiloare au lovit *West Virginia*, *Oklahoma* și *Nevada*. Bombardierele în picaj au lovit *West Virginia*, *Maryland* și de opt ori *Nevada*. Două avioane inamice au fost doborâte, unul a fost distrus de rafale de mitralieră și multe dintre aerodromurile țintă erau în flăcări după misiune.

Hiryu și *Soryu* au raportat șase lovituri de torpilă într-un vas de luptă cu gabie (*Utah*), trei lovituri în alt vas de luptă, care s-a scufundat imediat, două lovituri în alt vas de luptă și una într-un crucișător. Bombardamentele scufundaseră instantaneu un vas de luptă (*Arizona*) și, de asemenea, fuseseră văzute loviturile executate asupra *Tennessee* și *West Virginia*. Toate atacurile fuseseră împiedicate de nori, iar două unități rataseră *California* și *Nevada*. Bombardierele în picaj țintiseră *California*, *Pennsylvania*, *Maryland* și *West Virginia*. Șase lovituri fuseseră date crucișătorului greu *Helena*. Bombardierele în picaj au lovit de cinci ori crucișătorul ușor și o dată un distrugător ancorat, provocând o explozie puternică. Au incendiat 20 de avioane la aerodromul Wheeler (inclusiv patru bombardiere ușoare și un hidroavion) și au distrus patru hangare; la Ewa, au incendiat 60 de avioane aflate la sol, iar la Kaneohe zece.

Avioanele de pe *Shokaku* și *Zuikaku* au raportat distrugerea a două hangare de hidroavioane și a unui de bombardiere pe insula Ford. La Kaneohe, loviseră aproape 50 de hidroavioane și hangarele lor și arsaseră 80% din hangarele de la aerodromul Wheeler și trei avioane pe aerodromul Bellows. La Hickam, atacul lor incendiase șapte hangare.

Confuzia provocată de responsabilitățile de atac multiple și care se suprapuneau a dus la dublarea rezultatelor date de comandanți. Însă mesajul era clar. Atacul fusese un succes.

ADEVĂRATELE PAGUBE

Distrugerile specifice provocate de japonezi au fost uriașe. Toate vasele de luptă fuseseră grav avariate. Majoritatea vaselor principale fuseseră țintite. Chiar și rapoartele detaliate ale dezastrului se contrazic din cauza condițiilor. Un lucru era sigur: doar crucișătoarele absente scăpaseră neatinse. Adevăratele pagube suferite de flotă și soarta ulterioară a vaselor acestea sunt:

VASE AMERICANE DISTRUSE

Arizona BB39, două lovituri de bombă, scufundată; locul de odihnă veșnică pentru echipajul căzut la datorie.

California BB44, două lovituri de torpilă, o lovitură de bombă de dimensiuni mari, una sau mai multe lovituri de bombă în apropierea țintei, scufundată; ulterior scoasă la suprafață și reparată.

Maryland BB46, două lovituri de bombă, avariata; reparată și modernizată.

Nevada BB36, o lovitură de torpilă, cinci sau mai multe lovituri de bombă, două lovituri de bombă în apropierea țintei, grav avariata; eşuată, reparată și modernizată.

Oklahoma BB37, cinci sau mai multe lovituri de torpilă, răsturnată și scufundată.

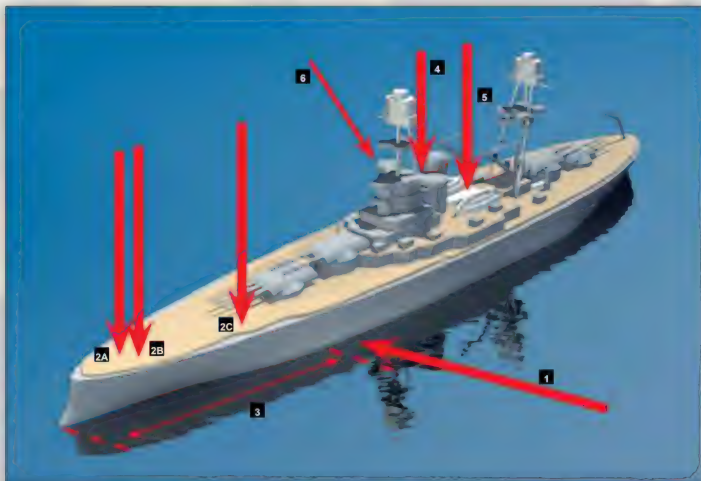
Pennsylvania BB38, o lovitură de bombă, avariata; reparată.

Tennessee BB43, două lovituri de bombă, avariata; reparată.

West Virginia BB48, două lovituri de bombă, cinci până la șapte lovituri de torpilă, scufundată; ridicată la suprafață, reparată și modernizată.

Helena CL50, o lovitură de torpilă, grav avariata; reparată.

Detalii ale dezastrului de pe Nevada

1 La 8.05, un avion torpilor atacă *Nevada* în timp ce este încă ancorată în capătul nord-estic al șirului format de navele de război. Artileriștii de la bord și de pe vasele învecinate reușesc să îl doboare lângă prora vasului, însă torpila lansată țintește prora babord la cadrul 40. Explozia cutremură întregul vas, care începe să ia apă. Aceasta este avaria cea mai gravă de pe *Nevada* din timpul atacului de la Pearl Harbor.

2 La 9.10, bombardierile în picaj de pe *Kaga* care zboară pentru a ataca vasele din șirul format de nave de război, zăresc *Nevada* în timp ce trece pe lângă Docul 1010, în încercarea de a ajunge într-un loc mai sigur, și coboară către ea dinspre sud-vest și sud-est în formațiune divizată (ideea fiind să creeze confuzie și să împartă tirurile antiaeriene americane). Doar avioanele care atacă

„în soare” reușesc să nimerescă ținta. Primele opt avioane, comandate de lt. cmd. Makino, și a doua escadrilă de nouă avioane Val, comandată de lt. Ogawa, țintesc turela frontală și secțiunea mediană a vasului. În timpul acestui atac intens, primește trei lovituri directe în prora de la bombardierile în picaj Val (2A, 2B și 2C). Unul dintre aceste avioane Val este lovit în motor și avionul coboară deasupra insulei Ford, devenind o țintă bună pentru artileriștii care îi distrug coada, făcându-l să se prăbușească Middle Loch. *Nevada* continuă să ia apă, însă forțează drumul înainte.

3 Toate compartimentele de pe punțile principale și secundare sunt cuprinse de flăcări, în partea frontală a vasului, după loviturile directe primite în prora. Focul va arde vreme de 48 de ore.

4 La 9.15, ultima unitate de pe *Kaga* formată din nouă bombardiere în picaj, comandată de lt. Ibuki, preia atacul. A patra bombă lovește castelul prora, provocând daune considerabile și omorând mai mulți membri ai echipajului.

5 A cincea bombă lovește *Nevada* după scurt timp, la baza catargului tripod spate. Cea mai mare parte a avioanelor acestei ultime unități de pe *Kaga* sunt lovit de tirurile antiaeriene americane, ultimul fiind lovit de 22 de ori. Un pilot esterănit, însă reușește să se întoarcă pe *Kaga*.

6 Focul izbucnise în compartimentul pentru tunuri, la tribord de catargul tripod spate. *Nevada* deja este în mare parte scufundată. Capitanul își dă seama că este în pericol să blocheze canalul dacă se scufundă acolo unde se află, astfel că ia decizia de a o face să eșueze lângă nava *Shaw*.

Traseul urmat de *Nevada* prin port, în încercarea de a fugi

Honolulu CL48, o lovitură de bombă în apropierea ținței cu avarie moderată; reparată.

Raleigh CL7, o lovitură de torpilă și una de bombă, grav avariată; reparată și reechipată.

Cassin DD372, o lovitură de bombă, explozii secundare provocate de bombe de adâncime; distrusă, imposibil de reparat.

Downes DD375, două lovituri de bombă, explozii secundare provocate de bombe de adâncime și torpile; distrusă, imposibil de reparat.

Helm DD388, o bombă în apropierea ținței, avarie moderată; reparată.

Shaw DD373, trei lovituri de bombă, prora distrusă în explozie; reparată.

Oglala CM4, o torpilă care trece pe sub vas, scufundată; recuperată și reparată.

1. 7.40: *Nevada* este ultimul vas din şirul format de navele de război, ancorată singură. Are un boiler funcţional, care îi permite să se deplaseze.
2. La 8.05, un torpilor de pe *Kaga* se îndreaptă spre prora bombard vasului, în timp ce acesta este încă staţionat. Artileria din la bord şi de pe vasul *Chow* din apropiere doborâv avionul. Întâi torpila loveşte la cârmă şi la 8.40. Vasul începe să ia apă.
3. La 8.30, bombe de mare altitudine cad lângă zona bombardului, în larg. Cmd. Francis L. Thomas (comandant în exerciţiu) se îndreaptă şi scotea nava în larg – distingeve vasului învecinat Arizona îl întrebare decida. Se întoarce, apoi se strecoară alături din când la ora 8.40, între valurile de atacuri.
4. *Nevada* este remorcată în timpul încercărilor de ieşire în larg de remorcherul 177-153: acesta primeşte ordin să ajute să plece de la dană, însă alfa de *Nevada* dăa pleacă. Micul remorcher o urmăreşte tot drumul prin canal şi este primul ajuns la faţa locului când, în cele din urmă, eşuează.
5. La ora 8.42, petrolul *Nevada* se desprinde de dană. Ceva mai rapid decât *Nevada*, *Nevada* trece în faţa navei de luptă, îndreptându-se spre o dană din Southeast Loch. Nici unul dintre vase nu ajunge prea departe decât saseşte al doilea val, la ora 9.02. Patru bombardiere în picaj atacă *Nevada* în timp ce încerca să iasă.
6. În timp ce *Nevada* trece pe lângă Cheul Ten Ten pe la 9.10, bombardierele în picaj îşi dau seama de importanţa evenimentului. Ună dintre de pe *Kaga* resusită momentul la atacurile asupra navelor de război, iar cele 23 de ansoane Val comandate de Lt. Cmd. Makino se concentrează pe *Nevada*.
7. *Nevada* îşi coteşte drum pe lângă o dragă, blocând parţial canalul în timp ce primeşte încă cinc locuiti sau mai multe în prona şi în partea mediană. Este în flăcări şi se ta decizia eşuării ei, alfel ar fi riscat să blocheze canalul.
8. 9.20. *Nevada* intră cu prona în ţărm, chiar la vest de vâsl *Show* cuprins de flăcări. Curentul puternic din spere canalul portului împinge pupa vasului şi răsuşte *Nevada* complet, chiar în momentul în care *Show* explodează, la ora 9.30.
9. După atac, *Nevada* este remorcată de la pupa la Baliza 19, în peninsula Waipua, unde prona ei se scufundă.
10. La 9.35, St. Louis reuşeşte, de asemenea, să plece profitând de confuzia atacului, deplăsându-se de la dană în bazinul de reparaţi al şantierului naval.
11. St. Louis se îndreaptă spre larg ulterior, este luat în întâi de un submarin japonez: pitic în zona canalului, însă nu este lovită de cele două torpile lansate.

Curtiss AV4, o lovitură de bombă, avariată;reparată.

Utah AG16, două sau trei lovituri de torpilă, răsturnată; scundată.

Vestal AR4, două lovituri de bombă, grav avariată; eşuată și reparată.

YFD-2 scufundată; ridicată la suprafață și reparată.

AVIOANE AMERICANEDISTRUSE

Baza Corpului de Aviație a Marinei Ewa: 33 de avioane.

Stația Aeriană Navală (NAS) de pe insula Ford: 26 de avioane.

Aerodromul Hickam: 18 avioane.

Stația Aeriană Navală (NAS) Kaneohe: 28 de avioane.

Aerodromul Wheeler: 53 de avioane.

Portavionul *Enterprise*: 10 avioane.

PIERDERU JAPONEZE

Avioane: nouă avioane de luptă, 15 bombardiere în picaj, cinci torpiloare.

Submarine: cinci submarine pitice.

Victime: 55 de aviatori, nouă membri ai echipajului de pe submarinele pitice.

Statele Unite au ieșit din neutralitate înainte ca fumul uleios să se risipească. După două ore de atac aerian, vremea navelor de luptă trecuse la fel de evident precum trecuse vremea cavaleriei. Puterea aeriană, care fusese tolerată și privită cu dispreț de mulți, devenea cea mai importantă armă a momentului.

Statele Unite ar fi intrat, în cele din urmă, în al Doilea Război Mondial, însă este discutabil dacă ar fi făcut-o la timp cât să ajute Marea Britanie. Cu siguranță ar fi intrat în conflict cu Japonia, mai devreme sau mai târziu. Dacă marea bătălie ar fi avut loc pe mare, multe vase japoneze și americane s-ar fi scufundat undeva unde nimeni nu le-ar mai fi putut recupera, iar rezultatul unei asemenea bătălii ar fi fost neconcludent, căci nici una dintre părți nu era pregătită pentru o invazie. Dacă Marina americană ar fi așteptat și ar fi ieșit la luptă, ar fi pierdut portavioane pe care nu și-ar fi permis să le piardă mai devreme de Midway.

Yamamoto avusese dreptate să spună că atacul japonez de la Pearl Harbor trezise un uriaș adormit, căci atacul i-a unit pe americani (care abia își reveniseră după Marea Criză) împotriva unui dușman comun. Atât timp cât atrocitățile și ororile războiului se petreceau pe pământ european sau asiatic, americanii le puteau ignora sau le puteau neglija impactul, rămânând oficial neimplicați.

Odată ce se pierduseră vieți de americani, nu își mai puteau permite luxul neutralității sau al izolaționismului.

Japonezii presupuseseră corect că Statele Unite reprezentau amenințarea cea mai mare la adresa expansiunii lor în Pacific, iar Pearl Harbor a grăbit riposta americană. Revanșa nu se va lăsa așteptată, căci bătălia de la Midway a oprit înaintarea japoneză și i-a spulberat superioritatea navală. Ulterior, drumul către Tokyo va mai dura trei ani lungi și va fi pavat cu oțel și sânge de ambele părți. Americanii s-au adunat în jurul simbolului Pearl Harbor așa cum generațiile anterioare respectaseră imperativul naționalist „Nu uitați de Alamo”. Rușinea și furia resimțite după înfrângerea răsunătoare de la Pearl Harbor nu puteau fi date uitării înainte să ducă războiul pe pământ japonez.

Atacul aerian a transformat aerodromul Wheeler într-o ruină.
Imaginea arată resturile hangarelor și carcasele zdrobite ale
avioanelor, printre care un P-40 și un bimotor amfibiu OA-9.

Număr navă de luptă: 39

Data producției: 17 octombrie 1916

Deplasament(încărcătură maximă): 37 654 tone

Lungime(totală): 200 metri

Armament: 12 tunuri de 14 Țoli/calibru 45 în patru turele triple; zece cazemate pentru tunuri de 5 Țoli/calibru 51; opt tunuri antiaeriene de 5 Țoli/calibru 25; opt mitraliere antiaeriene de calibru .50

Blindaj(grosime maximă): 13,5 Țoli la centură, 18 Țoli la turele, 3 Țoli + 1,47 Țoli la punți, 16 Țoli în părțile laterale

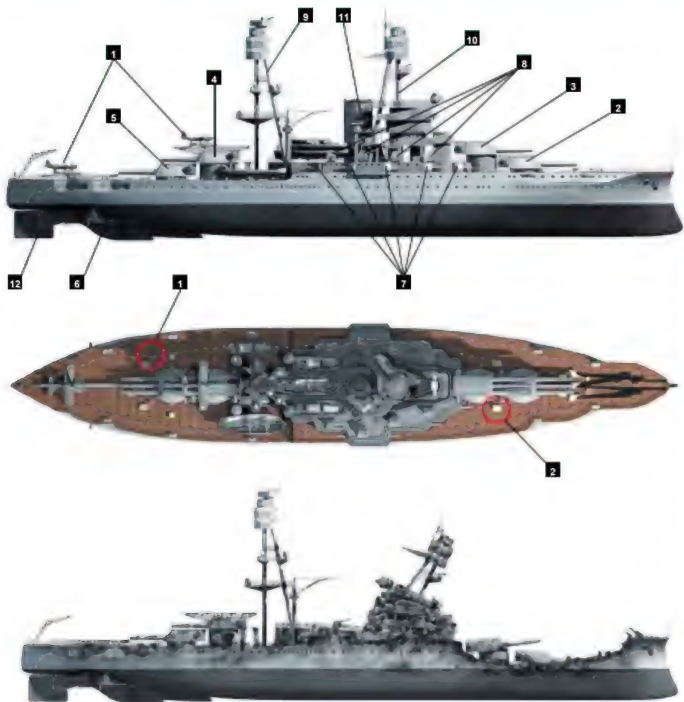
Echipament: azeboilere Bureau Express, patru turbine Westinghouse(3 600 rpm) și patru turbine Parsons(226 rpm)

Viteză maximă: 21,23 noduri

Efectiv(la 7 decembrie 1941): 1 514 oameni – 1 177 morți, 337 supraviețuitori

VEDERĂ FRONTALĂ

- 1 Trei ancore de 20 000 de livre, 327 m de lanț la babord, 218 m de lanț la tribord
- 2 Turela nr. 1 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 3 Turela nr. 2 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 4 Tunuri simple de 5 Țoli/calibru 51 (Mk 13), zece în total
- 5 Tunuri antiaeriene de 5 Țoli/calibru 25 (Mk 19), opt în total
- 6 Cabestan
- 7 Platformă blindată de control
- 8 Cabină pilot
- 9 Stație de control secundară a bateriei de tunuri (prora)
- 10 Stație de control secundară a bateriei de tunuri (pupa)
- 11 Stație de apărare aeriană (prora)
- 12 Stație de apărare aeriană (pupa)
- 13 Director principal al bateriei de tunuri (prora)
- 14 Director principal al bateriei de tunuri (pupa)

Distrugerisuferte

VEDERELATERALĂ

- 1 Două hidroavioane Kingfisher OS2U, catapulte de lansare și macarale
- 2 Turela nr. 1 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 3 Turela nr. 2 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 4 Turela nr. 3 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 5 Turela nr. 4 (tun triplu de 14 Țoli/calibru 45)
- 6 Patru elice de 3,80 m diametru, fiecare cu câte trei palete
- 7 Turnuri simple de 5 Țoli/calibru 51 (Mk 13), zece în total
- 8 Turnuri antiaeriene de 5 Țoli/calibru 25 (Mk 19), opt în total
- 9 Catarg principal tripod
- 10 Arbore trinchet
- 11 Coș
- 12 Cărmă

VEDEREDUS

- 1 ora 8.05, lovitură cu bombă de 800 kg
- 2 ora 8.06, o bombă de 800 kg lovește depozitul de muniție de la prora, provocând o explozie masivă

Vederedinspregravavariatacazarmăcătre linia de zbor de la aerodromul Hickam. Motoarele avionului B-17C al căpitanului Ray Swensor (centrul imaginii) fuseseră salvate. În stânga și în fața avionului B-17 se află un model învechit A-12 „Shrike”.

Abi vizibile în partea stângă a imaginii, două tractoare trag la rampă pava unui bombardier B-18, pe aerodromul Hickam.

Cazarma Schofield aveau trei etaje și a suferit distrugeri minime în urma tirurilor de mitralieră ale japonezilor. De aici a fost doborât un avion, un P-36 american care încercase să aterizeze în vecinătate, pe aerodromul Wheeler.

În fundal, catargele vasului **Maryland** arborează în continuare steagul american, în timp ce echipele de salvare lucrează la carenarea vasului răsturnat **Oklahoma** pentru a-l elibera pe cei blocați acolo.

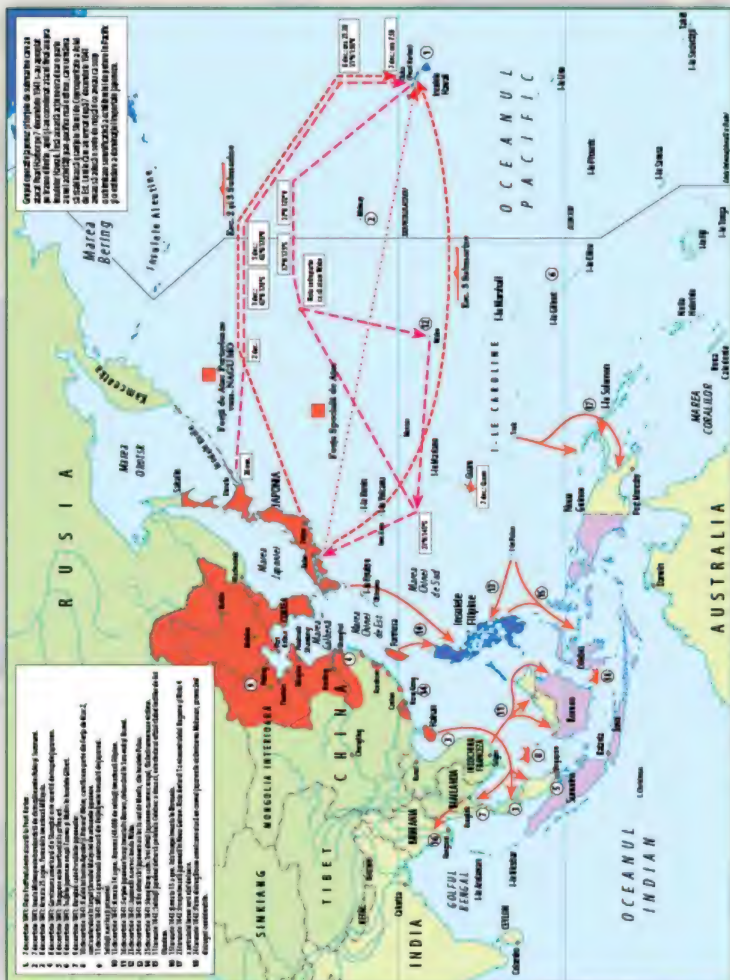
În zilele cenușii și întunecate ale sfârșitului lui decembrie 1941, americanii și-au îndreptat privirea spre Europa și Asia și au început producția de război și recrutările. Condițiile s-au înrăutățit. Guam, Bataan, insula Wake, Filipine, Midway, Marea Coralilor, Insulele Solomon și alte nume îi fac pe mulți să caute pe hartă locurile îndepărtate și exotice în care cei dragi lor au zburat, au navigat sau s-au târât prin junglă.

Războiul cu Japonia s-a terminat pe puntea portavionului american *Missouri* la ora 9.03, pe 2 septembrie 1945, în golful Tokyo, însă acesta începuse pe 7 decembrie 1941, la ora 6.45, la Pearl Harbor.

Avionul prăbușit este un Zero A6M2 de pe portavionul *Akagi*.
Numărul de pe coada sa este AI-154. Avionul s-a prăbușit la depozitul
de muniții de la Fort Kamehameha, morând pilotul și trei soldați.

Valul japonez de atacuri decembrie 1941–ianuarie 1942

PEARL HARBOR, ASTĂZI

Soarele strălucitor se reflectă orbitor din apele albastre care înconjoară pasarella, suficient de puternic cât să-ți dea dureri de cap dacă nu porți ochelari de soare. Sunetul se propagă la o distanță mare pe apă, iar zgomotul avioanelor care aterizează la aeroportul internațional din apropiere duce cu gândul la evenimentele care au împins Statele Unite în al Doilea Război Mondial. Totul este liniștit, așa cum observa și comandantul Fuchida cu mai bine de jumătate de secol în urmă. Astăzi, steagul american flutură în bătaia brizei deasupra epavei scufundate a navei *Arizona*. Contrar legendei urbane, *Arizona* nu a mai fost readusă în stare de funcționare.

CUM AJUNGEȚI

Dacă nu doriți bătaie de cap, vă recomandăm turul cu autocarul. Întrebați la recepția hotelului sau folosiți paginile aurii pentru a găsi numărul de telefon al unei companii specializate și sunați pentru a rezerva un loc la un tur Pearl Harbor.

Vizitatorii din Oahu pot lua autobuzul sau pot închiria o mașină pentru a vizita complexul. Autobuzele pleacă din mai multe locuri din Waikiki și au un program regulat de funcționare. Autobuzul nr. 20 este alegerea cea mai potrivită, întrucât este direct, însă și autobuzul nr. 42 ajunge acolo. Dacă aveți dubii, cereți la recepția hotelului rutele autobuzelor, o hartă și întrebați ce autobuz să luați, unde să schimbați și așa mai departe. Alte autobuze trec pe lângă stația de autobuz Memorial, la centrul comercial Ala Moana. Pentru program sau detalii, sunați la

Pennsylvania se afla într-un doc uscat, pentru că era oarecum protejată de atacurile aeriene și de cele cu torpile, a suferit avarii mai reduse comparativ cu celelalte nave de luptă. Această fotografie, făcută cu câțiva ani înainte de atac, îi prezintă cele șase tunuri de la prora.

(808) 848 5555, numărul de informații pentru autobuze.

Cu mașina, mergeți pe Kalia Road spre est. Treceți prin Ft. De Russey către Ala Moana Boulevard. Faceți stânga pe Ala Moana Boulevard și mergeți până la centrul comercial Ala Moana. După ce treceți de acesta, șoseaua se unește cu Autostrada Nimitz (Highway 92) și își schimbă numele. Rămâneți pe Nimitz și treceți pe lângă toate ieșirile spre aeroportul Honolulu, până ajungeți la Autostrada Kamehameha (Highway 99), care începe după aeroport. Țineți pe dreapta pentru a intra pe Autostrada Kamehameha. Mergeți pe această până treceți de Navy Halawa Gate și de zona rezidențială. Veți vedea indicatoarele pentru Centrul pentru vizitatori Pearl Harbor, care se află pe stânga; aveți la dispoziție și o parcare pentru vizitatori.

CENTRUL PENTRU VIZITATORI

Centrul pentru vizitatori a fost înființat în 1962 și a devenit parte a

Soldații care au grijă de posturile de ascultare, de posturile de observație și de cuiburile de mitraliere se pregătesc pentru alte atacuri sau pentru invazie după evenimentele din dimineața zilei de 7 decembrie, însă, după primele două valuri, peste Oahu se va lăsa liniște.

sistemului National Park Service în 1980. Peste un milion și jumătate de vizitatori trec anual pragul acestui loc. Întrucât Hawaii este o insulă tropicală, folosiți loțiune de plajă, purtați haine subțiri și luați un impermeabil ușor sau o umbrelă, pentru ploile scurte de după-amiază.

USS Arizona Memorial Visitor Center se află în interiorul Bazei Navale Pearl Harbor și este un monument sub managementul și întreținerea National Park Service printr-un acord cu Marina Statelor Unite. Parcul este alcătuit dintr-un centru turistic, un cinematograful, un muzeu, o librărie și expoziții pe țărm. În apropiere se află exponatul și parcul submarinului USS Bowfin. USS Arizona Memorial plutește deasupra rămășițelor scufundate ale navei Arizona și ale curajoșilor marinari care se odihnesc în epava ei ruginită. Un steag

este arborat și coborât zilnic deasupra memorialului.

Ca parte a National Park Service, USS Arizona Memorial este deschis zilnic între 7.30 și 17.00, tot anul, mai puțin de sărbători (Ziua Recunoștinței, Crăciun și Anul Nou). Pe 7 decembrie și de Memorial Day au loc manifestări speciale. Cu toate că intrarea este liberă, sunt încurajate donațiile pentru a acoperi costurile de întreținere.

Turiștii care sosesc la centru primesc bilete. Acest lucru are scopul de a-i asigura pe toți cei care doresc să viziteze memorialul că

După atac, Nagumo a decis că japonezii se descurcaseră suficient de bine. Americanii lucrau febril pentru a scoate la suprafață vasele scufundate. Din partea din stânga se vede partea din dreapta jos, vasele sunt California, Maryland (plutește), Oklahoma (răsturnată), Tennessee și West Virginia și Arizona. Pelicula de petrol se scurge în principal, de pe Arizona.

o pot face într-un mod ordonat. Tururile se organizează pe principiul primul venit, primul servit – nu se pot face rezervări. La centru, un film de 23 de minute produs de National Park Service le oferă vizitatorilor o prezentare generală a istoriei și evenimentelor care au dus la atacul japonez asupra vaselor de război americane de la Pearl Harbor. După vizionarea filmului, vizitatorii iau o șalupă până la memorial. În total, programul durează aproximativ o oră și 15 minute. Tururile încep la ora 8.00. De obicei se stă la coadă, deoarece memorialul este unul dintre cele mai faimoase obiective turistice din Hawaii și un timp de așteptare de o oră nu este ceva ieșit din comun. De aceea, se recomandă să programați vizita ca primul eveniment al zilei. Ultimul tur începe la ora 15.00.

INFORMAȚII

Adresa memorialului: USS *Arizona* Memorial, National Park Service, Arizona Memorial Place, nr. 1, Honolulu, HI 96818-3145, telefon (808) 422 2771 sau (808) 422 0561 pentru mesaje înregistrate.

Pentru National Park Service, www.nps.gov/usal.org.

Pentru Arizona Memorial Museum Association, www.arizonamemorial.org.

Pentru evenimente, ceremonii și comemorări, www.pearlharborevents.com.

Luăți-vă aparatul foto, loțiune de plajă și imortalizați atmosfera liniștită, marină, a unuia dintre cele mai vizitate obiective istorice din Oahu.

ANEXE

FORMAȚIUNEAE DE ATAC JAPONEZĂ DIN PRIMUL VAL

Grup, portavion de origine și unitate	Tip de avion	Armament	Misiune	Comandanți și vizie	Comandant-șef
GRUP I					
Unitatea 1 Atac <i>Akagi</i> AI	5 Kate 5 Kate 5 Kate	Bombă AP de 800 kg	<i>Maryland Tennessee, West Virginia Tennessee, West Virginia</i>	1 Cmd. Mitsuo Fuchida 2 Lt. Goro Iwasaki 3 Lt. Izumi Furukawa	Lt. Cmd. Mitsuo Fuchida (AI-301)
Unitatea 2 Atac <i>Kaga</i> AI	5 Kate 5 Kate 4 Kate	Bombă AP de 800 kg	<i>Tennessee, West Virginia Arizona/Vestal Tennessee, West Virginia</i>	1 Lt. Cmd. Takahashi Hashiguchi 2 Lt. Hideo Maki 3 Lt. Yoshitaka Mikami	Lt. Cmd. Takahashi (AI-201)
Unitatea 3 Atac <i>Soryu</i> BI	5 Kate 5 Kate	Bombă AP de 800 kg	<i>Tennessee, West Virginia Nevada</i>	1 Lt. Heijiro Abe 2 Lt. Sadao Yamamoto	Lt. Heijiro Abe
Unitatea 4 Atac <i>Hiryu</i> BI	5 Kate 5 Kate	Bombă AP de 800 kg	<i>Arizona, Vestal California</i>	1 Lt. Cmd. Tadashi Kusumi 2 Lt. Toshio Hashimoto	Lt. Cmd. Tadashi Kusumi
Unitatea 1 Atac Torpilă <i>Akagi</i>	6 Kate 6 Kate	Torpilă aeriană MK 91	<i>West Virginia, Oklahoma California West Virginia sau Oklahoma</i>	4 Lt. Cmd. Shigeharu Murata 5 Lt. Asao Negishi	Lt. Cmd. Shigeharu Murata (AI-311)
Unitatea 2 Atac Torpilă <i>Kaga</i>	6 Kate 6 Kate	Torpilă aeriană MK 91	<i>West Virginia, Oklahoma West Virginia, Nevada sau Oklahoma</i>	1 Lt. Kazuyoshi Kitajima 2 Lt. Mimori Suzuki	Lt. Kazuyoshi Kitajima (AI-311)
Unitatea 3 Atac Torpilă <i>Soryu</i>	4 Kate 4 Kate	Torpilă aeriană MK 91	<i>California, Utah, Helena Raleigh, Utah</i>	1 Lt. Tsuyoshi Nagai 2 Lt. Tatsuji Nakajima	Lt. Tsuyoshi Nagai (BI-311)
Unitatea 4 Atac Torpilă <i>Hiryu</i>	4 Kate 4 Kate	Torpilă aeriană MK 91	<i>West Virginia, Oklahoma Helena</i>	1 Lt. Hirata Matsumura 2 Lt. Hiruharo Sumino	Lt. Hirata Matsumura (BI-320)
GRUP II					
Unitatea 15 Atac <i>Shokaku</i> EI	9 Val 8 Val 9 Val	Bombă în picaj universală de 250 kg	NAS Pearl Harbor Aerodromul Hickam Aerodromul Hickam	1 Lt. Cmd. Kakuichi Takahashi 2 Lt. Masao Yamaguchi 3 Lt. Hisayoshi Fujita	Lt. Cmd. Kakuichi Takahashi (EI-238)
Unitatea 16 Atac <i>Zuikaku</i> EI	9 Val 6 Val (est.) 10 Val (est.)	Bombă în picaj universală de 250 kg	Aerodromul Wheeler Aerodromul Wheeler Aerodromul Wheeler	1 Lt. Akira Sakamoto 2 Lt. Tomatsu Ema 3 Lt. Hayashi	Lt. Akira Sakamoto (EI-201)

FORMAȚIUNEA DE ATAC JAPONEZĂ DIN PRIMUL VAL (continuare)

Grup, portavion de origine și unitate	Tip de avion	Armament	Misiune	Comandant divizie	Comandant-șef
GRUP III					
Unitatea 1 Avioane de Luptă <i>Akagi</i>	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Aerodromul Hickam și controlul aerian la Ewa și mitralierea avioanelor de la sol de la Ewa și aerodromul Hickam	2 Lt. Cmd. Shigeru Itaya	Lt. Cmd. Shigeru Itaya (AI-155)
Unitatea 2 Avioane de Luptă <i>Kaga</i>	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Controlul aerian la aerodromul Hickam și mitralierea avioanelor de la sol de la aerodromul Hickam și Ewa	1 Lt. Yoshio Shiga	Lt. Yoshio Shiga (AI-105)
Unitatea 3 Avioane de Luptă <i>Soryu</i>	8 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Aerodromul Wheeler și controlul aerian la Ewa și mitralierea avioanelor de la sol de la aerodromul Wheeler și Ewa	3 Lt. Masaji Suganami	Lt. Masaji Suganami
Unitatea 4 Avioane de Luptă <i>Hiryu</i>	6 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Controlul aerian la Ewa și mitralierea avioanelor de la sol de la Ewa	4 Lt. Kiyoguma Okajima	Lt. Kiyoguma Okajima (BI-101)
Unitatea 5 Avioane de Luptă <i>Shokaku</i>	6 Zero	Tun de 20 mm	NAS Kaneohe și aerodromul Bellows. Controlul aerian și mitralierea avioanelor de la sol de la Kaneohe	5 Lt. Tadashi Kaneko	Lt. Tadashi Kaneko (EI-101)
Unitatea 6 Avioane de Luptă <i>Zuikaku</i>	5 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Controlul aerian la NAS Kaneohe și mitralierea avioanelor de la sol de la Kaneohe	6 Lt. Masao Sato	Lt. Masao Sato (EI-137)

După atac, toate trupele au fost puse în alertă și artileria a fost trimisă pe poziții, ca în imagine. Se zvonea că urma o invazie. Cu toate acestea, invazia nu s-a produs niciodată.

FORMAȚIUNEA DE ATAC JAPONEZĂ DIN AL DOILEA VAL

Grup, portavion de origine și unitate	Tip de avion	Armament	Misiune	Comandant divizie	Comandant-șef
GRUP I					Lt. Cmd. Shigekazu Shimazaki
Unitatea 5 Atac <i>Shokaku</i> EI	9 Kate 9 Kate 9 Kate	1 bombă universală de 250 kg și 6 bombe obișnuite de 60 kg sau 2 bombe de 250 kg pentru bombardament de la mare altitudine	NAS Kaneohe NAS Kaneohe NAS Pearl Harbor	1 Lt. Tatsuo Ichihara 2 Lt. Tsutomu Hagiwara 3 Lt. Yoshiaki Ikuin	Lt. Tatsuo Ichihara
Unitatea 6 Atac <i>Zuikaku</i> EII	9 Kate 9 Kate 9 Kate	1 bombă universală de 250 kg și 6 bombe obișnuite de 60 kg sau 2 bombe de 250 kg pentru bombardament de la mare altitudine	Aerodromul Hickam Aerodromul Hickam Aerodromul Hickam	1 Lt. Cmd. Shigekazu Shimazaki 2 Lt. Jyozolwami 3 Lt. Yoshiaki Tsubota	Lt. Cmd. Shigekazu Shimazaki
GRUP II					Lt. Cmd. Takashige Egusa
Unitatea 11 Atac <i>Soryu</i> BI	9 Val 8 Val	Bombă în picaj universală de 250 kg	Șantierul naval, <i>California</i> Șantierul naval, <i>California, Dobbin, Pennsylvania</i>	1 Lt. Cmd. Takashige Egusa 2 Lt. Masai Ikeda	Lt. Cmd. Takashige Egusa (BI-231)
Unitatea 12 Atac <i>Hiryu</i> BII	8 Val 9 Val	Bombă în picaj universală de 250 kg	<i>California, Helena</i> și <i>Maryland Helm, Rigel</i>	1 Lt. Michio Kobayashi 2 Lt. Shun Nakagawa	Lt. Michio Kobayashi (nu poate zbura din cauza unor probleme la motor) Lt. Shun Nakagawa, comandant în exercițiu
Unitatea 13 Atac <i>Akagi</i> AI	9 Val 9 Val	Bombă în picaj universală de 250 kg	Nord-vest insula Ford, <i>Neosho, Shaw Raleigh, Maryland</i>	1 Lt. Takehiko Chihaya 2 Lt. Zenji Abe	Lt. Takehiko Chihaya
Unitatea 14 Atac <i>Kaga</i> AII	8 Val 9 Val 9 Val	Bombă în picaj universală de 250 kg	<i>Nevada Maryland, West Virginia, Nevada Nevada</i>	1 Lt. Cmd. Saburo Makino 2 Lt. Shoichi Ogawa 3 Lt. Shoichi Ibuki	Lt. Cmd. Saburo Makino (AII-250)
GRUP III					Lt. Saburo Shido
Unitatea 1 Avioane de Luptă <i>Akagi</i> AI	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Aerodromul Hickam	1 Lt. Saburo Shindo	Lt. Saburo Shindo (AI-201)
Unitatea 2 Avioane de Luptă <i>Kaga</i> AII	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	Aerodromul Hickam, NAS Pearl Harbor, aerodromul Wheeler	2 Lt. Yasushi Nikaido	Lt. Yasushi Nikaido (AII-121)
Unitatea 3 Avioane de Luptă <i>Soryu</i> BI	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	NAS Kaneohe	3 Lt. Fusatalida	Lt. Fusatalida
Unitatea 4 Avioane de Luptă <i>Hiryu</i> BII	9 Zero	Tun de 20 mm și mitralieră de 7,7 mm	NAS Kaneohe și aerodromul Bellows	4 Lt. Sumio Nono	Lt. Sumio Nono

ORGANIZAREA JAPONEZĂ

Prim-ministru Gen. Hideki Tojo			
Comandant-șef al Flotei Japoneze Combinate Amiral Isoroku Yamamoto			
Comandant-șef al Flotei Aeriene 1/Comandantul Operațiunii Hawaii Viceamiral Chuichi Nagumo			
Divizia 1 Portavioane <i>Akagi, Kaga</i>		Divizia 2 Portavioane <i>Soryu, Hiryu</i>	
Divizia 3 Portavioane <i>Shokaku, Zuikaku</i>			
Comandant Escadrilă 1 Distrugătoare: Contraamiral Sentaro Omori	Comandant Divizie 3 Nave de Luptă: Viceamiral Gunichi Mikawa	Comandant Divizie 2 Submarine: Cpt. Kijiro Imaizumi	Comandant Divizie 7 Distrugătoare: Cpt. Kaname Ohishi
Escadrilă Distrugătoare <i>Abukuma</i> Escadrila 17 Distrugătoare <i>Tanikaze, Urakaze, Isokaze, Hamakaze</i>	Divizia 3 BB <i>Hiei, Kirishima</i>	Divizia 2 Submarine <i>I-19, I-21, I-23</i>	Divizia 7 Distrugătoare <i>Akebono, Ushio</i>
Convoi1 Aprovizionare Cpt. Masanao Oto <i>Kyokuto Maru, Kenyo Maru, Kokuyo Maru, Shinkoku Maru</i>			
Convoi2 Aprovizionare Cpt. Kazutaka <i>Niimi Toei Maru, Toho Maru, Nihon Maru, Shiriya</i>			

Unități corelate cu Operațiunea Hawaii

Flota VI Submarine Viceamiral Mitsumi Shimizu (<i>Katori</i> , nava amiral a Flotei VI Submarine)		
Escadrilă Contraamiral Tsutomu Sato <i>I-9, I-15, I-17, I-25</i> Misiune: raid și blocadă Oahu	Escadrilă Contraamiral Shigeaki Yazazaki <i>I-1, I-2, I-3, I-4, I-5, I-6, I-7</i> Misiune: raid și blocadă Oahu	Escadrilă Contraamiral Shigeoshi Miwa <i>I-8, I-68, I-69, I-70, I-71, I-72, I-73, I-74, I-75</i> Misiune: raid și blocadă Oahu
Unitatea Specială de Atac Cpt. Hanku Sasaki <i>I-16, I-18, I-20, I-22, I-24</i> Toate submarinele din Unitatea Specială de Atac transportau submarine pitice de două persoane	Recunoaștere Cmd. Yasuchika Kashihara <i>I-10, I-26</i> Misiune: colectare de informații secrete și recunoaștere	

După Pearl Harbor, japonezii au reconstruit portul și șirul de nave de război, așa cum era înainte de atac, pentru a-l folosi într-un film. Contraamiralul Shafroth i-a oferit această fotografie, făcută după război, amiralului Nimitz.

Înainte de război, soldații din Hawaii duceau o viață de rutină. Mulți dintre cei care erau de gardă și făceau rondul în uniforme de paradă, având catarama lustruită, mănuși albe și pălării cu curea subțire, și nu în ținută de instrucție. Pe 7 decembrie 1941, acest lucru avea să se schimbe.

ORGANIZAREA SUA

7 decembrie 1941

Departamentul de Război Secretar de Război: Henry L. Stimson				
Şef de Stat Major Gen. Geo. C. Marshall				
DCS/Administraţie Generală şi Forţe Terestre General-maior W. Bryden		DCS / Forţe Armate şi Aprovizionare General-maior R.C. Moore		DCS / Forţe Aeriene General-maior H.H. Arnold
G-1 Personal	G-2 Informaţii General de brigadă Sherman Miles	G-3 Operaţiuni şi instrucţie	G-4 Aghiotant Aprovizionare	Procuror General al Curţii Marşale
	Contraspionaj Lt.-col. J.T. Bissell	Divizie Planuri de Război General de brigadă L.T. Gerow	Ofiţer principal Semnale Codate General-maior D. Olmstead	
	Spionaj Col. H.A. Kroner		Operaţiuni Col. O.K. Sadtler	
	Secţiune Extrem Orient Col. R.S. Bratton		Centrul de Trafic şi Semnale Col. E.T. French	
	Japonia Lt.-col. C.C. Dusenbury, Sublocotenent J.B. Schinde		Serviciu Informaţii cu Semnale Codate Col. R.W. Minckler	
			Criptanalist principal W.F. Friedman	

DEPARTAMENTUL MARINEI SUA

Secretar al Marinei Frank Knox	
Şef Operaţiuni Navale Amiral H.R. Stark	
CinCPAC Amiral H. Kimmel	
Comandan District 14 Naval Comandant al Frontierei Navale de Coastă Hawaiiene Şantierul Naval Pearl Harbor Contraamiral R.C. Bloch (comandant al Grupului Operativ Patru)	
Şef de Stat Major Cpt. J.B. Earle	
Ofiţer Informaţii Cpt. I.H. Mayfield	Comunicaţii Securitate-Serviciu informaţii Cmd. J.J. Rochefort
Comandan al Forţelor Aeriene pentru Apărarea Bazei Navale Comandan al Grupului Operativ 9 Comandan al Unităţii de Patrulă Hawaiiene şi al Unităţii 2 Patrulă Contraamiral P.N.L. Bellinger	

Apus la cazarma Schofield Armata se aştepta la încă un atac, însă, contrar părerilor militarilor, nu a mai urmat nimic altceva, cu toate că Statele Unite erau deja în război.

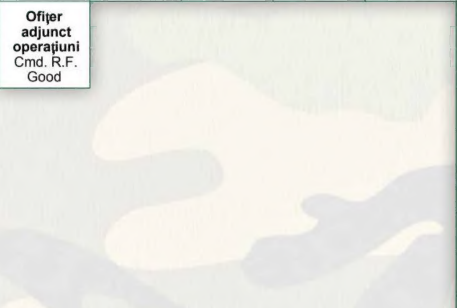
COMANDAMENTUL ARMATEI HAWAIIENE

Comandant suprem Gen.-lt. Walter C. Short			
Şef de Stat Major Col. W.C. Phillips			
G-1 Personal Lt.-col. R.C. Throckmorton	G-2 Informații Lt. Col. K.J. Fiedler	G-3 Operațiuni și instrucție Lt.-col. W.E. Donegan	G-4 Aprovizionare Col. M.W. Marston
Aghiotant general Col. R.H. Dunlop		Divizia 24 Infanterie General de brigadă D.S. Wilson	
		Divizia 25 Infanterie General-maior Maxwell Murray	
Corp Semnale Codate Lt.-col. C.A. Powell		Comandament Artilerie de Coastă General-maior H.T. Burgen	

FORȚELE AERIE NEALE ARMATEI HAWAIIENE

Departamentul Hawaian Gen.-lt. Walter C. Short	
Ofițer comandant General-maior Frederick L. Martin	
Şef de Stat Major Col. J.A. Mollison	
Informații Col. E.W. Bailey	Unitatea 18 Bombardament General de brigadă J.H. Rudolph
	Unitatea 14 Urmărire General de brigadă H.C. Davidson
Ofițer semnale codate Lt.-col. C.I. Hoppaugh	Aerodrom Hickam Col. W.E. Farthing
	Aerodrom Wheeler Col. W.J. Flood
	Aerodrom Bellows Lt.-col. L.D. Weddington

FLOTAPACIFICULUIA SUA

Comandant-șef al Flotei Pacificului (CinCPAC) Amiral H.E. Kimmel					
Șef de Stat Major Cpt. W.E. Smith					
Ofițer de operațiuni Cpt. W.S. Delany	Ofițer pentru planuri de război Cpt. C.E. McMorris	Ofițer de artilerie Cmd. W.A. Kitts	Ofițer de comunicații Cmd. M.E. Curtis	Ofițer de aviație Cmd. A. Davis	Ofițer de informații Lt.-Cmd. E.T. Layton
Ofițer adjunct operațiuni Cmd. R.F. Good					Grup operativ1 Vam. W.S. Pye
					Grup operativ2 Vam. W.F. Halsey
					Grup operativ3 Vam. W. Brown
					Grup operativ4 Cam. C.C. Bloch
					Grup operativ7 Cam. T. Withers
					Grup operativ9 Cam. P.N.L. Bellinger
					Grup operativ15 Cam. W.L. Calhoun

Cu toate că erau capabile să reziste la distrugeri mari, avioanele B-17 de la sol nu au avut o soartă mai bună decât celelalte avioane de pe pista de aterizare în fața loviturilor directe ale japonezilor. Acest avion B-17 venea din California în timpul atacului de la Pearl Harbor. Când avionul a încercat să aterizeze, a fost lovit de rafalele de mitralieră ale unui avion de luptă japonez, care a provocat un incendiu care a dus la ruperea fuselajului pe pistă.

BIBLIOGRAFIE

Agawa, Hiroyuki (trad. în engl.), *The Reluctant Admiral: Yamamoto and the Imperial Navy*, Kodansha International Ltd., Tokyo, 1979

Albright, Harry, *Pearl Harbor: Japan's Fatal Blunder*, Hippocrene Books, New York, NY, 1988

Arroyo, Ernest, *Pearl Harbor*, Metrobooks, New York, 2001

Bagnasco, Ermino, *Submarines of World War II*, Naval Institute Press, Annapolis, MD, 1977

Barker, A.J., colonel, *Pearl Harbor: Tora, Tora, Tora*, Ballantine Books, New York, NY, 1988

Boatner, Mark M., III, *The Biographical Dictionary of World War II*, Presidio Press, Novato, CA, 1996

Breuer, William, *Devil Boats: The PT War Against Japan*, Presidio Press, Novato, CA, 1987

Carpenter, Dorr și Polmar, Norman, *Submarines of the Imperial Japanese Navy*, Naval Institute Press, Annapolis, MD, 1996

Clausen, Henry C. și Bruce, Lee, *Pearl Harbor: Final Judgment*, Crown Publishers, New York, NY, 1992

Cohen, Stan, *Attack on Pearl Harbor*, MT: Pictorial Histories, Missoula, 2001

Devereaux, James P. S., *The Story of Wake Island*, J.P. Lippincott Co., New York, NY, 1947

Dull, Paul S., *A Battle History of the Imperial Japanese Navy (1941-1945)*, Naval Institute Press, Annapolis, MD, 1978

Dyer, George C., viceamiral, *On the Treadmill to Pearl Harbor: The Memoirs of Admiral James O. Richardson, USN (Retired)*, Naval History Division, Washington DC, 1973

Esposito, Vincent J., colonel SUA, *The West Point Atlas of American Wars*, vol. I, Frederick A. Praeger Publishers, New York, NY, 1959

Fahey, James C., *The Ships and Aircraft of the US Fleet (Fahey's Second War Edition)*, Gemsc Inc., New York, NY, 1944

Farago, Ladislav, *The Broken Seal*, Random House, New York, 1967

Fukudome, Shigeru, viceamiral, *Hawaii Operation*, United States Naval Institute Proceeding, Annapolis, MD, 1955

Goldstein, Donald M. și Dillon, Katherine V., *The Pearl Harbor Papers: Inside The Japanese Plans*, Brassey's US, Mclean, VA, 1993

Green, William și Swanborough, Gordon, *The Complete Book of Fighters*, Smithsonian Books, New York, NY, 1994

Hara, Tameichi, căpitan, Saito, Fred și Pineau, Roger, *Japanese Destroyer Captain*, Ballantine Books, New York, NY, 1961

Hata, Ikuhiko și Izawa, Yasuho (trad. în engl.), *Japanese Naval Aces and Fighter Units in World War II*, Naval Institute Press, Annapolis, MD, 1989

Heinrichs, Waldo H., *Threshold of War: Franklin D. Roosevelt and American entry into World War II*, Oxford University Press, New York, 1988

Hoyt, Edwin P., *The Last Kamikaze: the Story of Admiral Matome Ugaki*, Praeger Publishers, Westport, CT, 1993

Ienaga, Saburo (trad. în engl.), *The Pacific War 1931-1945*, Pantheon Books, New York, NY, 1978

Kahn, David, *The Codebreakers*, Macmillan, New York, 1967

Keegan, John, *The Second World War*, Penguin Books, New York, NY, 1990

- Kennedy, John S., *The Forgotten Warriors of Kaneohe*, East Bay Blue Print, Oakland, CA, 1996
- LaForte, Robert S. și Marcello, Ronald E., *Remembering Pearl Harbor: Eyewitness Accounts by US Military Men and Women*, SR Books, Wilmington, DE, 1991
- Layton, Edwin T., „And I was there”: *Pearl Harbor and Midway – breaking the secrets* William Morrow, New York, 1985
- Lord, Walter, *Day of Infamy*, Bantam Books, New York, NY, 1963
- McCombs, Don și Worth, Fred L., *World War II: Strange & Fascinating Facts* Greenwich House, New York, NY, 1983
- McIntyre, Donald, căpitan, *Aircraft Carrier: The Majestic Weapon*, Ballantine Books, New York, NY, 1971
- Miller, Edward S., *War Plan Orange: the U.S. strategy to defeat Japan, 1897–1945*, Naval Institute Press, Annapolis, 1991
- Morisson, Samuel Eliot, amiral, *The Two Ocean War*, Ballantine Books, New York, NY, 1963
- Morrison, Wilbur H., *Above and Beyond 1941–1945*, Bantam Books, New York, NY, 1983
- Prados, John, *Combined Fleet Decoded: the secret history of American intelligence and the Japanese Navy in World War II*, Random House, New York, 1995
- Prange, Gordon W., Goldstein, Donald M. și Dillon, Katherine V., *At Dawn We Slept: The Untold Story of Pearl Harbor*, Penguin Books USA Inc., New York, NY, 1982
- ~ *Pearl Harbor: The Verdict of History*, Penguin Books USA Inc., New York, NY, 1986
- ~ *Dec. 7 1941: The Day the Japanese Attacked Pearl Harbor*, Warner Books, New York, NY, 1988
- Reilly, John C., Jr., *United States Navy Destroyers of World War II*, Blandford Press, Poole, Dorset, 1983
- Rodriggs, Lawrence R., *We Remember Pearl Harbor: Honolulu civilians recall the war years, 1941–1945*, Communications Concepts, Newark, California, 1991
- Smith, S.E. (ed.), *The United States Navy in World War II*, Quill Books, William Morrow, New York, NY, 1966
- Smurthwaite, David, *The Pacific War Atlas: 1941–1945*, Factson File, New York, NY, 1995
- Toland, John, *But Not In Shame* Ballantine Books, New York, NY, 1961
- ~ *Infamy: Pearl Harbor and its Aftermath*, Berkeley Publishing, New York, NY, 1983
- ~ *The Rising Sun: The Decline and Fall of the Japanese Empire, 1936–1945*, Random House, New York, 1970
- Wallin, Homer N., viceamiral, *Pearl Harbor: Why, How, Fleet Salvage and Final Appraisal*, US Government Printing Office, Naval History Division, Washington, DC, 1968
- Watts, Anthony J., *Japanese Warships of World War II*, Doubleday & Co., Garden City, NY, 1966
- Weintraub, Stanley, *Long Days Journey into War: December 7, 1941*, Truman Talley Books, New York, NY, 1991
- Wels, Susan, *December 7, 1941: Pearl Harbor, America's Darkest Day*, Tehabi Books, San Diego, 2001
- Wohlstetter, Roberta, *Pearl Harbor, Warning and Decision*, Stanford University Press, Stanford, 1962
- Young, Peter, *The World Almanac Book of World War II*, Bison Books Ltd, Londra, 1981
- Zacharias, contraamiral Ellis M., *Secret Missions: The Story of an Intelligence Officer*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946
- Zich, Arthur, *World War II: The Rising Sun*, Time-Life Books, Alexandria, VA, 1977